

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

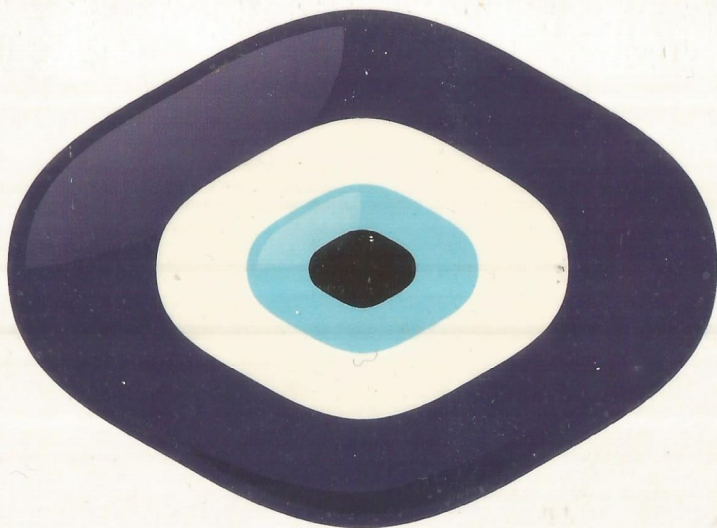
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VIAGRA

Günlükleri

BARBARA ROSE BROOKER

A P R I L

Yayın No: 106

1. Baskı: Kasım, 2013

ISBN: 978-605-5162-14-6

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Türkçesi
Dilek Berilgen CENKÇİLER

Editör
Nazlı Berivan AK

Son Okuma
Seçil EPİK

Sayfa Düzeni ve Dizgi
Meriç KÖSTEM

Kapak Tasarım
Kutan URAL

motto
mottovs.com

Baskı
Ayrıntı Basımevi

Yayın
A.P.R.I.L. Yayıncılık
Tank Zafer Tunaya Sokak
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL
Tel: (00 90) 212 252 94 38
Faks: (00 90) 212 252 94 39
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

Viagra Diaries @ Barbara Rose Brooker
Viagra Günlükleri @ A.P.R.I.L. Yayıncılık

Bu kitabın telif hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı
aracılığı ile alınmıştır.

Her türlü yayım hakkı A.P.R.I.L. Yayıncılık'a aittir.
Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir
ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince
alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltıla-
maz, resim, şekil, şema, grafik vb. ler yayınevi-
nin izni olmadan kopya edilemez.

VIAGRA

Günlükleri

BARBARA ROSE BROOKER

Bu kitabı ve bütün sevgimi kızlarım Suzy Unger ve Bonny Lisa Osterman'a, bu kitabın ortaya çıkmasını sağlayan akıllı editörüm Emilia Pisani'ye ve dünyanın en iyi yazar ajanı David Vigliano'ya adıyorum. Yarının yazarları olan öğrencilerime en derin sevgilerimle teşekkürlerimi sunuyorum.

1. Bölüm

Van Gogh'un *Yıldızlı Geceler*'i aklımı başımdan alıyor. Tanrım, harika bir şey bu, fırıl fırıl dönen yıldızlar, coşkulu duygular ve parlak renkler. Gerçekten de sanat gibisi yok.

Her neyse, benim adım Anny Applebaum. Altmış beş yaşındayım ve *San Francisco Times*'da yaşlıların yaşam tarzı hakkında köşe yazıları yazıyorum. San Francisco Çağdaş Sanat Müzesi'ndeyim ve bir sonraki yazım için notlar alıyorum. Genellikle restoranlar, spor salonları, sosyal etkinlikler ve benzeri şeyler hakkında yazıyorum, ama sanatla ilgili bir köşe yazısının daha çok ilgi çekeceğini düşünüyorum.

Geç oluyor, bu nedenle hızla merdivenlerden aşağıya inip, o muhteşem Calder heykellerinin salındığı devasa mermer lobiye geliyorum ve aceleyle dışarı çıkıyorum. Deli gibi yağmur yağıyor ve ben şemsiyemi kaybettim. Bu yüzden koşmaya başlıyorum, ancak on santim yüksekliğinde, deri, yüksek topuklu çizmelerimle düşmeye çalışıyorum. İş çıkış saati ve insanlar şemsiyelerini açarak, tramvaya yetişmeye çalışıyor. Tanrım, bu şehir çok güzel, bütün bu

tepeler körfezi sarıyor. Kentin yerlisi olarak, asla buradan bıkmıyorum. O sallanan cam kürelerden birinin içinde yaşamaya benziyor bu şehirde olmak.

Artık sıırıslıklam oldum, binaların yanlarından yürüyerek Union Meydanı'na ulaşmaya çalışıyorum. Oradan otobüse binip eve gidebileceğimi düşünüyorum. Ancak yağmur giderek şiddetleniyor ve şimşekler gökyüzüne çizgiler çiziyor. Aceleyle bir kafeye giriyorum ve fırtına dinene kadar orada kalmaya karar veriyorum.

Kafe küçük ve şık. Birkaç kişi masalara oturmuş dizüstü bilgisayarlarında bir şeylerle uğraşıyorlar. Paltomu ve şapkamı çıkarıyorum, yağmur sularını silkeliyorum ve pencerenin yanına oturuyorum. Yarının yazısı için notlar almayı planlayarak, bir fincan kahve istiyorum ama o sırada cep telefonum çalıyor. Arayan editörüm Monica. Beş yıldır gazetede köşe yazarlığı yapıyorum ve Monica çok ender olarak arar. Bu nedenle önemli bir şey olduğunu anlıyorum. “Alo,” diyorum coşkuyla.

“Kötü haberlerim var,” diyor Monica aceleyle, ben ağzımı açmadan. Hoparlörden konuşuyor ve sigara içtiğini gözümde canlandırabiliyorum. “Gazetede satışlar çok düştü.”

“Yarınki köşe yazısı harika olacak,” diyorum hemen en inandırıcı ses tonumla. “Van Gogh hakkında yazıyorum ve o müzenin yaşlılar için mükemmel—”

“Anny, yaşlılarımız bezsiz dolaşamıyor. Van Gogh'dan haberleri yok. Yaşlılar için bir pazar yok. Yeni bir aç, yeni bir tartışma konusu bulamazsan, köşeni kaldırmak zorunda kalacağım,” diyor Monica sert bir ses tonuyla.

“Yaşlılar bana mektup yazıp, bu yaş ayrımcılığından ve yaş kategorisine konulmaktan sıkıldıklarını belirtiyorlar,” diyorum bozulduğumu belli etmemeye çalışarak.

“*San Francisco Times* para kazanmadığı sürece, okuyucuların, hayranların hiçbir önemi yok,” diye tersliyor Monica. “Hayır, ‘Yaşlılar ve Politika’yı sürdüremem, çoğunlukla savaş karşıtı görüşlerinden ve dünyanın nasıl bir keşmekeş içinde olduğundan bahsediyorsun.”

“Ben sadece Irak savaşının israf olduğunu ve yaşlıların protesto edip müdahil olmaları gerektiğini söyledim.”

“Sen Amanpour değilsin. Eğer politika yorumcusu isteseydik, inan bana bulurduk. Görüşlerini yumuşatman gerektiğini söylemiştim. Mutlu İyileşme Merkezini suçlayarak, koşullarının çok kötü olduğunu söyledin! Gazetenin sahibi bana kaç kere telefon etti. Ki, kadın tam bir gerizekâldır.”

Monica’ya benim de bir yaşlı olduğumu ve yaşlılar hakkında konuşma şeklinden hoşlanmadığımı söylememek için dilimi tutuyorum ve köprüleri yıkmamak için kendimi uyarıyorum. “Yaşlı etiketinden nefret ediyorum, bütün etiketlerden nefret ediyorum; eşcinsel, heteroseksüel, yaşlı vatandaş,” diye itiraz ediyorum en şirin ses tonumla. “Ben altmış beş yaşındayım, ama yaşlı değilim. Ben bir insanım. Yetmiş yaşına geldiğin anda, Orange County’deki sıska ev kadınlarından biri değilsen, yardımla yaşayanlar sınıfına sürülüyorsun. Yaş ayrımcılığı konusunda yazmak istiyorum. Bu oldukça tartışmalı bir konu.”

“Hey, kızım. Hiç kimse yaşlanmakla ilgili yazılar okumak istemez. Ayrıca okuyucularımız *Saturday Night Fever*’daki John Travolta gibi davranan yaşlılar hakkında da okumak istemiyorlar. Yaşlılarımızın çoğu felç geçirmiş olup, iyileşme sürecinde bez bağlanan ve tekerlekli sandalye kullanan insanlar. Eğer ateşli ve tartışmalı bir konu bulamazsan, seni çıkarmak zorunda kalacağım.”

“Tabii. Alınma ama Monica, sen otuz sekiz yaşındasın ve yaş ayrımcılığına maruz kalmıyorsun. Her neyse, bir şeyler bulacağım.”

“Hey, Anny. Sana inanıyorum. Neredeyse altı yıldır birlikte çalışıyoruz. Seni severim, ama burayı *New York Times* zanneden Bunny Silverman’dan emir alıyorum. Bu nedenle ses getirecek bir şey bul. Şimdi gitmem gerekiyor.”

Telefonu kapattıktan sonra, bütün vücudum titremeye başlıyor. Keşke kesekâğıdım yanımda olsaydı, diye düşünüyorum. Gerildiğim zaman, kesekâğıdı en büyük destekçim. Kâğıt peçeteyi ağzıma götürüp derin nefes alıyorum. Tanrım, lütfen, köşemi kaybedemem. O paraya ihtiyacım var. Aslında, sağlık ve sosyal güvencem olmasına ve bir de arada sırada resimlerimi satmama rağmen, zar zor geçiniyorum. Altmış beş yaşında boşanmış bir köşe yazarıyım, hiç param yok ve çekyatta yatıyorum. Ama şöhret, servet ve ölümsüz aşk istiyorum. Hepsini istiyorum. Ve herkesin çok yaşlı olduğumu söylemesinden bıktım. Hayallerin yaşla hiç ilgisi yok.

Kendimi bildim bileli yazar olmak istemiştim, hatta Diane Sawyer gibi ünlü bir gazeteci olduğumu hayal eder, dünya arkamda paramparça olurken, tanrının bile unuttuğu bir ülkede yağmurun altında durduğumu, saçlarımın sıırılsıklam olduğunu ve sonra gördüklerimi yazmak için koşarak ofise gittiğimi kurardım aklımda. Bazen bu kadar uzun zaman geçtiğini ve önemli hiçbir şeyin olmadığını kabullenmek zor geliyor.

Biraz daha kahve ısmarlıyorum ve tramvayların tepeyi tırmanışını izliyorum. Bir yandan da, roman yazarak geçirdiğim yılları, evliliğimden sonra romanı rafa kaldırışımı, sonra otuzlu yaşlarımda lisansüstü eğitime devam edip, mastırımı yaratıcı yazarlık alanında tamamladığımı hatırlıyorum. Boşandıktan sonra, okunup atılan gazetelerde sosyetikler, restoranlar, evler hakkında köşe yazıları yazdığım aklıma geliyor. Beş yıl öncesine kadar her şey çok kötüydü ama o zaman Monica’nın gözünü boyadım—yaşlılar hakkında bir liste dolusu fikirle ofisine daldım. Sonunda bana, “Sakin ol. İşe alınındın. Fikirlerini beğendim,” dedi.

Yağmur damlalarının camdan süzülmesini izlerken, Donald'ın bana boşanmak istediğini söylediği günü hatırlıyorum. Donald'ın takım elbisesinin cebinde Viagra bulmuştum ve onu yüzlediğimde, bana yirmi iki yaşındaki hizmetçimiz Conchita'yla yattığını itiraf ederek boşanmak istediğini söylemişti. Bunun üzerine bir de iflas ettiğini açıklamış, parasız kaldığını söylemişti. Az bir nafaka aldım ve San Francisco'da halen yaşamakta olduğum daireye taşındım. Boşanmamızdan hemen sonra Donald Conchita'yla evlendi ve iki oğlu oldu. Perişanlığı düşünün. Ve hâlâ kızımız Emily'i arayacak vakit bulamıyor. Emily kırk bir yaşında ve evet, hâlâ babasının aramasını bekliyor. Bu içler acısı bir durum. Emily için çok üzülmüyorum. Donald'la ben çok ilgili ebeveynler olmadık. Ben ya resim yapıyordum, ya yazıyordum, ya da bir işin hayalini kuruyordum. Donald avukatlık yapmakla ve emlak almakla meşguldü. Emily'e bir türlü sıra gelmedi.

Yağmur diniyor. Saat beşteki otobüsü yakalamak istediğim için hesabımı ödeyip kalkıyorum. Akşam evde kutularımla ilgilenmeyi düşünüyorum. Kutu yapıp boyuyorum. Tuhaf bir takıntım var bu işe. Şantiyelerden topluyorum ve içlerinde küçük dünyalar yaratıyor, resimlerime ilham veren minicik tablolar yapıyordum. Fakat son zamanlarda takıldım ve yaptıklarım monotonlaştı.

Siyah deri paltomu ilikleyp, hemen dışarı çıkıyorum ve otobüsümü yakalayacağım Sutter Sokağı'na çıkan yokuşu koşarak tırmanıyorum.

İnsanları iterek kalabalık otobüse biniyorum ve ön taraftaki boş koltuğa oturmaya çalışıyorum.

“Hey, yaşlı bayan. Yavaş ol,” diyen pis kokulu bir parka giymiş sivilceli oğlan koltuğu kapıyor. Şaşırarak bir an duruyorum, sonra otobüsün arka tarafına ilerliyorum ve nihayet pencere kenarında başka bir koltuk buluyorum.

Otobüs, şeker renkli Victoria tarzı evlerin önünden geçerek, tepelerin arasından ilerlerken, penceredeki yansımamı görüyorum ve yaşlı görünüp görünmediğimi merak ediyorum. Gözlerimin altında halkalar var ve koyu kumral saçlarım cansız bir şekilde omuzlarıma dökülüyor. Şampuan reklamlarındaki kızlarınkine benzediği söylenemez, onların saçları o kadar ipeksi ki... Zaten, yaşlı *nedir*? Bu ülkede, yirmi yaşın üstündeki her şey yaşlı. Gözlerimi kapatıyorum ve Emily'nin evinde geçirdiğim geçen haftayı hatırlıyorum. Emily, elli yaşındaki hayat arkadaşı Mimar Harry'yle ve siyah Labrador köpekleri Fred'le birlikte Berkeley'de yaşıyor. Artık biriyle tanışmanın zamanı geldiğine ısrar ederek, beni Yahudi bekârları hedefleyen JDate'e katılmaya teşvik ediyorlardı. Emily, "Daha fazla yaşlanıp, huzur evine düşmeden," demişti. Ancak ben, İnternet aracılığıyla birisiyle tanışmak istemediğimi söyleyerek itiraz etmiştim. Emily hep benim için kaygılanır ve bana ne yapmam gerektiğini söyler. Bu beni çıldırtıyor.

Boşandığımdan beri, en yakın arkadaşlarım Janet ve Lisa'yla—her gece telefonda konuşuyoruz ve birbirimize her şeyi anlatıyoruz—bir de komşum Ryan McNally'le görüşmelerim dışında pek dışarı çıkmıyorum. Ryan benden on yaş küçük ve *National Geographic* adına çalışan ödüllü bir fotoğrafçı. Aynı apartmanda yaşıyoruz ve dokuz yıl önce çamaşır odasında tanıştık. Yeni taşınmışım ve kurutma makinelerinin çamaşırlarımızı kurutmayı bitirmesini bekliyorduk. Konuşmaya başladık ve bir anda, ona daha yeni gerçekleşen boşanmamı anlatır buldum kendimi. O da bana, dul olduğunu açıkladı. Arkadaş olduk ve iş için seyahat etmediği zamanlarda birlikte sinemaya, müzelere, sergi açılışlarına gidiyoruz. Sık sık birbirimizin çalışmalarını eleştiriyoruz. Sanat hakkında çok bilgili ve ikimiz de sanatı çok seviyoruz. Hafta sonlarında San Francisco'nun seksen kilometre kuzeyinde bulunan Sebastopol'deki yazlık evinde kalıyor ve çiçek yetiştiriyor.

Otobüs Broadway’de duruyor ve ben iniyorum. Artık hava karardığından, ay ışığı gökyüzüne yayılmaya başlıyor. İki sokak ötedeki evime yürüyorum, kapının önündeki güllerin yanında biraz duruyorum ve Ryan’ın iki ay önce Hollanda’ya gitmeden önce, pembe gülleri kestiğini ve bana, gülleri vazoya koymadan önce saplarını suyun altında nasıl keseceğini gösterdiğini hatırlıyorum.

Aceleyle Fas tarzı lobiye giriyorum, yapay şelalenin yanından geçiyorum, çarpık, engebeli merdivenleri tırmanıyorum, koridora yayılmış olan İran mutfağının ve eve getirilmiş Çin yemeğinin kokusunu içime çekerek evime ulaşıyorum. Koridorda benim dairemin karşı sırasındaki boş dairenin önünden geçerken, herkesin içinde ceket torbasıyla çıkarılan zavallı Bayan Nelson gibi tek başıma çekyatımda ölmek istemediğimi düşünüyorum.

Kendimi, memnuniyetle geceyi karşılamaya hazır hissederek kapımı açıyorum.

2. Bölüm

Saat gece yarısına yaklaşıyor ve uyuyamıyorum. Sardalye ve krakerden oluşan yemeğimi yedikten ve CNN'deki berbat haberleri dinledikten sonra üstümü değiştirip, boya lekeli kot pantolonumu ve iş gömleğimi giyiyorum. Saçlarımı atkuyruğu yapıp salsa müziğimi açıyorum. Müziksiz çalışamıyorum. Paletimi hazırlayıp fırçalarımı çıkarıyorum.

Çin Mahallesi'nde bulduğum, içi şiirlerle ve gül yapraklarıyla dolu bir dizi Lucite ayakkabı kutusundan oluşan *Romantizm Kutuları* üzerinde çalışmaya başlıyorum. Ryan'ın duvarlara dayamama yardım ettiği büyük tuvaler de beni bekliyor. Sonra bir de, sihirbazlık malzemeleri satan bir dükkânda bulduğum, dar sarmal kablolarla sarkan kauçuk *Asma Kutuları* var. Boya yapmak bana heyecan veriyor, resimler kendimi görmeme yardımcı oluyor, bilmediğim veya söyleyemediğim şeylere açıklık getiriyor. Müthiş bir süreç bu. Birkaç yıldır bir sanat ajanım var ve resimlerimi gelir kaynağı olarak görmesem de, eserlerimi tek başıma gösterebileceğim bir kişisel sergi hayal etmiyorum desem yalan olur.

Dairem küçük olsa da, beş buçuk metre yüksekliğindeki tavanlar, ferah ve geniş bir alan havası yaratıyor. Çift kanatlı camlı kapılar oturma alanını ufak, ince, uzun mutfaktan ve yemek alanından ayırıyor. Bu yemek alanını stüdyoya dönüştürdüm. Yıllar önce Ryan kitaplarım, boyalarım ve tuvalerim için kitaplık yapmama yardım etti. Marin'deki bitpazarından aldığım renkli Meksika vazoları, tuncu çay gülleriyle dolu. Ne kadar parasız kalırsam kalayım, her hafta çiçek pazarına gidip, çay gülü alıyorum. Duvara dayalı uzun beyaz masanın üstünde Emily'nin yanı sıra, Ryan'ın ve başka arkadaşlarımla fotoğrafı duruyor.

Kutuların içine matkapla küçük delikler açıyorum, sonra minik ampuller sokarak, tabandaki cam küpleri aydınlatıyorum. Sonra *Düğün Kutusu*'yla uğraşıyorum. *Düğün Kutusu* üstüne delikler açılmış kare bir kartonpiyer kutu. Kutunun ilk aşkı yansıtmamasını istiyorum. Fırçalardan birini, kuru çiçekle karıştırılmış beyaz akrilik boyaya daldırıyorum ve parlayana kadar boyayı uyguluyorum. Sonraki bir saat boyunca, deliklere inci taneleri yapıştırıyorum.

Artık çok yorulduğum için çalışmayı bırakıyorum. Oda soğuk olduğu için pencereyi kapatıyorum. Yağmur şiddetli sağanaklar halinde yağıyor. Güzel sarı yapraklar, ıslak yıldızlar gibi pencereye yapışıyor; soğuk, ıslak sokaklarda trafiğin düzensiz sesleri duyuluyor.

Yatmadan önce etrafı temizlemek istediğim için fırçalarımı yıkıyorum ve kahve tenekelerinde kurumaya bırakıyorum. Sonra boya tüplerini, masamın altında tuttuğum büyük plastik çöp kovasına atıyorum. Son olarak, *New Yorker* dergisi ve *New York Times* gazetesi yığınlarını hasır sandığa yerleştirerek, dağınık dairemi düzene sokmaya çalışıyorum. Kargaşayı seviyorum; bu da bir düzen şekli. Hafif bir disleksi sorunu var, bu nedenle kelimelerim yanlış çıkabiliyor. Ancak kendime göre bir düzenim var ve fırçalarıma, tuvalerime ve diğer eşyalarıma renk kodu uyguluyorum. Kargaşa bana ilham veriyor. Çok fazla düzen benim boğucu.

Kollarımı gererek, Ryan'ın birkaç ay önce, Hollanda'ya gitmeden evvel çektiğim renkli fotoğrafına bakıyorum. Kaslı, formdaki vücudu güllerin üzerine eğiliyor, güneş sarı, hafif kırlaşmış kıvrıkcık saçlarını aydınlatıyor. Onun yanında Emily ile siyah Labrador köpeği Fred'in fotoğrafı duruyor.

Dışarıdan gelen, hafiflemiş trafiğin sesi ve arada sırada duyulan sirenin dışında, bu yaşlı apartman sessiz ve ansızın kendimi yalnız, çok yalnız hissediyorum. Hayatımın sonuna kadar böyle mi olacak diye merak ediyorum. Bazen karabasanlar görüyorum. Felç geçiriyorum ve Emily beni tedavi merkezine yerleştiriyor. Ben de kirli saçlarla, kalın gözlüklerle koridorda bir şezlonga oturuyorum, Costco'dan alınmış çiçek desenli sabahlığıma isim kartı yapıştırılmış, ağzımdan salyalar akıyor. Emily'nin yıllar önce bana yaptığı kırmızı şalı omuzlarıma alırken, belki Emily ve Harry haklı, JDate sitesine girmeliyim, diye düşünüyorum. Emily genellikle otoriter olsa da, çocuktan çok anne gibi davranırsa da, çoğu zaman haklı. Bir-birimiz için kaygılanıyoruz.

Zaten, o kadar büyütecek ne var? Herkes internete giriyor. Neden JDate sitesine girmeyeyim? Hem kim duyacak?

Bu düşünceyle ve taze bir enerjiyle, çalışma masama yöneliyorum.

Dizüstü bilgisayarım JDate sitesine giriyorum, yönlendirmeleri takip ederek kaydoluyorum ve sadece üç aylık ödeme yapıyorum. EKullanıcı adı yazıyorum: LeydiAnny. Elli beş ile doksan yaş arası erkeklerle ilgilendiğimi ve evlilikle ilgilenmediğimi, sigara içmediğimi ve liberal olduğumu belirttiğim bir anketi doldurduktan sonra, ilanımı yazıyorum:

Altmış beş yaşındaki köşe yazarı, eğitilmiş, esprili ve yağmurdan korkmayan bir erkekle eğlence ve romantizm arıyor. Cesur olun. Yaş önemli değil. Benimle irtibat kurun.

Son olarak köşemde kullandığım fotoğrafı yüklüyorum.

JDate sitesinin resmi üyesi olduğumu belirten bir e-posta aldıktan sonra, bu yeni deneyimle canlanarak, sonraki bir saat boyunca ekranı kaydırarak fotoğrafları tarıyorum, yetmiş yaşın üstünde bu kadar çok erkek olduğunu görünce şaşıyorum. Ancak bu erkeklerin çoğu “kırk yaşını bir gün bile aşmamış, 34 beden, formda ve kendi parası olan” kadınlar arıyor. Kullanıcı isimlerini görünce kahkahalarla gülüyorum—KayganAlet, Becerikli, Büyük Harry. Sonra da astronotların, aşçıların, balıkçı teknelerinde yakaladıkları büyük balıklarla poz veren erkeklerin, golf sahasında veya uçakların yanında duran erkeklerin resimlerine bakıyorum. Bir taraftaki saçlarıyla kellerini kapatmışlar; bazıları şortlu, bazıları smokinli, hepsi de kimliklerini sıralamış: Tıp doktorları, avukatlar, milyarderler, yatırım komisyoncuları.

Altmış altı yaşında dul bir tekne tasarımcısının, Happy Women (Mutlu Kadınlar) adını taşıyan bir kitap yazmış bir terapistin ve yetmiş yaşında, yakışıklı, ince, uzun boylu, kayak kıyafetleri giymiş, bir dağın tepesinde, dağın sahibiymiş gibi duran bir adamın profillerini tıklıyorum. Bu adamın kullanıcı adı Muhteşem Adam. Profilinde yetmiş yaşında, başarılı bir elmas komisyoncusu olduğu, akıllı, bağımsız ve *olgun* bir kadınla *uzun-süreli* bir romantik ilişki istediği yazıyor. Olgun kadın demesi hoşuma gidiyor. Ona e-posta gönderip tanışmak istediğimi yazıyorum.

Ertesi sabah, bilgisayarımın başına oturup, JDate’i kontrol etme hevesiyle dolu bir şekilde oturum açıyorum, e-postalarımı bakıyorum ve şaşkınlıkla elmas komisyoncusunun cevap verdiğini görüyorum. Muhteşem Adam şunları yazmış:

Sevgili Anny. Benim adım Marv Rothstein. Seninle cuma akşamı saat altı buçukta Harris Kokteyl Salonu’nda yemek ve içki için buluşmak isterim. Lütfen bana e-posta yazıp konfirme eder misin? Koyu renk takım elbise giyeceğim. Ben seni bekliyorum.

Hemen cevap vermesinden etkilenerek, adını google'luyorum ve dünyaca tanınmış bir elmas komisyoncusu olduğunu, Güney Afrika'da, Belçika'da ve Fransa'da büroları olduğunu okuyunca çok şaşıyorum. Film yıldızlarından, ünlülere, politik şahsiyetlere kadar birçok müşterisi var. "Neden JDate'de?" diye merak ediyorum. Ama buluşmaya değer, diyorum kendi kendime.

Şöyle yazıyorum:

Benim adım Anny Applebaum. Altı buçukta görüşürüz. Ben de siyah giyeceğim. Koyu renk saçlarım var ve uzun boyluyum. Seninle tanışmaya can atıyorum...

3. Bölüm

Ertesi gün öğle saatlerinde, Janet ve Lisa’yla birlikte Macy’s mağazasının bodrum katındaki kafedeyim. Kafeterya tarzındaki devasa salon leziz kokuyor ve alışveriş yapanlar uzun kuyruğu göze alıp, öğle yemeği siparişi veriyor. Janet öğle paydosunda ve Lisa ev göstermeye ara verip gelmiş.

“Yetmiş yaşın üstündekiler kâbus gibi,” diyor Janet hindili sandviçini yerken. “Ya ölmüş karılarının bikinili resimlerini taşıyorlar, ya da o kadar cimriler ki, taksi tutmamak için seni kilometrelerce yürütüyorlar.”

Janet’in üstünde lacivert Chanel üniforması var. Bir zamanlar kıpkızıl olan saçları şimdi açık turuncuya boyanmış ve başının üstünde toplanmış. Çok güzel ama kusurlu yüzlerden birine sahip—karga burunlu, delici kara gözleri ve dolgun kıpkırmızı dudakları olan bir kadın.

“Sen hayatta kalmayı bilirsin, Anny,” diyor Lisa. “Köşen için bir fikir bulacaksın.” Neredeyse sınır beden olan Lisa’nın küt ke-

silmiş sarı saçları ve cin gibi bakan kara gözleri var. Gri Armani tayyörünün omuzlarına mavi bir Hermes şal sarmış. Turkuaz Birkin çantası yanında duruyor.

Otuz yıl önce boşanmış olan Janet, Macy's Mağazası'nın baş Chanel alıcısı. Dokuz yıl önce, Chanel ruj alırken tanıştık ve aynı yaşta kızlarımız olduğunu, kocalarımızın bizi terk ettiğini keşfettik. Yakın arkadaş olduk. Janet yetimhanede büyümüş ve o zamandan beri tek başına yaşam savaşı veriyor. Sonra Lisa'yla bir müze rehberliği yemeğinde tanıştık ve favori ressamlarımız üzerine konuşurken yakınlaştık. Altmış iki yaşında, dul ve çok başarılı bir ticari gayrimenkul planlamacısı. Onun da evli bir oğlu ve torunu var. Kocasını on yıl önce kalp krizi geçirip hayatını kaybetmiş. "Her neyse, bütün gece ayaktaydım ve JDate.com'u gözden geçiriyordum," diye açıklarken, yüzlerindeki tepkiyi izliyorum. "Cuma gecesi biriyle buluşacağım. İçki ve yemek için Harris'te buluşacağız. Adam yetmiş yaşında zengin bir elmas komisyoncusu."

"Hey! Tatlım! Çok yaşlı olmasın!" diyor Janet coşkuyla. "Benim tanıdığım yetmiş yaşın üstündeki erkekler beni Olive Garden Restoranı'na götürüyor. Yarıları bez bağlıyor. Öksürünce osuruyorlar. Hızlı yürürlerse pantolonlarına işiyorlar. Yetmiş yaşın üstündekilerin yarıları Viagra kullanıyor, sertleşmiş halde dolaşıyor, ExtenZe haplarını şeker gibi yutuyor ve aletlerini ağaç gibi büyütüyor."

Lisa, "Aman dikkat et. Seri katil olabilir," diyor. Organik pancar salatısından küçük lokmalar alıyor.

"Yahudi erkekler seri katil değildir," diye tersliyor onu Janet. "Onlar avukat, doktor—"

"Ve verdikleri hediyeleri geri alırlar," diyen Lisa buzlu çayından bir yudum içiyor. "JDate'de tanıştığım o genel müdürü hatırlıyor

musun? Sahtekâr, şoför, çatı katı? Doğum günümde bana altın Rolex saat hediye etti. Ben onunla sevişmek istemeyince de saati geri aldı. Ölmüş karısının saatiymiş. Çok yazık çünkü kimyamız uymuştu.”

“Kimya mimya bilmem,” diyor Janet, ağzına bu sefer de patates kızartması atarak. “Sportif değillerse istemiyorum. Şu zengin kürkçüyle çıktım. Royal Towers’da Kral Tut gibi yaşıyor, ama cimri. 2 al - 1 öde kartı kullanıyor ve sanki anlamayacakmışım gibi, garsona gizlice veriyor.”

“Janet, parasının olup olmaması gerçekten umurumda değil—”

“Belki de doğru erkek odur,” diye kesiyor sözümü Janet sırtarak. “Antidepressanlara başlamadan, kalçana protez takılmadan ve kendini Alaska’ya bekarlar AARP ¹ turunda bulmadan evlenmemiz gerekiyor. En önemli eğlencen, çocukların bir pazar günü Costco’dan aldıkları ucuz çiçeklerle gelmesi olmadan evlen onunla.”

“Evlilikten dilim yandı,” diyorum. “Tek bir erkekle hayatının sonuna kadar yaşamının mümkün olduğunu sanmıyorum. Jane Austen çağında değiliz. Seçeneklerimiz var.”

“Seçeneklerimiz yalnız kalmak ya da Viagra yüklenen yetmişin üstündeki erkeklerle olmak,” diyor Janet.

“Âmin,” diyen Lisa aynı fikirde olduğunu belirtiyor. Etrafına bakıp, fısıldayarak, “Ayrıca, Janet Viagra konusunda dalga geçmiyordun. Dışarıda bir Viagra nesli var.”

Janet yüzünü buruşturuyor. “Zavallı adamlar bile yapıyor. Altmış sekiz yaşındaki sigorta kralıyla beraberdim. Adam yarı ölü gibiydi. Bütün yaptığım, bilye büyüklüğündeki o zavallı testislerinden birine dokunmak oldu. Adam, ateşe değmiş geyik gibi sıçradı.

¹ American Association of Retired People: Amerikan Emekliler Derneği [ç.n.]

Myrna Goldblatt, zengin bir adamla berbat bir yolcu gemisindeydi ve adam o kadar çok Viagra almış ki, Myrna'nın içinde sıkışık kalmış ve Myrna, onları köpekler gibi, birbirlerinden ayırması için doktor çağırması için kaptanı aramak zorunda kalmış.”

“Aman Tanrım,” diyorum gülmemeye çalışarak. “Zavallı şey.”

“Janet!” diyerek azarlıyor Lisa.

“Rahatla, tatlım,” diyor Janet. Duraksıyor, gözlerini kısarak yüzüme bakıyor. “Bir bakımdan geçmen gerekiyor, Anny.”

Lisa da başıyla onaylıyor. “Uzun boylusun, incesin, ama botoksa ihtiyacın var. Kıyafetlerin fazlasıyla hippie döneminden kalma. Saçlarının arasındaki şu beyazlardan kurtul, araya daha fazla sarı balyaj attır. Bırak, benim kuaförüm Hasid yapsın. Ben randevu alırım.”

“Beni rahat bırakın, ya! Dokuz yıldır terapiye gidiyorum ve görünümümü beğeniyorum.”

Yüzlerinde hüsrana dolu bir ifadeyle içlerini çekiyorlar. Ancak Janet bakım yaptırmam konusunda ısrar ediyor. “Göreceksin. Buluşmanızda göz kamaştıracaksın.”

Lisa'nın işe dönmesi gerekiyor. Ben de kendi kendime, kaybedecek neyim var diye düşünerek, Janet'in peşinden giriş katına çıkıyorum.

Macy's mağazası tımarhane gibi. Hoparlörden bangır bangır rock müziği yükseliyor. Giriş katının ortasında bulunan Chanel reyonunda, bir aynanın karşısındaki uzun, ahşap tabureye oturuyorum. Bu arada Janet'in yardımcısı Manuel yüzümü, kokulu sıkılaştırıcı bir sıvıya batırılmış pamuk toplarıyla temizliyor. Manuel çöp gibi incecik, hemen hemen on dokuz yaşında, dik saçları ve kibirli bir ifadeyle bakan boncuk gibi gözleri var. Tepeden tırnağa simsiyah giyiniyor ve dans edermiş gibi yuruyor.

“İyi bir temizleyiciniz var mı?” diye soruyor yoğun İspanyol aksanıyla.

“Nivea,” diyorum süklüm püklüm.

“Çok kötü,” diyor Manuel, telaşlı görünüyor. “Gözenekleri tı-kıyor. O yüzden cildiniz donuk görünüyor. Ölü deriyi temizlememiz gerekiyor.” On iki yaşından fazla görünmeyen iki yardımcısı, Yunan korusu gibi hevesle başlarını sallayarak onaylıyor. Bu arada alışveriş yapan bir grup insan sandalyenin etrafına toplanıyor ve seyreliyor.

Janet, devreye giriyor. Taburenin üstüne çıkıyor. “Bak, canım, önce nemlendirici uygulayacağız. Şu çizgilere bak,” diyor başını sallayarak. “Erkekler benimle tanıştıkları zaman, otuz yaşında olduğumu sanıyorlar. Cildime bak. Yumuşacık. Nemli.” Sesini alçal-tıyor. “Geceleri yüzümü ve anlarsın ya, oramı natürel zeytinyağı ile besliyorum. Sonuçta *kuruyoruz*.”

“Kuruyoruz,” diye tekrarlıyorum.

“Gözlerini kapat, tatlım,” diyor Janet, sigara kokan nefesini yüzüme üfleyerek. “Şimdi yüzüne kapatıcı uygulayacağım, siyah noktaları ve minik kırmızı damarcıkları kapatacağız. Çok kötü. Tat-lım, bu önemli.”

“Tabii.”

Bundan sonra Janet gözlerime kalem çekiyor ve göz kapakla-rıma gri far sürüyor. Bir yandan da, “Buğulu ve seksi,” diye mırıl-danarak, allık kullanmanın son derece önemli olduğunu anlatıyor.

“Tabii. Kullanırım.”

“Tatlım, umursamazmış gibi davran,” diye fısıldıyor, sigara kokan nefesini yüzüme bir kez daha üfleyerek. Yetmiş yaşın üs-tündeki erkekler, şifrelerle bayılır. Onları tanımlıyor. Ayrıca ilk

buluşmada yatmayı kabul etme. Senin, anlarsın ya, oranın altından olduğunu düşünsünler.”

“Yalnızca buluşmaya gidiyorum,” diye itiraz ediyorum, kalabalığın sandalyeye giderek daha fazla yakınlaşmasından rahatsız oluyorum.

“Aşağı tarafım pörsümüş olsa da ve beyaz kılları boyasam da,” diye fısıldıyor, “Oraya inecek kadar iyi olmadıklarını düşünmelerini sağlıyorum.”

Herkes dinliyor. Kıpırmızı oluyorum, yerin dibine girmek istiyorum, kapatıcının utancımı da gizlediğini umuyorum.

Janet makyajı bitiriyor ve yeni görüntümü görmem için bana ayna tutuyor. Gerçekten beğeniyorum. “Çok güzel olmuş. Teşekkür ederim.”

Bana sarılıyor. “Tatlım, romantizm hemen köşe başında. Neşeli ol. Güzel ol. Kabuğundan çık. Su iç.”

“Tabii.”

“Orgazm sesleri pratiği yap. Kadınların ateşli bir boğa gibi böğürmelerinden hoşlanıyorlar.”

Herkes yüzüme bakıyor ve Janet’i dinliyor. Kızardığımı hissediyorum ve bronzlaştırıcının arasından fark edilip edilmediğini merak ediyorum.

Manuel coşkuyla ne kadar “muhteşem” görüldüğümü söylüyor. “Buraya geldiğiniz zaman, *zavallı* görünüyordunuz. Şimdi bir primadonnaya benziyorsunuz.”

Janet büyük el çantama bir avuç eşantiyon Chanel atıyor. Bir kez daha sarılıyor ve aceleyle dışarı çıktığında havanın karardı-

ğını görüyorum. Bir taksiye atlıyorum. Janet'in ve Lisa'nın tavsiyeleriyle başım dönüyor. Girmek üzere olduğum bu cüretkar yeni dünyayı merak ediyorum.

4. Bölüm

Bugün cuma ve ben perişan haldeyim. İki saat sonra Marv Rothstein’la buluşacağım. Gerçekten biriyle buluşacağıma inanamıyorum. Neler olacağını düşündükçe ürperiyorum. Boşandığımdan beri kimseyle çıkmadım ve eski kocamla tanıştığımdan beri kendimi bu kadar gergin, bu kadar heyecanlı hissetmedim.

Saçlarımı kurutma makinesiyle kurutuyorum ancak dün saçlarıma beyazlara karışacak şekilde sarı röfleler yaptırdım. Emily ısrarla artık uzun saçlı olamayacak kadar yaşlı olduğumu söylüyor, ama ben seviyorum. Yaşlandıkça saçlarım daha da uzuyor.

Bacaklarımdaki siyah file çorapları düzeltiyorum ve Joan Crawford tarzı dolgu topuk ayakkabılarımı giyiyorum. Ayakkabılar siyah ve bilekte ince bantları var. Dizlerimi örten siyah gömlekle mükemmel bir uyum sağlıyor.

Özenle, dudaklarımın etrafına kalem sürüyorum, sonra içini Chanel parlaticıyıla dolduruyorum. Hâlâ koyu renk ve kalın olan kaşlarıma biraz Vazelin sürüyorum. Sonra, bir Chanel parfümü sisi

oluşturup içinde iki kere dönüyorum. Son olarak omuzlarıma inen sallantılı gümüş küpelerimi, Tibet işi gümüş bilekliğimi ve kehribar yüzüklerimi takıyorum. Gümüş takılara bayılıyorum. Bunları el sanatları fuarlarından alıyorum.

Hazırım. Uzun, dar, siyah ceketimin düğmelerini ilikliyorum ve kalçalarımın üstüne gelen kısmı düzeltirken, aynaya bir kez daha bakıyorum. Cep telefonum çalıyor ve Marv olabileceğini düşünerek hemen cevap veriyorum.

“Seni saat kaçta alacak?” diye soruyor Emily sert bir sesle. Telefonun paralelinden nefes alınıp verildiğini duyuyorum.

“Onunla Harris’in Kokteyl Salonu’nda buluşacağım.”

“Adam gelip seni alsın!” diye bağıyor.

“Aynı fikirdeyim,” diyor Harry paralel telefondan. Emily’nin elli yaşındaki uzun süreli erkek arkadaşı Harry mimar ve evden çalışıyor. Emily’nin bütün telefon görüşmelerini dinliyor. Ama yine de onu seviyorum.

“Peki, bu adam hakkında ne biliyorsun?” diye soruyor Emily ısrarcı bir ses tonuyla.

“Yetmiş yaşında, iki kere boşanmış, başarılı bir elmas komisyoncusu, dünyayı dolaşıyor. Hemen hemen senin yaşında bir oğlu var, o da iki kere boşanmış. Resminde yakışıklı ve formda görünüyor.

“İkinci karısından boşanalı ne kadar olmuş?” diye soruyor Harry.

“Henüz bilmiyorum.”

“Sormayı unutma sakın,” tavsiyesinde bulunuyor Emily. “Anne, dikkatli olmalısın.”

“Aşk özgeçmiş değildir,” diyorum.

“Anne! Hallmark tebrik kartı gibi konuşuyorsun,” diye homurdanıyor Emily. “Ayrıca sen boşanman konusunda konuşma. Erkekler bundan nefret ediyor. Bırak o konuşsun.”

“Aynı fikirdeyim,” diyor Harry.

“Ayrıca kartlarını doğru oynadığından emin ol,” diye devam ediyor Emily. “Seninle tekrar çıkmak isterse, uygun olmadığını söyle.”

“Ama uygunum!”

“O halde bize sorma! İşimiz gücümüz var! Bizi dinlemiyorsun!”

“Emily senin için kaygılanıyor, hepsi bu,” diyor Harry sempatik bir ses tonuyla. “Senin mutlu olmanı istiyoruz.”

“Prezervatif götür,” tavsiyesinde bulunuyor Emily.

“Ne? Herhalde bir erkekle ilk buluşmamda sevişmeyeceğim. O işle ilgilenmiyorum.”

İkisi de içlerini çekiyor ve fısıldamalar duyuyorum.

“Ne giyiyorsun?” diye öğrenmek istiyor Emily. “Umarım o ucube Joan Crawford hayır kurumu dükkânından çıkmış ayakkabıları giymiyorsundur. Harry de aynı fikirde.”

“Ben öyle demedim,” diyor Harry.

“Giydiğim ayakkabıyı seviyorum,” diyerek itiraz ediyorum.

“Sabah ilk iş beni ara,” diyor Emily.

Telefonu kapattuktan sonra bilgisayarımda Marv Rothstein’in JDate profilini bir kez daha okuyorum. Toledo Devlet Üniversitesi’nde işletme okumuş. Elmas mağazaları açmış ve yavaş yavaş bir elmas

imparatorluğu kurmuş. Okuyorum: Büyükbabalığı çok seviyorum. Altı yaşındaki kız torunumu çok seviyorum. Cazı, çağdaş sanatı ve tango yapmayı seviyorum.

Bilgisayarı kapatırken, bu kadar çekici ve başarılı bir adamın neden JDate'de olduğunu merak ediyorum. Bu sorunun yanıtını bulmamın zamanının geldiğini düşünerek, çantamı kapıyorum ve koridora çıkıyorum.

Ocak ayından soğuk bir gece; ay parlak sarı renkte ve sis ipek gibi okşuyor. Sis düdüklüleri ve rüzgârın uğultusu dışında, San Francisco gayet sessiz. Restoran evime yürüme mesafesinde, bu nedenle Van Ness Caddesi boyunca yürüyorum, çukurlardan kaçınmaya çalışırken, kendi kendime, düşmemem gerektiğini söylüyorum. En son ihtiyacım olan şey, on yıllar sonraki ilk buluşmamda kalçamı kırmak. Kafamda müziği, duygusal müziği duyabiliyorum ve heyecandan tenim karıncalanıyor.

Mideme kramplar girerken restorana ulaşıyorum ve içeri giriyorum.

5. Bölüm

Kapının girişinde durup gözlerimi kırıştıyorum. Derinlik algılama sorunum var, bu nedenle kendimi toparlamak için bir iki saniye duruyorum. Sonra kokteyl salonuna yürüyorum ve kapıyı görecektir şekilde köşeye oturuyorum. Burası gerçekten güzel bir yer—bar-menlerin papyon taktığı ve içkilere hazırlamak için kokteyl çalkalama kabı kullandığı, küçük bir caz topluluğunun “Autumn Leaves” şarkısını çaldığı o havalı barlardan biri.

On beş dakika erken geldim, bu nedenle en sevdiğim içkiyi ısmarlıyorum: İçinde üç yeşil zeytin bulunan buzlu Stoli votka. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum—borçlarım ve iş kaygılarım, bütün hafta boyunca ilk kez aklımdan çıkıyor.

Saat tam altı buçukta dimdik duran, tatlı, beyaz saçlı, dikkati çeken kemerli burnu olan, karamsar ama yakışıklı bir yüze sahip, uzun boylu, ince bir adam yanıma doğru geliyor. Mekânın sahibiyymiş gibi yürüyor—yüzünde sabitlenen gülümsemede bu hava, bu kibir, hızlı bir bakış. Koyu renk ince çizgili takım elbisesi, açık mavi

gömleği ve şarap rengi ipek kravatıyla çok şık. Tanrım, olağanüstü biri. Gerçekten büyüleyici. Anında cazibesine kapılıyorum.

“Anny?”

“Marv, merhaba.” Elimi uzatırken resminde görüldüğünden daha yakışıklı olduğunu düşünüyorum—Yahudi Clint Eastwood’la Harrison Ford arasında bir yerde.

“Ben bir içki söyledim,” diyorum gergin bir ifadeyle.

“Ben de sana katılayım.” Kara gözleriyle beni bir bakışta süzerken masaya oturuyor.

Sabırsızlıkla yakınlarda dolanan garsona bakıyor, çağırıyor ve Cutty Sark siparişi veriyor. “Resminden daha güzelsin,” diyor bana, elmas değerlendirmiş gibi dikkatle bakarak.

“Sen de öyle,” diyorum aval aval. Ama elimde değil. Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kalıyor. Ancak bana bakış şekli beni rahatsız ediyor, sanki içimi okuyor.

İçkisi gelince, bardağını benimkiyle tokuşturuyor. “Bu geceye,” diyor yumuşak sesiyle. Gülümseyince dişleri görünmüyor; uzun ağzı tek bir çizgi haline geliyor. Votkamı yudumluyorum, biraz başım dönüyor. “Bana elmas işini anlat. Çok ilginç görünüyor.”

Alçak, ayarlanmış bir sesle, açık ve kendine güvenen sözlerle bana kendi çabalarıyla basamakları tırmandığını, dünyanın her yerine elmas sattığını anlatıyor. Zimbabwe’de ve Belçika ile Fransa’daki bürolarında vakit geçirdiğini, işini çok sevdiğini ve her zaman daha mükemmel bir elmas aradığını anlatıyor. “Mükemmel bir elmastan daha güzel bir şey olamaz.” Yüzünde hüzünlü bir ifade var.

“Kanlı elmas mı?” diye soruyorum dikkatle.

Başını iki yana sallıyor. “Ben elmasları açık artırmada veya tavsiye yoluyla alıyorum. Müşterilerim sultanlardan mankenlere, film yıldızlarına kadar çok geniş bir yelpazeden oluşuyor. Güzelliğe hayran olan ve gerçek güzelliği satın alacak parası olan insanlar.” Bardağını zarif bir şekilde tutarak iki büyük parmağının arasında iç-kisini yudumluyor. “Elmaslar beni yüksek yerlere çıkarıyor. Harika insanlarla tanışıyorum,” diyor dalgın bir ifadeyle.

Elmaslar, yolculukları ve elmas madeni alma emellerini anlatmaya devam ederken; onunla ilgili her şeyin beni tahrik ettiğini düşünüyorum: sesinin tonu, kravatındaki mükemmel düğüm, dünyaya dışarıdan bakar gibi bu kadar dimdik durabilmesi—hava atması, zarafeti, kaliteli hafif tıraş losyonunun kokusu bile beni etkiliyor. Burnu bir karış havada.

“Peki, elmaslar gerçekten kızların en iyi arkadaşı mı?” diye soruyorum sesimi kısarak. Flört ettiğimin farkındayım.

“Birçok kadın için öyleler,” cilveli bir gülümsemeyle.

“Sanırım benim eliş takılarımın demode olduğunu düşünüyorsun,” derken, bileziğim kolumda şingirdiyor.

“Sana yakışıyor. Gösterişli birisin.” Duraksıyor, değerlendiren gözlerini neredeyse hiç kırpmıyor. “Sporu sever misin?”

“Spordan nefret ederim.”

“Ben bütün sporları severim,” diyor sırtarak. “Dünyanın her yerinde kayak yapıyorum. İlk karım Gisele, Fransa kayak şampiyonuydu. Hocasıyla kaçtı ve bir kayak kazasında öldü.”

“Çok üzüldüm.”

“Altmış beş yaşında birine göre çok iyi görünüyorsun,” diyor gergin bir sessizlikten sonra. “Bugüne kadar senin yaşında bir kadınla çıkmamıştım.”

“Yaşasın! Duymadın mı? Altmış beş, yeni kırk yaş oldu.”

“Seni çok çekici buluyorum. Çok farklısın.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye soruyorum uzun bir süre sonra.

Gülümsüyor ve yüzündeki ifade eğlenceli flörtten, gergin düşünceye dönüşüyor. “İlginç olduğunu düşündüm. Google’da, köşe yazıları yazdığını gördüm. Meslek sahibi olan kadınları takdir ediyorum.” Durup, dikkatle yüzüme bakıyor. “İkinci eski karım sadece pırlantalarını takıp tenis oynuyor ve köpeğini yürüyüşe çıkarıyor. Marin’de, parasını benim ödediğim muhteşem bir evde oturuyor.” Duraksıyor ve gözlerinde yalnızlık, kırgınlık görüyorum. “Her neyse, şimdi arkadaşız.”

“Hı-hı,” diye mırıldanıyorum, onun “eski karımı seviyorum” diyen manyaklardan biri olabileceğini düşünerek. Marv menüyü açıyor. Ne istediğimi sağlama alarak dikkatle yemeği ısmarlıyor.

Artık bu aşamada rahatça konuşuyoruz. Ona otuz yıl evli kaldığımı, on yıl önce boşandığımı anlatıyorum ve kızım Emily’den bahsediyorum—partneri Harry’yle Berkeley’de yaşadığını, yemek pişirme işiyle uğraştığını, ikisinin de daha önce evlenmediğini belirtiyorum. Sonra o da oğlundan bahsediyor ve sert gözlerinde bir parıltı belirliyor, özellikle kız torunu hakkında konuşurken. “Küçük bir hanımefendi. Çok şirin.” Bir an için uzaklara bakıyor, düşüncelere d alıyor. “Peki, neden JDate’e üye oldun?”

Duraksıyorum. “Herkes gibi—aşkı bulmak için.”

“Aşk mı? Aşk nedir ki?”

“Prens Charles gibi konuşuyorsun. Ben de, bir sürü insanla tanıştığın bu kadar belliyken neden JDate’de olduğunu sorabilirim miyim?”

Düşünceli görünüyor. “Macerayı seviyorum. Bir sonraki mükemmel elması bulmak için.”

“Her neyse, ben aşka inanıyorum,” diyorum, çok açık verdiği mi bilerek; ama neler hissettiğimi bilmesini istiyorum.

Yüzünde aniden hüzünlü bir ifade belirerek yanağıma dokunuyor. “Anny—bana sevgililer günü kartlarını, yağmurlu bir öğleden sonra içilen martinileri ve yıldızların altında öpüşmeleri hatırlatıyor-sun. Sana bundan sonra Valentine diyeceğim.”

Yemeklerimiz geliyor. Somon buğulama ve iplik kadar ince çalı fasulyesi yiyoruz. Marv yemeğiyle oynuyor, pek yemiyor, çoğunu kenara itiyor. Oysa ben açlıktan ölüyorum ve hepsini yutuvermek için kendimi zor tutuyorum. Marv dikkatle, yavaş yavaş yiyor, masa adabı mükemmel—bir eli kucığında, alçak sesle Paris’teki muhteşem restoranları, orada yemek yemenin ne kadar “olağanüstü” olduğunu anlatıyor.

Yemeğin geri kalanında Fransa’da geçirdiği günlerden, Fransa’yı ne kadar sevdiğinden, Fransızların ne kadar şık olduğundan, ne yaptıklarını bildiklerinden bahsediyor. “Avrupa’da giysiler çok güzel, el yapımı. Artık kıyafetlerimin çoğunu İtalya’da alıyorum.”

Yemekler bitince espressolarımızı yudumluyoruz ve onun yanında kendimi ne kadar rahat hissettiğimi anlayınca şaşırıyorum. Elmas işine nasıl başladığını soruyorum.

Duruyor, sanki açılmak isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi davranıyor. Sonra bana, on dört yaşındayken, Toledo’da Ted amcasının kuyumcu dükkânında çalıştığını anlatıyor. “Çok fakirdim ve bir şeyler alabilmek için çalışmam gerekiyordu. Bir gün dükkâna çok güzel bir kadın girdi. Büyük bir elmas yüzük takmıştı. Kadın o kadar güzel, o kadar kendimi beğenmiş ki, o anda onun taktı-

ğına benzeyen elmaslar alıp satmak istediğimi anladım. Türüne az rastlanan elmaslar bulmak gerçekten zorlu bir iş ve o zamanlar bile zorlukları seviyordum. Yapmak istediğim tek şey buydu. Belki bir de şarkı söylemek.”

“Ne kadar ilginç,” dedim. İtirafı, çocuksu hevesi beni etkilemişti. “Ben de hep bir romancı ve sahne sanatçısı olmak isterdim. Neyse, resim yapıyorum. Bir komisyoncum var ve günün birinde resimlerimi sergilemeyi umuyorum. Kutuların içindeki kadınların resimleri üzerinde çalışıyorum.”

Gardenya satan bir kadın masamızda duruyor. Elinde büyük bir sepet gardenya var. Küçük orkestra Cole Porter şarkıları çalmaya devam ediyor.

“Bütün çiçeklerini alacağım,” diyor kadına ve sepete bir 50 dolarlık banknot bırakıyor. Kadın gardenyaları bir selofan torbaya koyup bana veriyor.

“Teşekkür ederim, Marv.” Çiçeklerin güzel kokusunu içime çekiyorum. “Gardenyaya bayılırım.”

Bana, sanki bir konuda karar vermeye çalışıyormuş gibi bakıyor. Sonra saatine bakıyor. “Haydi, benim evime gidelim. Sana sanatımı göstereyim.”

Hazırlıksız yakalanıyorum. Telaşlanıyorum, gardenya torbasını sıkı sıkı sarılıyorum ve düşünüyorum: *Pekâlâ bu büyük adam bana yemek ısmarladı ve gardenya aldı, ancak evine gitmek bu aşamada fazla ilgi göstermek oluyor.* “Uygun değilim, de,” Emily’nin uyarısını hatırlıyorum. “Şey, yarın erken kalkmam gerekiyor. Bu gece olmaz,” diyorum.

“Tabii, başka zaman,” diyor ve sıcaklığının aniden resmiyete dönüştüğünü hissediyorum.

Ayağa kalkınca hafifçe sallanıyorum. Dizim tutulmuş. Bazen çok hızlı kalktığım zaman, dengemi kaybediyorum. Ancak elimi tutuyor ve dışarı çıkıyoruz. Vale, Marv'ın üstü açılabilen siyah Mercedes'ini getiriyor.

Arabaya binince Marv CD çalarını açıyor ve sanki sahnedeymiş gibi, boğuk bir sesle Frank Sinatra'ya eşlik ediyor. Arkama yaslanıyorum ve ayın barok bir inciye dönüşmesini izliyorum. Aniden çok sıcak geliyor, sanki deprem olacaktı gibi. Bir kırmızı ışıkta elimi tutuyor ve tenime elektrik verilmiş gibi heyecanlanıyorum.

“Yıldızlar elmaslara benziyor.”

“Kısa bir süre sonra kaybolacaklar,” diyor huysuz bir ses tonuyla.

“Yıldızlar sonsuza dek kalır,” diyorum.

“Hiçbir şey sonsuza dek sürmez.” Elimi sıkıyor.

Arabasını apartmanımın önünde durduruyor ve benimle kapıya kadar yürüyor. Ben gardenya torbasını taşıyorum ve yavaş yavaş yürüyoruz.

Kapıda anahtarlarımı bulup kapıyı açıyorum. Tavandaki lambanın ışığında, gözleri neredeyse ela görünüyor ve yakından bakınca, kalın koyu renk kaşlarının arasında iplik gibi kısa, beyaz kıllar var. Beni hafifçe dudaklarımdan öpüyor ve öpücüğünü, tadını hissetmek bile nefesimi kesiyor. Aman Tanrım, öpücüğü boşa harcıyorum.

Marv sırtıyor, sanki onun için öldüğümü biliyor. “Bunu en kısa süre içinde tekrarlamak istiyorum, Anny.”

“Ben de,” diyorum kalbim küt küt atarken.

“Seni arayacağım, Anny.”

Hızla binanın lobisine giriyorum ve yukarı süzülüyorum.

Geceyi mümkün olduğunca uzatmak istediğim için lambaları açmıyorum. Yüksek bir dağın kenarında, bir tür vudu büyüüne kapılmış gibi duruyorum, düşmemeye çalışıyorum. Olanlara—bu büyüye, bu kesinlikle mükemmel kimyaya inanamıyorum. Büyük bir vazoya su doldurup, içine gardenyaları yerleştiriyorum ve güzel kokularını içime çekiyorum.

Pencerenin kenarına gidip, en sevdiğim deri koltuğa oturuyorum, engin karanlık gökyüzünde pırıl pırıl göz kırpan yıldızları seyrediyorum ve gecenin değerlendirmesini yapıyorum—gerçekten onun evine gideceğimi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum? Ya da onunla yatacağımı mı sandı? Yoksa biriyle çıkma olayından o kadar uzak kaldım ki, budala bir kız öğrenci gibi mi davranıyorum? Ancak hiçbir şekilde sekse hazır değilim. Bir de tabii şu eski eş meselesi var. Yine de, bütün bunların altında bir şey var, başımı döndüren bir şey. Güzelliği arayışında savunmasız olan bir şey; parlak yeni bir araba hayali kuran genç bir delikanlıya ne kadar benziyor. Buna rağmen, kırk beş yıl önce Donald’la tanıştığım ve bütün gece dans ettiğimiz partiden beri hissetmediğim çılgın bir kimya oluştu. “Seni sonsuza dek seveceğim,” demişti Donald. Conchita’yla tanışmaya kadar bu konuda ciddiye ve sözünü tuttu.

Sokaklar aniden trafikten yoksun kalıyor. Ancak yıldızlar hâlâ titreşerek parlıyor. Ben de yeni bir gün ve Marv’ı tekrar görme düşüncesi sayesinde çok neşeliyim.

Bebek aspirinimi, Citracal’imi ve Lipitor’umu aldıktan sonra yatağa giriyorum. Komodinin üstündeki gardenyaların kokusu duvarlarıma umut veriyor.

Eski yumuşak tüylü yorganıma sarınıyorum ve ışığı kapatıyorum. Gecenin bu bölümünü—sessizliği çok seviyorum. Yavaşça uykuya geçerken, dudaklarımda hâlâ öpücüklerini hissedebiliyorum, mideme kramplar giriyor, rüyalarım beni belirsiz yerlere götürüyor ve olayların içinde kaybolduğumu, gömdüğüm duyguları yeniden hissettiğimi görüyorum. Rüyalarım keleklerle ve gardenya kokusuyla dolu.

6. Bölüm

Tanrım, lütfen Marv'a âşık olmayayım. İki hafta geçti ve beni aramadı. Kaç kere kendimi onun bir sıçan olduğuna, bana göre olmadığına inandırmaya çalıştıysam da, onu düşünmekten vazgeçemiyorum ve saplantılı bir şekilde, ne hata yaptığımı merak ediyorum. Her dakika mesajlarımı kontrol ediyorum, sonra bir daha kontrol ediyorum, seyahatte olduğuna veya acil bir durum olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum. “İş için çağırılmış olmalı,” diyorum kızlara ve Emily’ye.

Güneşli bir öğleden sonra Emily’yle birlikte, Berkeley’deki köpek parkındayım ve Fred’i yürütüyoruz. Parkın kenarından koşan Fred’e yetişmeye çalıştığımız için hızlı bir şekilde yürüyoruz. Siyah tırtı ve beyaz kolsuz gömleğiyle Emily kırk bir yaşından çok daha genç görünüyor. Emily yeni bulduğu küçük ekmek tarifini anlatıyor ve sesini rüzgârı bastırarak şekilde yükseltiyor. Pişirme işinde başanlı ve iki yeni ortağı var.

“Beni dinlemiyorsun,” diyor öfke ve bıkkınlıkla bana bakarak. Gözleri kapkara ve kalkık burnuyla dolgun dudakları aynı babasına benziyor.

“Çikolata ve kuru üzüm,” diye tersliyorum. “Seni duydum.”

“Aklın o aşâğılık Marv’da. Seninle ilgilenip sonra aramayan erkekler aşâğılıktır. İki haftadır budalaca aramasını bekleyen hasta bir öğrenci gibisin. ‘Hiçbir şey sonsuz değildir,’ dedi. Bu yüzden o aşâğılık herifi dinle. Onunla, bir anı aşan hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Diğer JDate’lere cevap ver. Uygun bir koca bul.”

“Ben başka koca istemiyorum. Benim bir mesleğim var.”

“Elinden gitmek üzere olan bir köşe yazarlığı,” diyor yüzünde, bir ebeveynin gerçekçi olmayan çocuğuna baktığı şekilde, sempatik bir ifadeyle.

Fred’e bir top daha atarak köpeğe sesleniyor. Elinde oyuncağı tutuyor. Oyuncakğı, kurtarma çiftliğinden aldıklarından beri yanında olan yırtık pırtık bir kumaş ve fıstık ezmesi kaplı bir kemik.

“Zaten yurt dışında da olabilir” diyorum, bir banka otururken. Emily de yanıma oturuyor.

“Cep telefonu var, Anne. Kiminle birlikte gitti acaba? Eski karısıyla mı?”

“Hayır. Onlar arkadaş.”

“Anne. Sen akıllı bir insansın. Babamla yaptığın şeyi yapıyorsun. Hayatında birisi olduğu belliydi. Hiç evde olmuyordu ve sen hep bahaneler uyduruyordun. Ayrıca evliliğinizde cinsellik de yoktu. Bana bunu sen söyledin.”

“Bana nutuk atma.”

“Kafanı kuma gömdün. Anne, boşanmanın, harika biriyle tanışma olasılığını engellemesine izin verme. Ryan gibi mükemmel birini hedefle. Ryan çok sakın biri, hem de sanatçı. Ortak yönünüz çok fazla.”

“O benim arkadaşım.”

“Arkadaşlık saçmalığını bırak bir kenara. Harika biri ve sana tapıyor. Görebiliyorum. Harry de onu seviyor.”

“Zaten Ryan yalnızca elli dört yaşında. Ben altmış beş yaşındayım.”

“Ne olmuş yani? Sen hep yaşın yalnızca bir sayı olduğunu söyledin. Marv’dan sadece, duygusal olarak uygun olmadığını bildiğin için hoşlanıyorsun. Her zaman sahip olamadığını istiyorsun, sahip olabileceğini istemiyorsun.”

“Peki, sen Harry’yle nasılsın?” diye soruyorum uzun bir sessizlikten sonra.

“Yani, neden Harry benimle evlenmiyor mu, demek istiyorsun?”

“Öyle bir şey—söylemedim.”

“Söylemen gerekmiyor.”

“Altı yıldır birlikte yaşıyorsunuz. Sen kırkını geçtin, o da elli yaşında. Sorun ne? Harry neden seninle evlenmiyor? Harry o bağlanma fobisi olan insanlardan biri. Eğer şimdiye kadar seninle evlenmediyse, bu saatten sonra hiç—”

“Sakin ol!” diye bağırıyor Emily, yüzü kıpkırmızı oluyor. “Hep baskı yapıyorsun. Harry evlenmek istemiyor. Zaten evlilikte bu kadar büyütülecek ne var? Senin yaşadıklarını yaşamak istediğimi mi sanıyorsun?”

“Çok özür dilerim, Emily. Mutlu olmanı istiyorum. Sana bu kadar acı verdiğim için kendimi suçlu hissediyorum.”

Emily alt dudaklarını ısırtıyor ve bana yalvaran, duygusal gözlerle bakıyor. “Anne, yaşlı ve yalnız olmanı istemiyorum. Hastalanıp,

yatağını ıslatmaya başladığın zaman yanında hiç kimsenin olmayacağına düşün.”

Fred’i özel köpek fırçasıyla fırçalamasını, onunla kendi özel dillerinde konuşmasını izlerken, Emily’nin çocukken babasının Arap atlarını sevgiyle fırçaladığını hatırlayarak üzülüyorum. Keşke zamanı geri döndürüp ona yeniden annelik yapabilsem, daha sevecen, daha dikkatli davranabilsem, diye düşünüyorum. Terapiye başladığımdan beri, ne kadar mesafeli olduğumu net bir şekilde görebiliyorum. Merak ediyorum, acaba yetişkin anneler ve çocukları o çocukluğu birlikte geri getirebilirler mi? Geçmişin üstesinden gelebilirler mi?

Emily, çantasında taşıdığı plastik kaba şişe suyu boşaltıyor, suyun içine bir parça buz koyuyor. Fred suyu çabucak yalayarak içiyor. Sonra Emily ona üzerinde fıstık ezmesi olan bir bisküvi veriyor. Sessizce arabaya doğru yürüyoruz. Emily’nin başı dik, benim boynum bükük.

Arabada konuşmuyoruz. Fred kucağıma uzanıyor. BART tren istasyonuna geldiğimizde güneş batmış durumda. Emily bana bir torba küçük ekmek veriyor. “Eve gidince beni ara,” diyor.

Arabadan iniyorum ve Emily arabayla uzaklaşıyor.

Eve geldiğimde akşam oluyor. Raya monteli lambaları açıyorum, lambalar yanmaya başlarken hafif bir patlama sesi çıkıyor. Emily canımı sıktı ama Marv’ın öpücüğünü aklımdan çıkaramıyorum. Muhtemelen yurt dışında, diye ikna etmeye çalışıyorum kendimi. Ayrica, sadece bir kere çıktık.

Portatif radyoyu klasik müzik çalan istasyona ayarlıyorum, Bach dinleyerek sakinleşmeye çalışıyorum. Salata yapıyorum, sonra da haberleri izliyorum. Yemekten sonra kutularıyla uğraşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Kafam karışık. Bana söylediği son sözleri hatırlıyorum, “Seni arayacağım.” Ve neden aramadığımı merak ediyorum.

Bilgisayarıma, buluşmamızla ilgili notlar yazıyorum ve hatırladığım en ince detayı—her sessizliğini, mimiğini—bile yazarak nerede hata yaptığımı bulmaya çalışıyorum. Genellikle duygularımı ancak yazdığım zaman dışa vurabiliyorum.

Üstü açılan Mercedes'ine iyice yayılarak oturuyor ve üç kez koltukların ısıtıldığını söylüyor, böyle bir arabaya sahip olmak muhteşem değil mi? diyor.

Egosunu para sarmış. Parayı ve paranın satın alabileceği şeyleri çok seviyor. Mükemmellik arıyor. Toprağın yüzeyinde sürünen ama asla toprağın altına girmeyen tuhaf bir böcek gibi, her şeyin dışında yaşıyor. “Yıldızlar bir süre sonra kaybolacak,” demişti. O da sadece o anda var olup, sonra elmaslarından ve yüksek kademelerden oluşan şatolarına mı çekiliyor? Seks onu sevmek anlamına mı geliyor? Aşk seks mi demek? Birlikte gerçekleştikleri oluyor mu?

Bazı yanıtlar bulmaya çalışarak onun hakkında yazmaya devam ediyorum. Nasıl görüldüğünü, ne yediğini yazıyorum. Ona Bay X diyorum. “Bay X her şeyin sahibiymiş gibi yürüyor ve ben hemen nefes nefese kalıyorum, kemiklerim alev almış, kalbim ortaya çıkmış gibi. Bir sonraki mükemmel elması arıyor.

Beni yıldızların altında öptü ve beni yutuyormuş gibi hissettim. Kalbime değen kalbinin atışlarını hissederek, bir kez daha öperse onunla evine gideceğimi ve bir daha ayrılmak istemeyeceğimi fark ettim.

Duruyorum. Sonra ayılıyorum. Bay X köşe yazım olacak. Mükemmel biri. Akıllı, başarılı ve gençliğine tutunuyor. Bay X birçok yetmiş yaşın üstündeki erkeğe benziyor ve Viagra nesli talihsizlerinin—onlara gençliklerini geri getireceğini düşünen, mahremiyeti engelleyen Viagra'yı leblebi şeker gibi kullanan erkeklerin tipik bir örneği olacak. Evet, her şeyin bir nedeni var. O buluşma kesinlikle buna değdi. Öyle olması gerekiyordu. Şu anda, bu kararı verdikten sonra kendimi canlanmış, kurtulmuş ve esinlenmiş hissediyorum.

Sonraki iki saat boyunca ilk Bay X yazımı yazıyorum, ancak Marv'ın belirgin fiziksel görünümünü gizleyerek, Bay X'i daha kısa, daha koyu renk saçlı ve alın bölgesindeki saçları açılan biri olarak tanımlıyorum. Buluşmamızı genişletiyorum, detayları, konuşmalarımızı, tam olarak ne giydiğini, hızlı yürüdüğünü ancak ayaklarını kaldırmadığını, yolculukları detaylı bir şekilde anlatırken kullandığı coşkulu ifadeler arasında duraksadığını, düşündüğünü veya devam edip etmemeye karar vermeye çalıştığını anlatıyorum. Her hareketi hesaplı. Zarif tavırlarından, mükemmel görünümünden ve büyüleyici anlarından bahsediyorum. Bu harika geceyi yazıyorum ve öpücükten sonra bitiriyorum. "Seni arayacağım," diyor.

Köşe yazısını basıyorum. Kâğıt üstünde gerekli düzeltmeleri yaptıktan ve sonra düzeltmeleri bilgisayarda işledikten sonra, yazı Monica'ya gitmeye hazır. Enerjisi hoşuma gidiyor. Bu yazı gerçek. Elektrik çarpmış gibiyim.

Monica'ya bir teklif yazıp, Bay X'i arayan altmış yaşın üstünde bir kadın hakkında bir yazı dizisi öneriyorum. Şöyle yazıyorum: *"Altmıştan sonra aşk hakkında bir dizi olan Viagra Günlükleri'ni teklif ediyorum."*

Köşe yazısını ve teklifi elektronik posta yoluyla Monica'ya gönderiyorum. Artık geç oluyor ve oda soğuyor.

Yavaş yavaş kollarımı geriyorum ve meslek hayatımın önemli bir dönüm noktasına geldiğini hissediyorum. Yatmaya hazırlanıyorum ve hemen uykuya dalıyorum. Rüyamda Marv'la tango yaptığımı görüyorum. Siyah, kısa bir elbise giyiyorum, elbisenin yan tarafında derin bir yırtmaç var, kıvrılarak uzun bir topuz haline getirilen saçlarımın yan tarafına pembe bir gül takıyorum. Marv mükemmel dans ediyor, ama ben ayağına basıyorum, çok öne eğiliyorum, ancak beni sıkıca tutup, adımlarımı yönlendiriyor.

Ertesi sabah ilk iş, Monica arıyor.

“Viagra Günlükleri önerini beğendim,” diyor. “Bay X, eğlenceli bir köşe yazısı olacak ve yetmiş yaşın üstündeki insanların buluşmaları hakkında bir yazı dizisinin iyi olacağını düşünüyorum.”

“Çok sevindim,” diyorum beğendiği için rahatlatarak ve heyecanlanarak. Her şey yeniden değişmiş gibi hissediyorum. Hem de iyi yönde...

“Gelecek hafta yayınlarım. Kaçak Yaşlılar’ı unut. Çok Sıkıcı.”

“Aynı fikirdeyim.”

“Gazetemize bir Pulitzer kazandır.”

“Tabii, sorun değil,” diyorum kahkaha atarak.

“Haydi, iş başına. Bir sonraki Bay X’i bul.”

“Tamamdır.”

“Okuyucularını hayal kırıklığına uğratamazsın.”

Telefonu kapattuktan sonra, JDate.com sitesine giriyorum ve başka erkeklerin bana gönderdiği elektronik postaları açıyorum. *Mutlu Kadınlar* adını taşıyan bir kitabın yazarı olan bir terapist ve basit bir hayat isteyen bir milyardere cevap vermeye karar veriyorum.

Cevap veriyorum ve sonra bekliyorum.

7. Bölüm

Bir hafta geçiyor ve Ryan Hollanda'daki çekimlerinden dönüyor. Onunla, Chicago Sanat Enstitüsünden sınıf arkadaşı olan dostu Manny Futz'un sergi açılışında buluşacağım. Akşam saatleri ve Mission Sokağındaki Solar Galerisine taksiyle gidiyorum. Bu gece süslenip püslendim. Hayır kurumu mağazasında bulduğum siyah uzun parlak deri çizmelerimi, gümüş fermuarlı siyah deri ceketimi ve üzerine çiçek resimleri boyadığım kotumu giydim.

Ryan beni kapıda karşılıyor ve sıkıca kucaklıyor. “Anny, seni görmek ne kadar güzel.” Beni iki yanağımdan öpüyor.

“Seni de,” derken, onu gördüğüme gerçekten memnun oluyorum. Benden biraz daha uzun boylu, yaklaşık 1.75 boyunda. Kumral kıvrıkcık saçları var ve saçlarının arka tarafı uzun. Ayrıca hayatımda gördüğüm en mavi gözlere sahip. Üzerinde siyah ceket, tişört, dar kot pantolon ve her zamanki yürüyüş botları var.

Başımdaki şapkayı düzeltiyorum ve Ryan'ın peşinden çarpık basamakları çıkarak galeriye giriyorum. Bir zamanlar hamur depo-

su olan galeri, ünlü bir Meksika lokantasının üst katında ve leziz Meksika yemeğinin kokusu merdivenlerden yukarı süzülüyor. Muhteşem bir yer, neredeyse iki yüz seksen metrekare ve engebeli gri beton zemini var. Yüksek sanayi pencereleri, Körfez’e ve San Francisco beysbol sahasına bakıyor. Raylara konulan lambalar devasa resimlerin üstünde stratejik bir açıyla sallanıyor. Hoparlörlerden avaz avaz coşkulu Latin müziği geliyor. Sanat galerisi yapay kürkler giymiş, yeşil saçlı, iPhone’larına sarılmış sanat hayranlarıyla epeyce kalabalık. Muhteşem genç garsonlar plastik bardaklarda şampanya ve kırmızı şarap sunuyor. Siyah giymiş, kırmızı dudaklı, kil kolyeli ve yüksek çizmeli genç ve güzel kızlar gruplar haline duruyor, telefonlarıyla mesaj çekiyor veya konuşuyor.

Ryan ve ben Manny’e merhaba deyip onu kutladıktan sonra, çizimlerden her biri beneklerle yapılmış varyasyonlar içeren resimlere geçiyoruz. Resimler rengârenk Juicy Fruit çikletlerinin renklerini taşıyan beneklerle dolu. Ryan bir resme yaklaşıyor, sert ve kararlı vücudu çok zarif. Ellerini sarkıtarak cebine sokuyor, omuzları geride. Şehir yaşamına uyum sağlamış bir yakışıklılığı var. Sakin bir hali var, ama bu sakinliği bir yandan da karanlık, çok derin bir gizlilikle birleştiriyor.

Şehir Gecesi adını taşıyan altıgen bir yapının yanında duruyoruz. Yanımızda bir çift resmi tartışıyor.

“Benekler,” diyor adam, resme yakından bakarak. Yandan başının üstüne taradığı saçlar kızıla boyanmış ve aşırı derecede dar bir deri ceketle, çuval gibi kot pantolon giymiş.

“Ne kadar çok nokta. Yirmi beş bin tane olduğunu söylüyorlar,” diyor yanındaki kadın. Resmin yakınında duruyor ve uzun, kırmızı tırnaklarıyla noktaları sayıyor. Üzerinde siyah tayt ve siyah Harvard tişörtü var. Küçük yüzü bembeyaz ve dudakları kıpkırmızı. “Ne kadar şiirsel.”

“Nokta noktadır,” diyor adam omuzlarını silkerek.

“Son derece post-modern, son derece—”

“Post-bokluk.”

“Ee, Seurat da noktalar kullandı,” diye ısrar ediyor kadın.

“Noktacılık,” diye tersliyor adam.

“Anny, sen ne düşünüyorsun?” diye soruyor Ryan inişli çıkışlı İrlanda aksanıyla. Gözleri sorguluyor. Dolgun, şehvetli dudaklarının üstünde ince bir bıyık bırakmış. Saçlarının arka tarafı, siyah dik yakalı tişörtünün yakasının üstünden sarkıyor.

“Bu eser çok içine kapanık. Beni, Van Gogh’un etkilediği kadar etkilemiyor. Veya senin Etiyopya’da çektiğin çocuk fotoğrafları kadar. Bu resimler—gösterişçi,” diyorum. “Sanat hayatı belgeler. Sorular sorar, insani koşulları dışa vurur ve zengin patronlar için yapılmaz. Noktalar birçok sanatçının ürünü—Robert Ryan-Martin, Roy Lichtenstein—”

“Kesinlikle,” diyor Ryan gülerek. Gözleri parlıyor. “Futz kültürümüzün öyküsünü anlatmak için nokta kullanıyor. Alaycılıkla oynuyor, sanat dünyasıyla dalga geçiyor. Sanat birçok şeydir, Anny—tek bir şey değildir. Her şeydir.”

“Şey, ben noktalardan nefret ediyorum. Kültürlü olduklarını hissetmek için duvarlarında noktalara ihtiyaç duyan sahtekârlara hizmet veren bağnaz züppelik.”

Ryan gülüyor. “Haydi, gel. Yemeğe gidelim. Sonra yukarı çıkıp kutularına bakarım.”

Kol kola girerek cesaretle yağmura çıkıyoruz.

Makarna yediğimiz eğlenceli, harika bir yemekten sonra, benim evime geliyoruz. Kahve yapıyorum ve ondan kutularıyla resimlerimi eleştirmesini istiyorum.

“Yüksek topuklu ayakkabı giyen ve kutunun içinde duran beyaz saçlı kadını beğendim.” Duvara dayalı orta boy tuvali işaret ediyor. “Bir tavır sergiliyor. Çok güzel.”

“Sahi mi? Bu yeni. Beğendin mi?”

Ryan gözümün içine bakıyor. “Bu kadın narin, kırılgan değil,” diye devam ediyor. Zeki İrlandalı yüzünde düşünceli bir ifade belirliyor. Bana o kadar yakın duruyor ki, kornealarının etrafında siyah ince çerçeveler görüyorum. Mavisi de peygamber çiçeği renginde.

“Kontrolü elinde tuttuğunu görüyorum. Çok güzel, ilginç ve seksi.”

“İyi, öyle olduğunu umuyorum.”

“Senin gibi, Anny. Sen de hiç narin, kırılgan değilsin.”

Bakışı beni rahatsız ediyor.

“Resimdeki karanlık tip kim?” diye soruyor, tuvalin köşesinde duran adamı işaret ederek.

Kızarıyorum. “Hayali aşkım. Tekrarlayan bir takıntı.”

“Senin resimlerini ilginç kılan, takıntıların. Bunların üzerinde çalışmaya devam et.”

“Takıntılar iyi bir şey, sanırım.”

“Bende de bir sürü var,” diyor.

“Bir ara bunları dinlemeyi çok isterim.”

Bana, yeni aldığı Nikon fotoğraf makinesinden, ışığı keşfetmek için kullandığı farklı lenslerden bahsederken, aklıma geçen kış göğsümde ağırlar olduğu ve kalp krizi geçirdiğimi sandığım gece geliyor. Ryan'ı sabahın ikisinde uyandırmıştım ve Ryan beni acile götürmüştü. Doktorlar beni, sadece yediğim bir şey yüzünden olduğuna ikna edinceye kadar yanımda kalmış ve eve dönerken yolu uzatıp, İrlanda'da geçen gençliğiyle ilgili hikâyeler anlatarak, beni sakinleştirmeye çalışmıştı.

“Yeni lenslerin nasıl kullanılacağını sana gösterebilirim, Anny. Daha güzel fotoğraflar çekebilirsin—belki resimlerine entegre edebilirsin.” Duvara dayanmış şekilde duran kutu resminin üstündeki örtüyü kaldırıyor. “Muhteşem derecede tuhaflar,” diyor, “özellikle kâğıttan kelebekler—uçmaya çalışan kelebekler,” diyerek düşünüyor. “Altın rengi ipliklerden sarkan ince iğnelere, içlerinde minicik bebeklerin durduğu sallanan minicik kutulara bayıldım.”

“Gerçeğimizin bilinçaltımızda var olduğuna inanıyorum. Yani kullandığım görüntüler orada duruyor ve ben kendimden çalışıyorum.”

“Ruhunu çalmadığın sürece olabilir,” diyor Ryan dikkatle yüzüne bakarak.

“İnsan onu nasıl yapabilir?”

“İzleyerek ve yaşamayarak.”

“Haydi, kahvelerimizi içelim,” diyorum içimi görebilmesinden rahatsız olarak.

Kanepede yan yana oturup kahvelerimizi içiyoruz, küçük ekmek yiyoruz ve alçak sesle konuşuyoruz. Dergi için çektiği sokak köpekleri fotoğrafları konusunda kaygılı. Onların yalnızlığını yakalamak istiyor.

Ben de ona gelecek perşembe günü yayınlanacak olan Bay X köşe yazısını anlatıyorum. “Editörüm oldukça heyecanlı ve mes-

lek hayatımda önemli bir dönüm noktası olacağı konusunda büyük ümitlerim var.”

“Bay X kim?”

Duraksıyorum. “Tanıdığım birine dayanıyor.” Marv’la buluşmamı, ondan ne kadar etkilendiğimi anlatıveriyorum. “Sonrasında evine gitmemi istedi, ama ben—şey korktum. Benim hikâyemi biliyorsun. Her neyse, ona çok kapıldım ve onun da benden etkilendiğini sanmıştım, ama beni aramadı—belki de onunla yatmalıydım—”

“Seni aramayan bir pisliği istemezsin,” diyor Ryan, canı sıkılmış görünüyor.

“O çok meşgul. Milyon dolarlık elmaslarla uğraşiyor. Her neyse, üç hafta oldu. Çok seyahat ediyor—”

“O bir aptal. Senin ne kadar harika biri olduğunu anlayan biriyle tanış.”

“Neyse, sana anlatayım demiştim. Sadece, yanlış bir şey mi yaptım diye merak ediyorum. Evine gitmemi istediği zaman saçma bir tepki mi gösterdim? Bana yalnızca sanatını göstermek istemişti.” Susuyorum. “Ona sevgililer gününde verilen kartları hatırlattığımı söylemişti—”

“Anny, sen sana doğru gelen şeyi yaptın. Daha azıyla asla yetinme.” Ryan duraksıyor. “Ben seni hemen arardım, bunu biliyorsun.”

“Ryan, gurur duydum—”

“Benim hakkımda ne düşünüyorsun?”

“Seni çok severim. Ama ikimizi o şekilde asla düşünmem—”

“Asla, asla deme.”

“Aman Tanrım. Filmlerdeki konuşmalara benzemeye başladı.” Gülüyorum ve aramızda aniden beliren sessizliği gidermeye çalışıyorum. Ancak Ryan düşüncelere dalmış görünüyor.

Ayağa kalkıyor. “Geç oldu. Gitmek zorundayım.”

Kapıda birbirimize hafifçe sarılıyoruz. “Sana Amsterdam’dan bir Van Gogh kataloğu getirdim. Yarın bırakırım.”

“Teşekkür ederim. Okumak için sabırsızlanıyorum,” diyorum, düşünceli hediyesi beni çok etkiliyor. İtirafına şaşıracak, aceleyle merdivenleri inmesini izliyorum.

8. Bölüm

Marv aramıyor. Ama önemli değil, diyorum kendi kendime; birinci Bay X köşe yazım hit oluyor. Neredeyse hemen hayran mektupları almaya başlıyorum. Altmışın üstündeki kadınlar, Bay X gibi duygusal olarak uygun olmayan erkeklerle tanışmalarına ilişkin özel hikâyelerini e-posta ile gönderiyorlar. Bazıları onu değiştiren kişi olabilmeyi umuyor. Çok heyecanlanıyorum. Her neyse, Monica Bay X yazılarına bayılıyor ve Viagra Günlükleri dizisinin okuyucu kitlesinin *giderek* büyüdüğünü söylüyor. Bana daha fazla yer vermeyi teklif ediyor. Köşenin başarılı olacağını umuyorum. Ancak Marv olmadan, Bay X hakkında yazamam. Yeni malzemeye, yetmiş yaşın üstünde yeni ateşli erkeklere ihtiyacım var. Bu nedenle JDate’i aşındırmaya başlıyorum. *Denizde çok sayıda seksi, karizmatik, elmas tüccarı balık var*, diyorum kendi kendime, Marv Rothstein’ı unutmayı umarak.

Matem gruplarında, cenazelerde, bağış toplantılarında tanıştığım altmış yaşın üstündeki birkaç erkeği daha sıralıyorum. Hepsi de röportaj yapmamı istiyor—otuz yıl önce kazandığı Emmy ödülünü arabasında sürükleyen yetmiş yaşındaki senarist; yıkanmaya inan-

mayan sarışın, kıvrıkcık saçlı ve kocaman kare çeneli altmış bir yaşındaki Alman paraşütçü. Onlarla Starbucks'ta veya içki içmek için buluşuyorum. Altmış yaşın üstündeki erkeklerin çoğu—zeki olanlar bile, o genç rüyayı, hayatlarında kaçırdıkları o şeyi arıyor. Yüzlerini gerdirmek için Brezilya'ya gidiyor, yeni arabalar satın alıyor ve yirmi beş yaşındaki İsveçli hizmetçilerle çıkmak istiyorlar. Viagra bu adamları şımartmış. Bu adamların çoğu, bir nedenle seksten vazgeçmişler. Ancak Viagra hızla yayılmaya başlayınca bir anda yapmak istedikleri tek şey, “Viagra şelalelerine” gitmek ve “cinselliklerinin istedikleri gibi yaşamak” olmuş. Yetmiş yaşında birinin yaşayabileceği ne cinselliği kalmış olabilirdi? Birçok insan merak ediyor ama ben, her yaşta her şeyin mümkün olduğuna ve Viagra'nın, çocuk felci açısından beri en büyük icatlardan biri olduğuna inanıyorum. Altmış yaşından sonra ciddi ilişkiler farklı olabilir. Ya da daha doğrusu, Viagra'dan sonra ciddi ilişki farklı. Belki yakınlığa değil de, cinselliğe dönüşüyor, olabilir mi? Veya ikisi de olabilir.

İkinci yazımın adı “Men-o-poz,” uyku apnesi olan altmış dokuz yaşında hastalık hastası bir adam hakkında. İnsanların bam teline basıyor ve yetmiş yaşın üstündeki erkeklerden, benim öfkeli bir cadı olduğumdan yakınan tonlarca e-posta alıyorum. “Şimdi bir tartışma oluştu,” diyor Monica. Bana zam yapıyor ve bazı faturaları ödeyebiliyorum. Tanrım, bu köşe yazılarını yazmayı çok seviyorum; tanınmayı da seviyorum—komşular beni sokakta durduruyor veya yabancılar beni fotoğrafımdan tanıyıp köşe hakkında övgüler yağıdırıyorlar. Kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum. Yaş ayrımcılığı hakkında yazıyorum ve inandığım, düşündüğüm şeyleri dile getiriyorum.

Buluşmalarım hakkında küçük parçalar yazıyorum, bunlara başlıklar verip, daha sonraki köşe yazıları için geliştiriyorum: “Hâlâ Eski Karısıyla Mı?” “Herpes mi Hermes mi?” “Yetmişlik Kötü Çocuk” ve diğer birçok başlık... Röportaj yaptığım erkeklerin

çoğu Viagra hakkında, cinsel hayatları hakkında konuşmak istiyor ve şaşırtıcı derecede açık yürekli ve dürüst davranıyorlar.

Max’la tanışın. Yetmişlik Temizlik Hastası: yetmiş dört yaşında başarılı bir avukat. Tanrı korusun, yeni, siyah, parlak Smart arabasına leke yapmayasınız. Arabasına “özel olarak monte ettirdiği” ses sistemini göklere çıkarıyor. Araba ve kadın koleksiyonu yapıyor ve oldukça kurnaz görünüyor. Yalnızca mikroplardan korkuyor. Menüye dokunmayacak veya avokadolu cips sosunuzu paylaşmayacaktır. Mikroplı olabilir. Bir kadınla sevişmeden önce, “mikroplar tarafından kuşatılmış olmadığından emin olmak için,” kadının vücudunu kontrol ettiğini vurguluyor.

Cimri Yetmişlik: Mel altmış yaşında bir gazeteci. Narin biri ve yüzü, bir zamanlar muhtemelen yakışıklı olsa da, şimdi lastik kurbağalara benziyor. Sam Spade tarzı şapka takıyor ve tozlu kutu gibi kokan hayır kurumu giysileri giyiyor. Arabası yok ama Hint Lokantasında erkenci spesiyalini yemek için sizinle buluşmaya gelirken otobüse biniyor. Ağzı pilavla doluyken mırıldanarak, meslek hayatının “rezalet durumda” olduğunu söylüyor. Homurdanarak, “Benim yaşımda para kazanmanın tek yolu piyango kazanmak veya Safeway’de kalçasını kırmak” olduğunu söylüyor.

Yetmişlik Pislik: Walter Blumberg altmış iki yaşında, uzmanlık alanı penis implantı olan bir cerrah. Saçlarını aslan yelesi gibi tarıyor ve bu yüzden küçük kafasına fare bağlanmış gibi duruyor. Gözlükleri de o kadar kalın ki, gözleri nokta gibi görünüyor. Üç kere boşanmış ve “doğru kadını” bulamıyor. Vergi kaçırma suçundan bir yıl hapiste yatmış olmasına rağmen, ameliyat giysileri giyiyor ve üniversitedeyken Bay Orange County olduğunu, kadınların görünümü yüzünden peşinden koştuğunu tekrarlıyor. “Ben para kazanan yakışıklı bir doktorem, bu yüzden bütün işgüzar ve dedikoducu çöpçatan kadınlar peşimde. Hepsi yaşlı. Ben kadının otuz iki ya-

şından fazla olmamasını, akıllı ve gerçek bir çift memesi olmasını istiyorum,” diye atıp tutuyor. “Bu yaşımda, zaten on yıl sonra bez bağlayacakken, parasını meme implantına harcayan beyaz saçlı bir kadınla evlenecek halim yok. Benim merak ettiğim, benim bezimi kim değiştirecek? Kadınların bütün istediği, paramız.”

“Bütün kadınların değil,” diye araya giriyorum. “Ve bunun nedeni de kadınların çoğuna karşı ayrımcılık uygulanması.” Walter bana, başka bir gezegenden gelmişim gibi bakıyor.

Jim Wilson yakışıklı, yetmiş beş yaşında ve zinde. On yaşında bir Ford kullanıyor, çok sayıda mülkü var ve dul. Üzerinde hırpani, çuval gibi bol, haki pantolon ve buruşuk bir gömlek var. Sahip olduğu ilk beş senti saklamakla övünüyor ve kuşkuyla, sizi, sanki satın alıp almamaya karar veriyormuş gibi kontrol ediyor. “Apartman da-iresinde mi, müstakil evde mi oturuyorsun?” diye soruyor.

“Kiradayım,” diyorum.

“Meksika’da bir devre mülküm ve Montana’da yaklaşık 4,000 dönümlük bir arazim var. Mülkü olan bir kadına ihtiyacım var. Noel Baba olmaktan bıktım.”

Yazmayı bırakıyorum. Neredeyse öğlen oldu ve saat ikide, benimle daha önce temas kuran altmış altı yaşında dul bir yelkenli tasarımcısıyla Starbucks’ta randevum var. Randevumuzu teyit etmek için onu arıyorum. Hemen cevap veriyor.

“Seni nasıl tanıyacağım?” diye soruyorum. “Sitede fotoğrafın yok.”

“Clint’e benzediğimi söylerler.”

“Klimt mi? Ressam olan mı?”

“Eastwood,” diye yanıtlıyor sabırsızlıkla. “Bu nedenle fotoğ-

rafımı koyamıyorum. Yaşlı kadınlar tarafından taciz edilmek istemiyorum.”

“Tabii,” diyorum. “Neyse, ben siyah giyeceğim. Uzun boyluyum ve gri meçli uzun koyu renk saçlarım var.”

Biraz çalışmayı planlayarak, Starbucks’a bir saat erken gidiyorum. Sıraya gidiyorum. Bazıları spor giysileri ve beysbol şapkalarıyla gelmiş kadınlar ve erkekler içeceklerini ısmarlıyorlar. Bu Starbucks benim evime yakın ve buraya her gün, yazılarımı ve Fisherman’s Wharf boyunca, yelkenlileri ve büyük ağlarla yengeç yakalayan balıkçıları izleyerek gerçekleştirdiğim iki millik yürüyüşümü tamamladıktan sonra geliyorum. Buradaki çocuklara bayılıyorum. Sürekli olarak gülen Angela el sallıyor.

“Merhaba, Anny,” diyor Justin. “Her zamankinden mi?”

“Cappuccino, büyük, sütsüz, üstünde yağsız köpük.”

“Tamamdır,” diyor bardağın üstüne adımlı yazarken. Justin hemen hemen yirmi beş yaşında, yakışıklı bir Afro-Amerikan. Çok tatlı biri. Jessica’ya, “Anny’nin içeceği,” diye sesleniyor ve Jessica el sallıyor. Jessica, siyah saçları çenesi hizasında küt kesilmiş, ufak tefek bir kız. Çoğu zaman bana ücretsiz içecek verir. Sanat Akademisi’nde öğrenci. Benim “Starbucks’ta Yaşlılar” yazımı çerçeveletip duvara asmışlar.

Arka tarafta, pencerenin yanında bir masa buluyorum. Bugün çok sayıda insan bisikletlerinin üstünde veya dışarıda oturmuş, sohbet ediyor ve kahve içiyor. Polk Sokağı engebeli kaldırımlarıyla dar bir sokak ve sağlıklı besin dükkânları, pahalı mağazalar, kafelerle çevrili, ancak araya ağır kokulu, eski kitapçılar ve kahvehanelerin üstünde eski apartman daireleri sıkışmış. Sokağa göre çok büyük sayılabilecek tur otobüsleri yavaş yavaş önümüzden geçiyor. Kahve-

min üstündeki köpüğü yudumluyorum, hoşuma gidiyor. Bir sonraki yazım olan “Çirkin Erkekler Bile Pislik” için notlarımın üzerinde çalışıyorum, sonra defterime yeni notlar alıyorum. Kahve çekilme sesi ve tezgâhın arkasındaki çocukların, içeceklerin isimlerini bağırarak söylerken çıkardıkları patırtı, çalan cep telefonları ve klavye tuşlamalarıyla karışıyor.

Yazımdan başımı kaldırıyorum ve tezgâhın önünde, Marv gibi uzun boylu ve ince bir adam görüyorum. Kalbim yerinden fırlıyor. Ama sonra adam dönüyor ve onun, Marv olmadığını anlıyorum. Yazmaya devam ediyorum. Saat ikiyi biraz geçince içeriye, bronzlaşmış, uzun boylu, Gumby’e benzeyen bir vücudu ve çok açık renk saçlı bir adam giriyor. Onun bir kahve alıp, doğruca yanıma gelmesini ve oturmasını izliyorum.

“Anny?”

Başım la onaylıyorum.

“Dick Knight,” diyor, ela gözleriyle beni tepeden turnağa süzerken. Gülümsüyor ve düzgün, fazlasıyla mükemmel kaplamalı dişleri görünüyor. Yakından bakınca spreys e bronzlaşmış gibi görünüyor. Uzun ince bir yüzü var ve saçlarının ayırım yerindeki üçgen çok sivri.

“Seni google’ladım,” derken, kahvesini höpürdeterek içiyor. “Köşe yazılarını İnternet’ten okuyorum. Erkek lere kızgın gibisin.”

“Sadece pisliklere.”

Sanki kendisi onlardan biri değ ilmiş gibi gülüyor.

Yapmayı sevdiğimiz şeylerden, gitmeyi sevdiğimiz yerlerden, filmlerden bahsediyoruz. Dini hakları savunan bir Cumhuriyetçi olduğunu öğreniyorum. Artık ısındığından, bana evliliğinin ne kadar “berbat” olduğunu ve artık “bir numaranın,” vadesinin dolduğunu tekrarlıyor, zayıf göğsünü yumrukluyor. “Karım çok soğuk

bir kadındı ve kırk iki yıl boyunca gereken her şeyi yaptım,” diyor. Susuyor. “Ben derin bir insanım—oldukça duygusalım. Pamela Anderson’a benzeyen ama beyni olan bir kadın istiyorum.”

“Anladım,” derken, yazıya “Aşağılık Dul” adını vereceğimi düşünüyorum.”

“Bugüne kadar hiç senin yaşında bir kadınla beraber olmadım.”

“Çok âlemsin,” diyorum. “Bizim de vajinamız ve her şeyimiz var.”

Kaşlarını çatıp etrafına bakınıyor.

“Peki, karın nasıl öldü?”

Yüzünde sempatik bir ifade beliriyor. “Güzellik salonuna gitmişti, saçlarına ek diktiriyordu. Ayağa kalkınca bir kabloya takıldı ve kalçasını kırdı. Çok sakardı. Komplikasyonlardan öldü.”

“Karın ne zaman öldü?”

“Üç gün önce,” diye cevap veriyor.

Saatime göz atıyorum. “Eyvah! Yazımı vermem gerekiyor. Gitmek zorundayım.”

“Nevrotik olduğunu görebiliyorum,” diyor, edepsiz bir tavırla. “O çılgın şapka. Boyalı kot pantolon.”

“Sıkılaştırıcı çamaşır da giyiyorum,” diyorum ayağa kalkarken.

Daha sonra evde “Aşağılık Dul” yazısını tamamlayıp, Monica’ya gönderiyorum. Yeni e-postalarım ve hayranlarım var. Yaşlanma ve yaş ayrımcılığı konusunda yeni fikirler ve temalar hakkında listeler yapıyorum. *Altmış, yeni kırk, ama gerçekten öyle mi?*

Şöyle yazıyorum: Altmışın altmış olmasının ne sakıncası var? Yaşımızı ve gerçek kimliğimizi kutlamanın ne sakıncası var?

Cep telefonum çalışıyor ve düşünce silsilemi bozuyor. Cevap vermiyorum ama çalmaya devam ediyor. Ekrandaki numarayı tanımıyorum, ama arayan pes etmiyor, bu yüzden telefonu açıyorum.

“Merhaba, Anny. Ben Marv Rothstein.”

Telefonu sıkıca kavıyorum, kalbim küt küt atıyor ve nefes alamıyorum.

“Anny, seni kötü bir zamanda mı yakaladım?”

“Ben... Yazıyorum,” diyorum, normal konuşmaya çalışarak.

“Seni aramak istedim, ama seninle görüştüğümüzün ertesi günü, Zimbabwe’de çok mükemmel bir sarı elmas bulma konusunda acil bir iş görüşmesi çıktı. Sonra Belçika’ya, Londra’ya ve Paris’e gittim.” Susuyor. “Anny, seni çok düşündüm.”

Sessizlik. Titriyorum.

“Çiçek göndermeyi düşündüm, ama o kadar hızlı kaçtın ki, benden haber alıp almak istemediğinden emin olamadım. Her neyse, seni görmek istiyorum.” Yine susuyor. “Yarın akşam dışarı çıkabilir misin?”

“Şey... Evet, çıkabilirim.”

“Yemeğe gideriz diye düşünmüştüm. Seni saat sekizde alırım.” Duraksıyor. “Seni görmek için sabırsızlanıyorum, Valentine”

Telefonu kapattıktan sonra, ölecekmişim gibi hissediyorum. Ben burada oturmuş, onu Bay X’in modeli olarak kullanıyor, Janet’le Lisa’ya kötülüyordum, bundan çok utanıyorum. Ama aynı zamanda, ayaklarım yerden kesiliyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor

ki, göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi—aman Tanrım, saçlarım, diye düşünüp Rose’a gitmeye ve saçlarıma fön çekirtmeye, şekil verdirmeye karar veriyorum. Tabii, kesinlikle manikür de lazım... Aman Tanrım. Ne giymeli? Tamam, yeni siyah pantolonla, siyah dik yakalı kazak. Sade.

Janet’i arıyorum. İlk çalışta açıyor.

“Onunla tekrar çıkacağım.”

“Kiminle?”

“Marv Rothstein.”

“Hey, tatlım! Harika!”

“Biraz utanıyorum. Onu unutmaya yemin etmiştim ama sesi- ni duyar duymaz, hemen harekete geçtim. Artı, onun hakkında yazı yazıyorum.”

“Tatlım, kafana göre takıl. Yakışıklı, zengin ve muhtemelen kaldırabiliyor! Endişe etmeyi bırak.”

“Şimdiden gerçek bir baş belası olduğunu söyleyebilirim. Başka kadınlar var. Bundan eminim. Ayrıca onu o kadar iyi tanımı- yorum.”

“Hakkında yazı yazacak kadar tanıyorsun. Tatlım, pırlanta yü- züğün peşine düş. Gerisini boş ver. Buluştuktan sonra beni ara.

9. Bölüm

Bakar mısınız şu işe? Marv beni bir saat sonra alacak ve her şey ters gidiyor. Saçlarımı fönlüyorum, yatıştırmaya çalışıyorum ve kendime, bunun yalnızca bir buluşma olduğunu söylüyorum. Aslında sadece iş görüşmesi. Ne de olsa, bana dünyadaki tek kadınmışım gibi davranıp, sonra da beni aramayan adam bu değil mi? Yine de, olanlara bakın. Başarılı giden bir gazete köşem var ve meslek hayatım değişiyor. Hepsi onun sayesinde.

Saç kurutma makinesini kapatıyorum ve saçlarım serbestçe döksün diye başımı sallıyorum. Sonra yan tarafa küçücük siyah bir tıy takıyorum.

Telefon çalıyor. Arayan Janet.

“Gri göz farını sürdün mü?”

“Göz farı, nemlendirici, parfüm—ne istersen var. Hazırım.”

“Güzel, canım. Onu beğendiğini göster. Adam çok paralı. Çatlak Lisa’yı dinleme. Tatlım, tadını çıkar.” Janet içini çekiyor.

“Dün gece, sana bahsettiğim altmış yaşındaki Acem kontuyla çıktım. Muhteşem. Güler yüzlü. Neiman Marcus gibi kokuyor. Bana Scala’da ziyafet çekti. Yemekten sonra beni Ritz-Carlton’daki süiti-ne çıkardı. Ulu Tanrım. Her şey çok güzel gidiyordu, sonra birden... Zavallı adamın pipisi küçücük. Artı, alerjisi var. Her saniye burnuna burun spreyi çekiyor. Bu nedenle, bir tilkiyle çıktığına memnun ol.”

“Seni yarın ararım,” diyorum gülerek.

Bir kez daha Chanel parfümü bulutunun içinde dönüyorum ve saçlarımı düzeltiyorum. Saat tam sekizde Marv cep telefonumdan arıyor. Aşağıda. Kadife sesini duymak bile beni delirtiyor—ve aniden, keşke Walgreens’ten aldığım üzeri kelekli iç çamaşırımı giymeseydim, diye düşünüyorum. Boşandıktan sonra kendimi pek seksi hissettiğim söylenemez. Amişlerinki gibi çamaşırlar giyiyordum.

“Hemen iniyorum,” diyorum sesimi kontrol altına alarak.

Bütün ihtiyatı elden bırakarak hızla merdivenlerden iniyorum. Düşmemek için tırbazana sıkıca tutunuyorum ve kalbim deli gibi çarpıyor. Tanrım, işte orada, Bay X’im üstü açılabilen siyah Mercedes’inin yanında duruyor ve ona doğru yürürken beni izliyor. Simsiyah giyindiğinden, gerçekten havalı görünüyor—siyah dik yakalı kazak; uzun, siyah pardösü, siyah kot pantolon giymiş ve beyaz saçları dümdüz taranmış. Nefesim kesiliyor. Hatırladığımdan daha iyi görünüyor.

“Merhaba, Anny,” diyor yumuşak bir sesle. İnceleyen gözleri üzerimde, göz açıp kapayıncaya kadar beni tamamen içine alıyor. Bana sarılıyor, beni gördüğüne ne kadar sevindiğini söylüyor ve kibarca, arabaya binmeme yardım ediyor.

Arabayı hareket ettirerek trafiğe giriyor. CD çalıyor ve Tony Bennett, “I Left My Heart in San Francisco” şarkısını söylüyor. Soğuk bir gece ve kürk kaplı koltuklar ısıtılmış.

Yanında oturmak bile beni tahrik etmeye yetiyor ve nefesim kesiliyor.

“Yağmur yağacak diyorlar—”

“Güzel kokuyorsun,” diyor.

“Yeşil çay. Sen de güzel kokuyorsun.”

“Yani ikimiz de güzel kokuyoruz,” diyor gülererek. “Pasha’s Restoran’da yemek yeriz diye düşünmüştüm. Kentteki en güzel Orta Doğu yemeğini sunuyorlar.”

“Bana uyar.” Baharatlı yiyecekler beni öldürüyor, ancak bunu ona söylemeye kesinlikle niyetim yok.

“Bu gece, kaldığımız yerden devam edeceğiz,” diyor.

“Bakalım, göreceğiz,” derken, *Ne cüret*, diye düşünüyorum.

Sonra şarkıya eşlik ediyor, yumuşak, düzgün sesi her kelimeyi açıkça telaffuz ediyor. Kırmızı ışıklarda elimi tutuyor. Tanrım, bu adam aklımı başımdan alıyor ve yıllardır hissetmediğim bir heyecan duyuyorum. Hani, arzu sizi şaşkına çevirdiği ve seks yapmanın eşliğinde olduğunuz zaman hissettiğiniz heyecan... Aramızda bir şeyler oluyor. Bunu hissedebiliyorum.

Şef garson Raja, Marv’ı görünce ortalığı velveleye veriyor ve bizi arka taraftaki köşe masaya götürüyor. Acem müziği coşkuyla çalıyor ve gerçekten seksi. Her tarafta mumlar yanıyor. Bu adam inanılmaz. Sanki devamlı berabermişiz gibi, üç yeşil zeytinli Stoli votkamı ısmarlıyor. Kendine de aynısından söylüyor. Sonra şişteki bütün baharatlı kebab çeşitlerinden ısmarlıyor ve şevkle içmeye başlıyoruz.

“Cutty Sark içtiğini sanıyordum,” diyorum.

“Sen ne içiyorsan onu içmek istiyorum. Senden gerçekten hoşlanıyorum, Anny.”

“Bir kere buluşmayla nereden biliyorsun?”

“Biliyorum. Keşke yıllar önce tanışsaydık.”

“Ne fark ederdi ki?” diye soruyorum.

“Gençlik. Daha genç olurduk.” Hüzünlü görünüyor.

“Yaşın gençlikle hiç alakası yok,” diyorum, çünkü cevabı beni hayal kırıklığına uğrattıyor ve mideme kramplar girmeye başlıyor.

Marv gülümsüyor. “Anny, çok tatlısın. Gonca gül gibisin.” Gözlerini kırıştırıyor. “Beni düşündün mü?”

“Gizemli olmak istiyorum, bu yüzden sana cevap vermeyeceğim.”

Marv sırtıyor. “Gerçekten gizemlisin.”

“Demek yedi yıl önce boşandın,” diyorum baharatlı patlıcanı yerken. “Ve bütün bu zaman içinde, hoşuna giden biriyle tanışamadın, öyle mi?”

Omuzlarını silkiyor. “Grass Valley’de bir kadınla çıktım. Havuzlu bir evi vardı. Güzel bir kadındı. Hafta sonlarını onunla geçiriyordum. Cinsellik, o zamana kadar yaşadığımdan daha iyiydi. Ama hafta sonları benim gitmemi beklemekten başka hiçbir şey yapmıyordu. Yürümedi.”

Yemeğin geri kalanı bulanık ve yemeğimi zar zor yiyorum. Bütün çekincelerim yavaş yavaş ortadan kayboluyor. Duygusal müziğin sesi yükseliyor ve hiçbir acı hissetmiyoruz. Saçma sapan şeylere gülüyoruz, ateşli gençler gibi flört ediyoruz, hiçbir önemi veya derinliği olmayan şeyler söylüyoruz. Hayatımın bu aşamasında bu

kadar salakça davranacağım aklıma bile gelmezdi, şu Bette Davis numarasını yapıyorum—başımı sallıyorum, bileğimi sallandırıyorum, torununun ona söylediği bir şey hakkındaki saçma hikâyeye gülüyorum ve aynı hikâyeyi on dakika önce anlatmamış gibi davranıyorum. Daha önce hiç yaşamadığım kadar tahrik oluyorum, sanki bütün sinirlerim gevşemiş, odada başka kimse yokmuş, sadece biz varmışız gibi hissediyorum. Alıp sattığı mükemmel elmadan bahsediyor, onunla ilgili her şey beni azdırıyor; manikürlü tırnakları, yanık yumuşak teninin dokusu; kara gözlerinin etrafında uçuşan ela benekler; yukarı doğru bir çizgi halinde uzanan ihtiraslı dudakları ve düzgün, ipeksi saçları. Ona tutulmuş durumdayım.

Yemek bitince, beni evini görmeye davet ediyor. “Sana sanatımı göstermek istiyorum. Hoşuna gideceğini düşünüyorum.”

“Şey, aslında biraz geç oldu.”

“Ah, haydi ama. Bir konyak, bir içki ve birkaç öpücük.”

“Beni korkutma,” diyorum son derece sakın görünmeye çalışarak. Zaten bu bir köşe yazısı olabilir, diye hatırlatıyorum kendi kendime.

Arabada, yine Tony Bennett albümlerini çalmaya başlıyor ve sanki bir gece kulübündeymiş gibi, rahatsız edici sesiyle şarkıya eşlik ediyor. Kendi kendime, birkaç öpücüğün zararı olmayacağını söylerken, üzeri kelebekli Walgreens çamaşırlarımı giymediğim için Tanrıya şükrediyorum. Ayrıca onun evine gitmemin ne sakıncası var?

Arabayı Nob Hill’de durduruyor. Şu muhteşem çok katlı binada, dergilerde zengin erkeklerin Corbusier kanepelere uzanmış resimlerini gördüğümüz türde binada yaşıyor. Nob Hill, Fairmont ve Mark Hopkins Otellerinden, çok sayıda yüksek binadan, sıra evlerden, şık restoranlardan oluşuyor. Dar sokakların kenarında

dizi halinde ağaçlar var ve her kapıda bir görevli nöbet tutuyor. Üzerlerinde kırmızı ceketler ve boyunlarında düdükler var. Kablolu tramvayların kablolarından daimi bir vızıldama sesi çıkarıyor.

El ele tutuşup, asansörle yirmi sekizinci kata çıkıyoruz. Asansör çatı katında duruyor ve Marv kapıyı açıyor. Hemen anında neredeyse çorap büyüklüğündeki ufak, beyaz köpeği ayağına sarılıyor.

“Bunun adı Honey,” diyor. “Çok tatlı değil mi?” Honey yaklaşık iki kilo ağırlığında—kara gözlü bir pamuk yumaağına benziyor.

“Çok tatlı,” derken onu okşamaya çalışıyorum. Honey beni tersliyor. Geri çekiliyorum.

“Seni tanıması gerekiyor,” diye açıklıyor Marv. “O bir gösteri köpeği. Son derece duyarlı.”

“Manzaran şahane,” diyerek şehrin ve Golden Gate köprüsünün panoramik görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Yerden-tavana uzanan pencereler, ultramodern mobilyalarla ve antikalarla zarif ve şık bir şekilde döşenmiş olan salonu ve yemek alanını çevreliyor. “Vay canına.”

“Toledo’dan gelen bir çocuk için fena sayılmaz.” Kendinden memnun görünüyor. Bir düğmeye basıyor ve yıldız şeklinde ankastre lambalar pembe, loş bir ışık yaymaya ve Frank Sinatra çalmaya başlıyor.

Ünlülere hayran olan bir çocuk gibi, aynı binada yaşayan ünlülerden bahsediyor. “Christie Hefner’le buluşacağım.” Duraksıyor. “Konyak ister misin?”

“Çok güzel,” diyorum, Marv’ın Modaonna’yla, Bono’yla, Sting ve karısıyla çerçeveli fotoğraflarına beğeniyle bakarken. Kadınlar kibirli görünümlü ve çok güzel. “Bu fotoğraflar muhteşem. Müşterilerin mi?”

Başıyla onaylarken, iki büyük, kâse şeklinde bardağa konyak koyuyor. “Onlar yalnızca birkaç tanesi. Dünyanın en güzel kadınlarına elmas sattım. Hepsi muhteşem. Onlara sattığım elmaslar kadar mükemmeller.”

“Bu ödül ne için?” Devasa bir altın plaketin üstünde Marv’ın adı var, “iyi niyeti” adına verilmiş.

“Nijerya’daki elmas madenine para bağışladım.”

“Vay canına.” Manzarayı gören bej süet bölüme oturuyorum ve odada etrafıma bakınıyorum. Çok güzel olmasına ve belirgin bir şekilde zenginliği ve başarıyı yansıtmaya rağmen, dekorda kurnaz bir iç mimarın üzerinde çalışılmış görünümü var: Geniş, bej süet koltuklar ve kitaplarla dolu bir kütüphane bile yok. Ancak âşıkların mermer heykelleri ve renkli soyut resimler var. Her yerde orkideler açıyor. Her şey düzenli ve harika; sanki güzellik dışında hiçbir şeye izin verilmemiş gibi. Kitaplarla, kâğıtlarla ve resimlerle darma-dağın haldeki stüdyo dairemde ne kadar farklı. Burada kitaplar görünmüyor. Her şey gösterişli ve düzenli. Gerçek özü gizlenmiş gibi.

“İyi konyağa bayılıyorum,” diyor yanıma otururken. Beyaz mermer sehpanın üstüne iki tane deniz kabuğu şeklinde bardak altlığı koyuyor ve bana kadehimi veriyor. Konyağı kokluyor, içini çekerek gözlerini kapatıyor. Konyağın bir saygı duruşunu hak ettiğini düşünüyor gibi, bir an için sessiz kalıyor. Konyağın sert aroması gözlerimi yaşartsa da ve gecenin etkisiyle hâlâ başım dönüyor olsa da, birkaç yudum alma girişiminde bulunuyorum.

“İlk karımla ben eskiden, şarap tatma yolculuklarına çıkardık,” diyerek konyağını yudumluyor. “Paris’ten konyak ve şarap alırdık. Oğlumuz Maurice orada doğdu.”

“Çok romantik görünüyor.”

“Öyleydi,” diyor ve yüzünde hüzünlü bir ifade belirliyor. “Paris sevgililer şehri, tutku şehri.” Kadehindeki konyağı döndürürken uzaklara dalıyor. Sonra da içkisini yudumluyor.

“Hep Paris’e gitmek istemiştım,” dedikten sonra içkimi içiyorum. “Gençken Paris’te yaşamayı, resim yapmayı, yazmayı hayal ederdim.”

“Kocanla gitmedin mi?” Bana dikkatle bakıyor. Sabit bakışının altında, düşündüğünü, anlamaya çalıştığını hissediyorum.

“Hayır,” diyerek içimi çekiyorum. “Kocam para kazanmakla meşguldü, ben de—sanat okuluna gidiyordum. Her neyse, önemli değil,” diyorum hemen, zira rahatsız oluyorum.

Marv birdenbire gergin görünüyor. “İkinci eski karım Debra onunla sadece pazartesi geceleri sevişmeme izin verirdi. Seksten hoşlanmıyordu. Ben sürekli olarak istiyordum. Bu yüzden beni boşadı.”

“Ne kadar evli kaldınız?” diye soruyorum, o flört eden tavrının, kasvete dönüştüğünün farkındayım.

“Debra’yla on iki yıl,” diye cevap veriyor hemen. “Giselle’le on beş yıl.” İcini çekiyor ve suratını asıyor. “İki göz kamaştırıcı eşim de soğuktu.”

“Ama Debra’yla hâlâ arkadaş olduğunuzu söylemiştin? Yoksa o ve sen hâlâ—ilişki içinde misiniz?”

Marv omuzlarını silkiyor. “Hayır. Birbirimizle yatmıyoruz. Bazen bana işimde, elmas satışında yardımcı oluyor.”

Dünyayı omzunda taşıyormuş gibi derin bir iç çekerek, Gucci ayakkabılarını çıkarıyor ve kanepeye uzanırken kolunu belime doluyor. Mide bölgesindeki kıpırdanmayı hissetmemesi için nefesimi tutuyorum.

“Naneli nefes açıcı ister misin?” diye soruyor, ağzına bir tane atarak.

“Hayır, teşekkür ederim,” diyorum. “Ay ne kadar parlak. İnci gibi, değil mi?”

Marv yavaşça gözümün üstüne düşen saç tutamını kenara itiyor. “Çok güzelsin,” diyor hafifçe. “Garip ukalalığının altında duyarlı bir kadın var.”

“Marv, çok uzun zaman oldu—”

Beni yavaşça kollarına alıp öpüyor. Önce biraz direniyorum, ama sonra tutuşuyorum, karşılık veriyorum, onu tutkuyla öpüyorum, dillerimiz keşifte bulunuyor. Ağzımın üst sağ tarafında, kötü bir düşüşün neredeyse iki dişimi kırdığı boşluğu fark etmemesini umuyorum. Ama onu öpmeyi bırakamıyorum.

“Çok seksisin,” diye fısıldıyor, parmaklarıyla yüzümü okşarken.

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye fısıldıyorum ağzının içine, vücudumu onunkine bastırarak.

“Öyle olduğunu biliyorum. Sen farklısın. Çok güzel bir kadınsın. Hayatımda tanıdığım en ilginç kadınsın. Seninle sevişmek istiyorum.”

“Biliyor musun? Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum. Tanıştığımız ilk andan beri seninle sevişmek istedim. Böyle şeyleri bilirsin işte.”

“Sevişmek mi istiyorsun, seks yapmak mı?”

“Anny, seks yapmak istediğim tek kadın sensin.”

Bir anda kafam karışıyor, korkuyorum ve emin değilim. Bu yüzden tuvalete gitmek için izin istiyorum.

“Benim banyomu kullan,” diyor bir koridora yönelterek. “Koridorun sonunda, yatak odasından geçince.”

Koridor loş bir lambayla aydınlatılmış. Öpüşme yüzünden tır tır titreyerek, devasa yatak odasını geçiyorum. Halılar o kadar kalın ki, batıyorum. Duvarlar da kayısı rengi ipekten. Kocaman battal boy yatağın üstünde ağır bir yatak örtüsü serilmiş. Yatağın üzerinde büyük bir Hint halısı asılı. Banyosu Calvin Klein parfüm reklamı gibi—her taraf beyaz mermerden, gerçekten çok güzel, jakuzili küvet ve beyaz mermer oturaklı cam duşa kabin var. Banyoya hafif naneli bir koku sıkılmış. Turkuaz, el üfleme si cam vazolardan beyaz orkideler sallanıyor.

Marv’ın beni duymaması için çift gözlü eviyede musluğu açıyorum ve elime Paris’ten alınmış büyük şişe erkek kolonyasını alıyorum. Kapağını açıp, kullandığı hafif, zarif kokuyu içime çekiyorum. Sonra, ilaç dolabını açıyorum ve uyku ilaçları, diüretik, yüksek tansiyon ilaçları kutularına bakıyorum... Sonra bir Viagra şişesi görüyorum. Şişenin dışını okuyorum. 25 miligramlık otuz iki Viagra hapını Doktor Morton Cohn yazmış. Tarihi üç hafta öncesini gösteriyor. Hapları sayıyorum. Sadece on bir adet kalmış. Yani tanıştığımızdan beri Marv birisiyle görüşüyor.

Çok şaşıyorum ve hüzünleniyorum, su hâlâ akıyor. Şişeyi yerine koyarken, Donald’ın cebinde Viagra şişesini bulduğum günü hatırlıyorum. Bu, kötüye işaret. Marv, aramadığı bütün hafalar boyunca Viagra kullanmış. “Seni düşündüm, sadece seni,” demişti. Hiçbir şekilde kadınlarından biri, hareminin parçası olmak istemiyorum. Bunu yeterince yaşadım. Güzel bir kabarcığın rüzgârda eriyip gitmesi gibi, fantezilerim de aniden sönüyor.

Kokulu sabunla elimi yıkayıp musluğu kapatıyorum. Saçlarımı düzeltip, salona dönüyorum.

Marv ayakkabılarını çıkarmış halde kanepede uzanıyor. “Gel, yanıma uzan,” diyor, yanındaki mindere hafifçe vurarak.

Saatime bakıyorum. “Çok üzgünüm, Marv. Bu kadar geç olduğunun farkında değildim. Çok geç, yarın yazı teslim etmem gerekiyor—”

“Ah, Anny. Kal. Seni sabah eve bırakırım. Kal.”

“Hayır, kusura bakma. Eve gitmem gerekiyor.”

Dudaklarını gererek yavaşça ayakkabılarını giyiyor, sonra Honey’i de yanında getirmesi gerektiğini, zira yürüyüşünü yaptırmak zorunda olduğunu söylüyor.

“Tabii,” diyorum, ceketimin düğmelerini iliklerken.

Arabada, Honey Marv’ın kucağına biniyor, küçücük bedenini Marv’ın vücuduna bastırıyor. İçin için yanan bir sessizlik hüküm sürüyor—oldukça gergin. Ona kırılmamasını, yatağına atlamaya hazır genç biri olmadığımı ve uzun zamandır sevişmediğimi, bir anlamı olmasını istediğimi söylemek istiyorum. Kendime de doğru şeyi yaptığımı telkin ediyorum. O halde, neden bu kadar üzgünüm?

Arabayı apartmanımın önünde durduruyor, arabadan iniyor ve yüzünde gergin bir ifadeyle, kapının önüne kadar benimle yürüyor.

El yordamıyla anahtarımı buluyorum ve sonunda kapıyı açıyorum.

“Teşekkür ederim, Marv” diyerek onu yanağından öpüyorum. “Yine harika vakit geçirdik.” Marv arkasını dönüp hızla arabaya gidiyor ve binip uzaklaşıyor.

Yukarıda, daireme girince, düğmeye basıyorum ve raylı lambalar yanarken hafif bir patlama sesi çıkarıyor. Canım sıkkın. Kendimi reddedilmiş hissediyorum, ama sonra Viagra haplarını hatırlıyorum, doğru şeyi yaptığuma ikna oluyorum. Beni başka bir kadının pazar-tesi gecesi saat dilimine sıkıştırabileceğini mi sanıyordu? Marv kesinlikle pisliğin teki, diyorum kendi kendime. Fakat yine de pislikli-ğinin altında, ilgimi çeken bir şey var.

Aceleyle soyunuyorum, ışığı bile açmıyorum. Acaba onun hakkında bir şeyleri, bilmediğim bazı şeyleri atlıyor muyum, diye merak ediyorum. Profilinin bana ipuçları verebileceğini umarak, JDate'e girmeye karar veriyorum. Bilgisayarım açılırken, JDate'in, abonelerinin ne sıklıkta siteye girdiğini kaydettiğini fark ediyorum.

Siteye giriş yapıyorum ve Marv'ın profilini tararken şoka giriyorum. Site Marv'ın *gece yarısını yirmi iki dakika geçe* siteye girdiğini söylüyor. Aman Tanrım, beni eve getirdikten on beş dakika sonra siteye giriş yapmış. Bu, buluşacak yeni birini aradığı anlamına mı geliyor? Yoksa onunla bağlantı kuran birine mi cevap veriyor? İki şekilde de, hayal kırıklığına uğruyorum. Kırıldım. Kendimi reddedilmiş hissediyorum.

Vay canına. Tam bir sıçan. Emily haklı. Şimdi çok kızdım. Hemen gece hakkında yazmaya başlıyorum, bütün detayları yazıyorum, ne yediğimizi, nasıl konuştuğunu, koktuğunu, baktığını, söylediği her kelimeye kadar yazıyorum.

Yaşlılığı kabullenemeyen, gücünü yitirmiş bir elmas komisyoncusu. Bay X cinsel cazibesini bir zırh gibi taşıyor. Bir kadınla görüşürken, bir başka kadın arayışı içinde. Sonra da bir başkasını. Cinsel açıdan aç, açgözlü, iki eş tarafından reddedilmiş, bulabileceği bütün seksî istiyor.

Bir Viagra şişesi görüyorum. Reçeteli ilacı üç hafta önce almış. Peki, neden sadece on bir hap kalmış?

Eve dönüş yolundaki gergin sessizliği tanımlıyorum, kalmadığım için surat astığını anlatıyorum. Eski karısının sadece pazartesi geceleri onunla sevişmesine izin verdiğini bana anlatırken sesindeki kırgınlığı tarif ediyorum. Buluşmanın her detayını yazıyorum.

Yazıya, “Aradı. Bay X Geri Döndü. Kötü Kalpli Yetmişlik mi?” adını veriyorum.

Yazmayı bitirince, sayfaları e-posta ile Monica’ya gönderiyorum, sonra da yatıyorum. Yazı beni canlandırıyor ama onun tarafından faka bastırıldığımı düşünüyorum.

Şimdi gerçekten heyecanlıyım. Bir yazı fikri aklıma gelince hep heyecanlanırım. Bir şey yakalayacağımı bilirim; o enerjiyi hissedebilirim.

Yorgun ama heyecanlı bir şekilde yatıyorum. Şafağın aydınlığının tavanda süzülmesini izliyor, trafiği dinliyorum. Arabaların ve motosikletlerin, belirli yerlere giden insanların sesine bayılıyorum. Işıklar duvarlarda şekiller oluştururken, yine Marv’ı düşünmeye başlıyorum, duygusuz ifadesini, yoğun sessizliğini hatırlıyorum. Onda bir kopukluk, gizlilik var—fazlasıyla manikürlü tırnakları, fazlasıyla mükemmel dekor, mutfaktaki yalnız parlaklık, yumuşak, ayarlı ses tonu. Gizlenen bir şey var. Savunma halinde.

Uykuya dalarken tangoyu duyuyorum. Tangoya bayılıyorum. Tango aşk gibi.

10. Bölüm

“Erkekler, penisi olan internet avcısı!” diyorum. “Beni eve getirdikten on beş dakika sonra JDate’e girmiş, yeni kadınlar arıyordu.”

Dr. Indira ses çıkarmıyor. Buluşmamızın ertesi günü öğleden sonra terapiye geldim ve kanepede uzanıyorum, ayaklarım aşağıya sallanıyor. Neden daha uzun bir kanepede almıyor? Dr. Indira arkamda oturuyor. Seanslarımız sırasında onu hiç görmüyorum, ancak onun her sessizliğini, iç çekişini, tavandaki lekeleri çok iyi biliyorum. Son yirmi dakikadır ona Marv’la ve dün geceki buluşmamızla ilgili bütün detayları anlatıyorum. Ona Viagra haplarından bahsediyorum. “Otuz iki haptan on bir tane kalmıştı.”

“Kalmak istedin mi?” diye soruyor hafifçe.

“Onunla sevişmek istedim mi, diye mi soruyorsun? Cevabım evet. Viagra haplarını sayıncaya kadar.”

“Yani Marv’ın ne yaptığı konusunda senaryo yazdığın için kendini mahrum ettin, öyle mi? Anny, senden önce bir hayatı vardı.

Tıpkı senin de ondan önce bir hayatın olduğu gibi. O Viagra kullanıyor, sen de onun hakkında yazı yazdın. Biriyle görüşüp görüşmediğini ona sormak yerine, oradan ayrıldın. Böylece seni hiçbir düzeyde tanımıyor.”

“Tamam, tamam. Bu psiko-saçmalıklarını tekrar tekrar dinlemek zorunda mıyım? Adama belli bir rol verilmiş, Viagra’nın poster çocuğu. Aletiyle düşünüyor. Mükemmel bir karakter.”

“Yani gerçek Marv’ı görmek istemiyorsun. Sadece köşen için kullanmak istiyorsun, öyle mi?”

“Hepsini istiyorum. Nefesimi kesiyor—onda bir şey, içimde bulunan ve eski kocama bile göstermediğim derin tutkuyu ortaya çıkarıyor. Ancak ben seksin her zaman aşk ve bağlılık olduğunu düşünürdüm.” Susuyorum. “Onunla yakınlaşıyordum ama—belli ki başka biriyle, veya bir sürü kadınla—Viagra aldığını anlayınca, vazgeçtim.”

“Demek Viagra alıyor. Onun nasıl bir hayat yaşadığını bilmiyorsun. Onun hakkında yazı yazdın. O da senin hayatını bilmiyor. İki kere yara almış. Sen de yaralandın. Ama ondan her şeyi istiyorsun.”

“Ben *gerçek* bir ilişki istiyorum. Sadece seks değil.”

“Gerçek ilişki derken ne kastediyorsun?” diye soruyor uzun bir sessizlikten sonra.

“Biliyorsun, bağlanmak. O beni seviyor. Ben onu seviyorum. Çamaşır odasında Conchita’yı becermekle meşgul olan eski kocamla olduğu gibi değil.”

“Yani, kurgularındaki gibi bir ilişkiyi kastediyorsun...” İçini çekiyor. “Sadece garanti istediğini vurguluyorum, ancak merak ediyorum, eğer hepsine sahip olsaydın, ister miydin?”

“Bana başka çocuklar vermesini istediğim yok. Hatta bir köpek bile. Nasıl bir ilişki içindeysem, emin olmak istiyorum—hayatı, Yıl-başı Gecesi’ni paylaşmak, karanlıkta fısıldaşmak istiyorum. Zaten artık uzun güzel bir geleceği düşünemeyecek kadar yaşlı olduğumuzdan, yetmişliklerle, altmışlıklarla çıkmak bambaşka bir olay.”

“Aşk, kendini nasıl sevdiğinle bağlantılı, Anny. Kendini sevmekle ilgili. O zaman kendin için daha güçlü seçimler yapabilirsin. Reddedilmekten korkuyorsun.”

Tavana yansıyan ışığın dans edişini, sonra renkli beneklere bölünmesini seyrediyorum. “Eh, erkeklerle nasıl olduğumu biliyorsun. Eğer çok iyilerse, geri çekiliyorum. Eğer babam gibi güvenilmez olurlarsa yakınlaşıyorum. Berbat haldeyim. Tekrar yapıştırdığın o kırık bebekler gibiyim,” diye devam ediyorum uzun bir sessizlikten sonra. “Kahrolası bir saten yastığın üstünde durduğu sürece iyi durumdadır.”

Doktor içini çekiyor. Yer değiştirdiğini duyabiliyorum. Demek ki seansımızın sonuna geliyoruz.

“Her neyse, bu Viagra neslindeki erkekler sadece seksle ilgileniyor. O kadar kendinle meşgul ki, benim köşe yazılarımı bile okumamış. Hiç bahsetmedi.”

“Bay X köşesini okumasını istiyor musun?” diye soruyor Dr. Indira.

Omzumu silkiyorum. Her zamanki gibi beni şaşırtıp, köşeye sıkıştırıyor. Üstünlüğü ele geçirdiğimi görmesini, o kadar akıllı olmadığını göstermek istiyor muyum? O kadar mı savunmadayım?

“Korkuyorsun, Anny,” diyor içini çekerek. “Ne istemediğini değil, Anny’nin ne istediğini düşün, kendi içinde daha mutlu olursun. Ancak bunu yapmak için bazen riskler almak ve savunma duvarını indirmek zorundasın.”

Sessizlik. Işığın sesini duyuyorum, yani bir sonraki hasta geldi. Bir kapı kapanıyor. Dr. İndira'nın her zaman büyük, turuncu bir kâse dolusu suyun içinde yüzdürdüğü gardenyaların tatlı kokusunu içime çekiyorum. Doktor haklı. Benim arayışım, ulaşmaya çalıştığım hedef, kendi içimde huzur bulmak, diye düşünerek kâğıt mendile uzanıyorum. Daha oraya ulaşamadığımı anlamamı sağlıyor.

“Rüyalarımda, uçamıyorum,” diyorum. “Kanatları buruşmuş, kâğıttan kelebeğim ve kurumuş bir yaprağın üstüne tünemişim. Uçup rüyadan çıkmaya çalışıyorum ama kıpırdayamıyorum.”

“Ne yazık ki, bitirmek zorundayız.”

Ayağa kalkıyorum, gözlerimi kırıştırarak önlerindeki benekleri uzaklaştırıyorum, dimdik olan saçlarımı düzeltiyorum. Dr. Indra kalkıyor ve doğrudan onun yüzüne bakıyorum. Benim yaşlarımda, uzun örgülü beyaz saçları, esmer, yumuşak teninin üstünde çarpıcı bir zıtlık oluşturuyor. Kara, duygulu gözlerinin arasında kırmızı bir benek var. Ufak tefek, en fazla 1.52 boyunda. Üzerinde sarı bir hint kıyafeti ve parmağında büyük bir kehribar yüzük var.

“Perşembe günü aynı saatte görüşürüz,” diyor.

Kapıda kahrolası kilitle boğuşuyorum, sağa döndürüyorum, sonra sola çeviriyorum, doktor beni orada seyrederken yanlış yapaçağımdan korkuyorum. Ayrıca neden kilitlediğini de merak ediyorum, sanki deliymişim gibi...

Dışarı çıkınca aydınlığı uzaklaştırmak için birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum. Van Ness Caddesi boyunca yürüyorum; otobüsler, sirenler, yoğun trafik, bisikletler beni gerçek hayata döndürüyor. Restoranların ve araba galerilerinin, bir kapının eşiğinde duran evsiz bir kadının yanından geçiyorum. Battaniyesi ve dünyevi malları, bir el arabasına düzgün bir şekilde yerleştirilmiş. Eline bir miktar para bırakıyorum ve güldüğü zaman, dişlerinin eksik olduğunu

görüyorum. Üzülüyorum. Ne kadar şanslı olduğumu anlıyorum ve kendi kendime, küçük şeyler hakkında sızlanmayı bırakmam gerektiğini söylüyorum.

Van Ness Caddesinde yürürken ve gökyüzünün safir rengini hayranlıkla seyrederken, seansı düşünüyorum. Evet, Dr. Indira haklı. Marv'la sevişmek istedim, ama reddedilme korkum yüzünden risk almaya cesaret edemedim. Bu nedenle sevişmedim, ama Tanrım, ne kadar çok istedim.

Daha hızlı yürüyerek belediye binasının önünden geçiyorum. Batan güneş, altın kubbenin üstünde altın folyo şeritleri gibi parlıyor.

Kavşağı geçip Broadway'e ilerliyorum, hava tamamen kararmadan eve varmak istiyorum. St. Brigis Kilisesi'ni geçince duruyorum ve kilisenin basamaklarına bırakılan çiçek demetlerini ve açık kapıdan dışarı süzülen tütsü kokusunu fark ediyorum. Kısa bir süre içinde gece olacak, köpekler uluyacak, sevgililer buluşacak ve ay kargaşa yaratacak.

Eve gelince, siyah şapkalı ve ince, uzun, bilekten bağlı ayak kabılı bir kadının resmi üstünde çalışmaya başlıyorum. Kadının çıplak bedeni yüksek bir kutunun içinde. Çalışırken, evliyken sürekli olarak stüdyomda olduğumu ve resim yaptığımı hatırlıyorum. Dr. Indra'nın kendini sevmek konusunda söylediklerini düşünüyorum, sonra geri dönüp evliliğimi değerlendiriyorum. Çok az iletişim vardı, özellikle Emily doğduktan sonra. Donald öfkeden deliye dönmüştü, zira hiçbir zaman çocuk istememişti. Doğum kontrol hapımı almayarak onu kandırmıştım.

Bir süre sonra, resimde ne yapmak istediğimden emin olamayınca, fırçalarımı ve boyalarımı kaldırıp, yatmaya hazırlanıyorum.

Çiçekleri suluyorum ve sabah yapmak üzere kahveyi hazırlıyorum. Telefon çalınca Janet veya Lisa olduğunu düşünüyorum, zira onlar hep on bir civarında arıyor. Numaraya bakmadan telefona cevap veriyorum.

“Merhaba, Valentine, ben Marv. Seni uyandırdım mı?”

“Oh hayır. Hiç de değil. Resim yapıyorum.” Telefonu sıkıca kavıyorum.

“Nasılsın?”

“İyiyim, işlerle meşgulüm. Ya sen?”

Milano’da gidip göreceği yirmi karatlık sarı elmas konusunda heyecanlı olduğunu anlatıyor. “Mükemmel bir elmas. Birçok komisyoncu teklif veriyor.”

“Vay canına.”

Sessizlik.

“Seni yarın akşam görebilir miyim? Yemek yeriz, sonra da dansa gideriz, diye düşünmüştüm. Dans etmeyi çok sevdiğini söylemiştin.”

“Şey, yarın doluyum. Tek boş günüm Cuma.”

“Cuma olsun o zaman. Seni yedide alırım.”

“Harika.”

“Tatlı rüyalar,” diyor.

Telefonu kapatıyorum. *Bu şimdi gerçekten oldu mu? Rüya mı görüyorum?* Kendimi genç bir kız gibi hissediyorum. Midem karıncalanıyor, yüksek sesle kıkırdıyorum. Sonraki bir saati gardırobumun önünde geçiriyorum. Ayakkabı, şal deniyorum, neyin neye

gideceğine karar vermeye çalışıyorum, ne giyeceğimi tasarlıyorum. Alışveriş yapmaktan nefret ediyorum, ama eski kıyafetlerimi alıp, yeniden yapmaya bayılıyorum.

Telefon çalıyor. Janet ve Lisa arıyor.

“Aradı,” diye anons ediyorum mutlulukla.

“Kim?” Tanrı mı?” diye soruyor Lisa.

“Marv,” diye yanıt veriyorum.

“Arayacağınızı biliyordum,” diyor Janet.

“Cuma akşamı yemeğe ve dansa gidiyoruz.”

“Bu adamla dikkatli ol, tatlım,” diyor Lisa temkinli bir ses tonuyla. “Kalbinin kırılmasını istemiyorum.”

“Lisa, sakin ol!” diye bağılıyor Janet. “Canım, en yüksek topuklu ayakkabılarını giyme. İhtiyacın olan son şey, yüz üstü yere yapışmak—”

“Yarın beraber öğle yemeği yiyelim,” diyorum. “Tavsiyelerinize ihtiyacım var. Çünkü, bilin bakalım ne olacak? Onunla sevişeceğim.”

11. Bölüm

Ertesi gün, Janet ve Lisa'yla, Embarcadero'da olay olan Water Bar'da öğle yemeği yiyoruz. Pencereleer on iki metre yüksekliğinde, bar gemileri, okyanusu ve köprüyü görüyor. Masaların etrafındaki yüksek cam sütunların içinde çirkin tropikal balıklar yüzüyor. Şık bir kalabalık toplanmış. Erkekler siyah giyinmiş, kadınların üstünde de ufak resmi tayyörler ve sivri topuklu, kırmızı tabanlı tasarımcı ayakkabıları var. Yakışıklı garsonlar salonda, buz pateni yapar gibi süzülüyor. Bizim garsonumuz Jeremy siparişimizi alıyor, sonra limonlu martinilerimizi getiriyor.

Janet'in boş günü ve güzelce süslenerek kıpkırmızı, omzunu açıkta bırakan bir kazak giymiş ve saçlarını başının üstünde toplamış. Lisa'nın üstünde şık ve kısa bir siyah elbise, şık gümüş takılar ve yüksek topuklu Manolo Blahnik ayakkabılar var.

“Yani neredeyse on dört yıldır ilk defa sevişeceğim. Tanrım, herbat haldeyim. Ya ne yapacağımı bilemezsem?”

“Sadece gözlerini kapat ve bisiklete biniyormuş gibi davran,” tavsiyesinde bulunuyor Lisa.

“Tatlım, ihtiyacın olan tek şey bir vajina,” diyor Janet. Bu yetmişlik kurnazlar köpekle bile sevişir. Hiç merak etme. Mükemmel olacaksın.”

“Ama her şey kadına bağlı. Olgun kadınlar vücutlarını tanır, ne isteyeceklerini bilirler,” diyor Lisa, zarifçe içkisini yudumlayarak.

“Boş versene,” diye tersliyor onu Janet. Yüzü kıpkırmızı oluyor. “G-noktalarıyla ilgili tavsiyelerde bulunan o New Age terapistlerinden biri gibi konuşuyorsun. Artık istemiyorsun. Baştan çıkarıyorsun!”

“Aynı fikirdeyim!” diyorum kahkahalarla gülerek. “Zaten, kadınlar duygusal olarak erkeklerden daha gelişmiş.”

“Tabii. Marsha Blumenthal’a sor. Vajinasına botoks yaptırıyor,” diyor Janet.

“Yine de bir bit yeniği seziyorum,” diyen Lisa, Janet’in yorumunu göz ardı etmeyi tercih ediyor. “Eğer Anny gereğinden çabuk sevişirse, puf diye biter. Önce birbirlerini tanımaları gerekir.”

“Tanıyacak ne var?” diyor Janet yüzü kıpkırmızı olarak. “Duymanın mı? Yetmişlik vajinalar artık revaçta değil! Yakında ölmüş olabiliriz. Sen geçmişte yaşıyorsun.”

“Valla ben şansımı deneyeceğim,” diyorum.

“Anlarsın ya, şeyinin kuru olmadığından emin ol,” diye tavsiye ediyor Janet. “Ben vajinama E vitamini kapsülü sokuyorum. Kapsül, östrojen salgılıyor ve nemli tutuyor. Yalnız bir sorun var, geçen sefer içime yapıştı ve çıkartmak için jinekoloğa gitmek zorunda kaldım.”

“Seks her şey değil,” diyor Lisa. “John Viagra alamıyor, bu yüzden yapamıyor. Coumadin alıyor. Geceleri birbirimize sarılıyoruz. Beni mutlu ediyor.”

“Mutlu kutlu. Bana göre değil,” diyor Janet. “Ben olayın tamamını istiyorum.”

“Çok tedirginim,” diyorum. “Artı, bacağımı kaldırdığım zaman dizlerimden tıktırtı sesleri geliyor.”

“Üste çıkma. Boynun ve memelerin sarkar. Altta kal ve başını arkaya at. Böyle durmak, boyuna ve memelere yardımcı oluyor.

“Şey, dikkatli ol. Bu adam galiba biriyle beraber,” diye uyarıyor Lisa bir kez daha.

“Zaten, başka Bay X hikâyelerine ihtiyacım var, öyle değil mi?”

“Ayrıca, altmışı geçen erkekler dünyada uzun süre kalmıyor,” diyor Janet. “Son birlikte olduğum adam o kadar çok Viagra aldı ki, Life Alert – Yaşam Uyarı bileziği koptu ve doktorlar geldi. Bana pis pis baktılar ve onu sedyeyle çıkardılar. Hâlâ sertti, havaya kalkmıştı.”

Gülüyoruz.

“Hâlâ Rhett Butler’ın beni bulacağına ilişkin hayaller kuruyorum,” diyorum.

“Rhett muhtemelen Viagra kullanıyordur,” diyor Lisa gülererek.

“Ama merdivenleri çıkamayacak kadar yaşlı,” diyorum.

“Tamam, kızlar,” diyen Lisa, garsona işaret ederek hesabı istiyor. “Anny’i Victoria’s Secret’a götürüyoruz.”

“Ben iyiyim,” diyerek itiraz ediyorum. “İç çamaşır almaya ihtiyacım yok.”

“İyi değilsin, canım,” diyor Janet. “Walgreens’den aldığın özel kalitesiz pamuklu iç çamaşırını giyemezsin.”

“Aynen,” diyor Lisa. “Haydi, gidelim.”

Bir saat sonra, Victoria's Secret'tayız. Başka bir dünyaya adım atmış gibiyim. Sutyenler, şeker gibi her renkte külotlar ve gecelikler, mücevher gibi sergileniyor. Lisa'yla Janet, siyah bir bikini külotla bakıp ah'lıyorlar, oh'luyorlar. Oysa külot o kadar şeffaf ki, üflesem uçacak.

"Yoo, hayır. Onları giyemeyecek kadar şişmanım. Karnımın etrafında bir torba oluşmaya başladı."

"Tatlım, torbayı unut. Erkekler heyecanlanınca, hiçbir şeyi fark etmezler."

Lisa elinde, tek parça siyah dantel iç çamaşırı ve onunla takım bikini külotlar ve balenli sutyenler tutuyor.

"Sutyene ihtiyacım yok. Playboy tavşanı gibi görünmek istemiyorum."

"Hiç şansın yok," diyor Janet göğüslerime bakarak. "Off. Göğüslerin yıllarca emzirmiş bir kadınınkı gibi sarkık," diyerek onaylıyor Lisa. On yedi yaşından büyük görünmeyen satıcı kızı, Mandy'yi çağırıyorlar. Mandy, düz göğsü ve balerin vücuduyla fidan gibi.

Mindy beni tepeden turnağa süzüyor. "Birkaç sutyen getireyim."

Ne olduğunu anlayamadan, kendimi soyunma odasında, şeffaf, balenli dantel sutyen denerken buluyorum. Basit bir siyah dantel sutyen seçiyorum. Kızlar içeri girerek, burunlarını kırııştırıyorlar.

"Yukarı! Askıları daha da sıkman gerekiyor. Benim göğüslerime bak," diyor Janet, göğsünü öne çıkararak. "Nasıl dışarı fırlıyorlar, görüyor musun?"

Sonunda, kendimi kötü hissederek, kalçaya oturan siyah dantel külot, siyah şeffaf gecelik ve siyah dantelli sutyen alıyorum.

“Ya beni gece kalmaya davet etmezse? Ya da ben gitmemeye karar verirsem?”

“Tatlım, kuralları sen koyacaksın. Bunu hemen yap.”

“Sınırları belirle.”

“Kurbağalı geceliğimle uyumayı tercih ederim,” diyorum.

“Anny, bu adamla kurbağa falan olmayacak,” diyor Lisa.

“Kaydırıcı kullanmayı unutma.”

“Ne kaydırması?”

“Vajina kremi,” diyor Janet.

Lisa irkiliyor. “Bikini ağdası yaptır. Benim kız, Svetlana yapar.”

“Off,” diyor Janet. “Muhtemelen bikini ağdası yaptıracak kadar tüyü kalmamıştır. Doğal takıl—fark etmeyecektir bile.”

“Aman Tanrım. Bu sadece bir buluşma,” diyorum.

“Bu sadece bir buluşma değil,” diyor Janet bilgiç bir ifadeyle bana bakarak. “Yepyeni bir sen yaratma zamanı.”

12. Bölüm

Neredeyse vakit geldi. Bir saat sonra Marv burada olacak. Gardenya kokulu banyo köpüğünün içinde yatıyorum, bacaklarımı tıraş ediyorum ve siyah kıl tutamlarının suyun içinde iplik gibi yüzmesini seyrediyorum. Soluk bacaklarımdaki yaşlılık lekeleri ve ince kılcıl damarlar beni dehşete düşürüyor. Gözlerimi kapatıp, en son seviştiğim zamanı hatırlıyorum—on dört yılı aşkın bir süre önce, eski kocamla. Sarhoştum ve her zamanki gibi, bir dakikada bitmişti.

Banyodan sonra, aynada çıplak vücudumu inceliyorum ve belimin etrafında hafif bir katlanma görünce dehşete düşüyorum. Günde iki mil yürümek bile işe yaramamış. Havaya Chanel parfüm sıkıp, içinde dönüyorum, parfümün nemli tenime inmesini sağlıyorum. Sonra siyah dantel külotu giyiyorum, peşinden de siyah dantel sutyeni takıyorum. Yeni iç çamaşırlarım çok seksi. Gözlerimi kısıncı, otuz beş yaşındaki halimi görüyorum—incecik, aynı uzun saçlar, uzun bacaklar ve tenimde heyecanın—sevişme beklentisinin getirdiği kızarıklık.

Sonra siyah şeffaf külotlu çorabı bacaklarıma geçiriyorum, büzüşme, toplanma olmadığından emin oluyorum. Sonra siyah kokteyl

elbisesini giyiyorum. Elbise ipek, uzun kollu ve omuzları açık bırakan derin bir yakası var. Bantlı, yüksek topuklu sandaletlerimi giyiyorum. Son olarak, her zamanki gümüş yüzüklerimi ve omuzlarıma uzanan sallantılı gümüş küpelerimi takıyorum.

Cep telefonum çalıyor. Arayan Emily. “Anne, bu gece iyi eğlen. Unutma, müsait değilsin.”

“Ama müsaitim,” diyorum.

“Harry müsait olmaman gerektiğini söylüyor.”

“Harry her şeyi bilmiyor. Elli yıldır bekâr.”

“O zaman bize sorma,” diyor Emily. “Biz meşgul insanlarız.”

“Emily’yle aynı fikirdeyim,” diyor Harry paralel telefondan.

İçlerini çekiyorlar. “Bizi sabah ara.”

Siyah el çantamın içinde anahtarlarımın, lens kutusunun, nane şekerinin, prezervatiflerin ve taksi parasının olduğundan emin oluyorum. Her ihtimale karşı.

Beş dakika kaldı. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, göğsümden dışarı fırlayacak gibi. Cep telefonum çalıyor. Arayan Marv. “Kapının önüne park ettim,” diyor yumuşak sesiyle.

“Hemen iniyorum,” diyorum en sakın sesimle.

“Acele etme.”

Aceleyle merdivenleri inerken, lenslerimin bazen yaptıkları gibi yerlerinden oynamamaları, düzgün durmaları için dua ediyorum.

Orada, siyah üstü açılan Mercedes’in yanında ayakta duruyor ve yolcu kapısını açık tutuyor. Uzun siyah bir palto giymiş ve siyah atkı takmış. Karanlıkta beyaz saçları parlıyor.

“Merhaba, Anny,” diyor yavaşça. Beni iki yanağımdan öpüyor. “Hayatının geri kalanına başlamaya hazır mısınız?”

Vay canına. Bunlar gerçekten oluyor mu? Arabaya biniyorum ve gecenin karanlığına doğru arabayı sürmeye başlıyor.

Yemek muhteşem. Makarna ve karides yerken birbirimize bakış atıyoruz. Utanmadan flört ediyorum, sesimi alçaltıyorum, elimle gözlerimin üstüne düşen tutamı itiyorum. Çok heyecanlıyım. Neden bahsediyoruz? Kim bilir? Kimin umurunda? Sihirli halıyla uçuyorum.

Yemekten sonra Sir Francis Drake Otelı’ne gidiyoruz ve el ele tutuşarak, cam asansörle en üst kata çıkıyoruz. Gözlerimi kapatıp elini sıkıca tutuyorum. Cennete çıkıyorum. Önemli olan tek şey bu gece, başka hiçbir şey değil. Elektrik çarpmış gibiyim.

En üst kattaki salon olağanüstü—her taraf cam ve Union Meydanı’na bakıyor. Orkestra seksi aşk şarkıları çalıyor. En güzel cuma gecesi kıyafetlerini giymiş olan çiftler dans ediyor ve yanıp sönen ışıklar, köpük halinde onları takip ediyor.

Yerimize oturtulduktan sonra Marv beni dans pistine götürüyor. “Autumn Leaves” parçasıyla dans ediyoruz. Kollarımı sıkıca boynuna doluyorum ve vücudumu onun vücuduna o kadar bastırıyorum ki, neredeyse bir bütün haline geliyoruz. Beni öpüyor ve dudaklarımız kenetleniyor, romantizmin içinde kayboluyorum. Artı, mükemmel dans ediyor, gerçekten gayet sakin, yumuşak hareketlerle dans ederken, sırtımı sıkıca tutuyor ve zarif çapraz adımlar atıyor, beni eğiyor, sonra tekrar kaldırıyor. Vay canına. Müzik ara verinceye kadar her dansı yapıyoruz, öpüşüyoruz, eğiliyoruz.

Masamıza dönünce Marv, yemek sonrası içilen güzel bir fındıklı İtalyan likörü olan Frangelico ısmarlıyor. Öpüşmeler ve içki yudumlamaları arasında Marv bana, Assisi’de bir daire alacağını

söylüyor. “Oraya gideceğiz, Anny.” Beni dudaklarımdan öpüyor.

“Oraya bir kere gitmiştim, on sekiz yaşımdayken,” diyorum mutlulukla. “Eğik Pisa Kulesi’ni hatırlıyorum.”

“Belki baharda. Seninle daha fazla vakit geçirmek istiyorum, Anny.”

Sonra *biz* ifadesini kullanmaya başlıyor, Hindistan’a *gideceğimizi*, Kilimanjero’ya *tırmanacağımızı*, Körfezde *yüzeceğimizi* söylüyor ve ben büyüleniyorum. Onu öpüyorum, kalçalarını okşuyorum, insanların bakmalarını umursamıyorum. Ellerimi ondan alamıyorum.

“Dans çok eğlenceliydi,” diyorum yüzümü onun yüzüne yaklaştırarak.

“Seninle dans etmeye bayılıyorum,” deyip, beni tekrar öpüyor.

“Ben de, yani seninle.” Gülüyorum.

“Seninle ilgili her şeye bayılıyorum, Anny. Seninle beraber olmak istiyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum. Sen de benimle olmak istiyor musun?”

“Korkuyorum.”

“Neden? Canını acıtmayacağım.”

“Kendimden.”

“Haydi, benim evime gidelim,” diyor.

“Hiç sormayacaksın sanıyordum.”

Yarım saat sonra, Marv'ın yatak odasındaız. Ay ışığı haricinde, Marv'ın odası kapkaranlık. Marv komodinin üstündeki mumu yakıyor ve o anda odaya, yanan oduna benzeyen keskin bir tütsü kokusu yayılıyor. Bir düğmeye basıyor ve pat diye Hint müziği çalmaya başlıyor. Şimdi giysilerini çıkarıyor, tekmeleyerek kenara atıyor. Tanrım, gerçekten muhteşem. Sarkan göbek yok, uzun, hafif çarpık bacaklar, bir gram bile yağ yok. “Lütfen, bakma,” diyorum cılız bir sesle. “Ben... utanıyorum.” Elbisemi çıkarırken, Marv'ın dinç, çıplak bedenine göz atıyorum.

Marv'ın harika, yeni iç çamaşırlarımı görebilmesi için karnımı içime çekerek duruyorum ve sonra külotla sutyeni çıkarıp yere bırakıyorum. Marv, mum ışığının yanında durarak bana bakıyor.

“Çok güzel göğüslerin var,” diyor saygılı bir ifadeyle.

“Çok gerginim. Çok uzun zaman oldu—” Kollarımla göğüslerimi kapatarak, hemen yatağa girerken, zarif ve sakın görünmeye çalışıyorum. Çarşafı ipek gibi; benimkiler gibi kaba ve karmakarışık değil. Ne yapacağımı bilemeden öylece yatıyorum. Kıpırdamaya korkuyorum; eğer kıpırdarsam dizlerim çatırdayacak. Sonra Honey Marv'ın yastığının üstüne atlıyor. Üstüne üstelik, bana dolandırıcıymışım gibi bakıyor.

“Müzik güzel,” diyorum bir süre sonra. “Hep Hindistan’a gitmek istemiştım.”

“Gideriz,” diyor, eliyle kalçamı okşarken.

“Ben, şey... Çok uzun zaman oldu da... Biraz utanıyorum. Uzun zaman oldu—”

“Önemli değil. Ben de utanıyorum. Tenin ipek gibi—ben de aynen böyle olacağını düşünüyordum—”

“Ah—dur—bacağıma çok baskı yapıyorsun. Aman Tanrım.

Ayak parmağım. Çekiç parmağım. Tanrım!” Sanki zamanıymış gibi, aptal parmak havaya kalkıyor ve canım çok acıyor. Ayağa fırlayıp, parmak yerine oturana kadar odanın etrafında zıplıyorum. “Çok özür dilerim—ayak parmağıma kramp giriyor—”

“Sorun değil,” diyor güvence veren bir ses tonuyla. “Utanmana gerek yok. Bana da bazen oluyor.”

Tekrar yatağa giriyorum ve beni şefkatle öperek, yavaşça üstüme çıkıyor ve bana sıkıca sarılıyor.”

“Dikkat et—”

“Böyle daha iyi mi?” diyor bacağına çekerek.

“Daha iyi,” diyerek onu öpüyorum.

“Boynumu bu şekilde öpmen çok hoşuma gidiyor,” diyerek içini çekiyor.

“Boynunu öpen Honey.”

Gülüşüyoruz. Sonra beni öpüyor, önce hafifçe, kibarca... ve ben alev alıyorum. Daha önce böyle hissettiğimi hiç hatırlamıyorum. Hint müziğinin sesi yükseliyor ve biz öpüşüyoruz, gerçekten öpüşüyoruz. Harika bir şey bu, zamanı da yaşı da aşan bir şey.

Bacaklarımı geniş sırtına doluyorum ve artık bekleyemeyeceğimi fısıldıyorum. “Haydi, şimdi,” derken, umarım kullanılmadığı için kapanmamıştır, diye düşünüyorum. Ama hemen, yavaşça, ne yaptığını bilen bir şekilde içimde ve mükemmel bir duygu bu, kendimi cennette hissediyorum. Benimle ilk tanıştığı andan beri bunu yapmak istediğini fısıldıyor; ben de aynı şeyi hissettiğimi söylüyorum. Bütün çekinceler kayboluyor, bedensel sesler çıkaracağıma ve ayak parmağıma tekrar kramp gireceğine ilişkin korkularım yok oluyor. Yeterince yaklaşmıyorum. “Daha yakından,” diye fısıldıyorum.

“Bugüne kadar herhangi bir kadınla yaşadığım en güzel sevişme bu,” diye fısıldıyor.

“Benim de,” diyorum, beni kiminle karşılaştırdığını merak ederek.

“Beni delirtiyorsun,” diyor.

Ona daha sıkı sarılıyorum. Olağanüstü bir duygu bu.

“Seninle bütün gece sevişebilirim,” diye fısıldıyor ağzımın içine.

“Seviş, o zaman.”

“Başka hiçbir şey düşünemedim. Hep bunu hayal ettim.” Beni tutkuyla öpüyor. “Çok güzelsin, çok güzel, Anny, yüzün, vücudun, her şeyin.”

Birbirimize fantezilerimizi fısıldarken, kendimi onun kollarına bırakıyorum, ayrılmak istemiyorum. İlk başta biraz geri duruyorum, kendimi koyuvermeye korkuyorum, bir kayaya sarılır, aşağıya bakmak istemiyormuş gibi sıkıca sarılıyorum. Bırakmaya korkuyorum ve düşüğümü, kayalıktan aşağıya düşüyormuş gibi olduğumu anlamasını istemiyorum. Bedenlerimiz dans ediyormuşuz gibi hareket ediyor ve bana sıkıca sarılıyor, sonra inliyor, vücudum titriyor ve bacaklarıma sıcak iğneler batıyormuş gibi yanıyor. Sonra bitiyor. Bitiyor.

Kıpırdamadan yatıyoruz, ayrılmıyoruz, dudaklarımız birleşik. Saçlarım sıırıslık ve bacaklarım hâlâ gövdesine sarılı. Halsizlikten kıpırdayacak halim yok. Honey’nin Marv’ın suratını yalarken çıkardığı ses dışında, ölümcül bir sessizlik var. Bir kez daha öpüşürüz ve sonra yavaşça dönerek üstümden iniyor.

“Su ister misin?” diye soruyor uzun bir sessizlikten sonra.

“Hayır, teşekkür ederim.” Ona sokuluyorum. “Hiç bu kadar çabuk—orgazm olmamıştım. İnanılmazdı.”

“Harıkaydı. Gerçekten çok ateşlisin.” Yastıkları düzeltiyor, esniyor ve içini çekiyor. “Yumuşak yastıkta mı, sert yastıkta mı uymak istersin?”

“Marv—eğer kusura bakmazsan, eve gitmek istiyorum. Sabah çok erken kalkmam gerekiyor.” İtiraz etmesini bekliyorum.

“Nasıl istersen, Valentine.” Mumu üfleyerek söndürüyor ve artık soğuyan, donuk havaya duman yayılıyor. “Ben giyineyim.” Aceleyle giyinme odasına yöneliyor.

Ben de odada, yerde sürünerek, iç çamaşırlarımı arıyorum, kalmam için yalvarmadığına hayıflanarak hayal kırıklığına uğruyorum ve neden gece burada kalmadığımı merak ediyorum, sonra kendi kendime buna henüz hazır olmadığımı söylüyorum. Külotumla sutyenimi buluyorum ve hemen doğruluyorum, dizlerim kütürdüyor. Tuvalete gitmem gerekiyor ama eve gidinceye kadar bekleyeceğim. Marv’ın tuvaletini kullanmaya utanıyorum. Onun, benim işediğimi duyması ihtimali bile beni ürkütüyor.

Titreyerek, aceleyle giyinirken, sutyenimi çantama tıkıyorum ve ceketimi ilikliyorum. Saçlarımı taramaya çalışıyorum ama kördüğüm olmuşlar, bu nedenle elimle düzeltiyorum.

“Hazır mısın, Valentine?” diye soruyor Marv odaya girerek. Siyah eşofmanlar giymiş ve Giants kepi takmış, gayet havalı ve uyanık görünüyor, oysa benim saçlarım havaya kalkmış, yüzüm kıpkırmızı ve alacalı. Koşup kollarına atılmamak, Bay X olduğunu itiraf etmemek, ama sadece onunla birlikte olmak istediğimi söylememek için kendimi zor tutuyorum, ancak kendi kendime bunun zamanı olmadığını söylüyorum.

“Her şeyi aldın mı?” diye soruyor.

“Evet.”

Marv, Honey’i kucagına alıyor ve asansörle garaja iniyoruz. Gecenin karanlığında ilerliyoruz. Her şey değişti. Kendimi hiç bu kadar canlı, bu kadar arzu dolu hissetmemiştim. Ayrıca yıldızlar hâlâ parlıyor. Gerçekten muhteşem.

Apartmanın kapısını kapatınca, koşarak içeri giriyorum ve lambaları yakmıyorum. Giysilerimi çıkarıyorum ve yere bırakıyorum. Sonra banyoya gidip lambayı açıyorum.

Bu kez, aynanın karşısında durup, çıplak bedenimi incelediğim zaman, vücudum farklı görünüyor. Göğüslerim daha dolgun, uçları hâlâ sert. Göğüslerimde, kalçalarımda, boynumda, Marv’ın beni okşadığı yerlerde, şeritler halinde minik morluklar var. Aynaya yaklaşıyorum, gözlerimin içine bakıyorum ve bu gece ortaya çıkan beni görmeye çalışıyorum. Gözlerim daha parlak, daha canlı ve sanki bir ödül kazanmışım gibi gülümsüyorum. Bu bir mucize. İyi seksin yaşla hiç ilgisi yok. Kesinlikle. İşte burada ben, çapraz kesişmelerden korkan altmış beş yaşındaki Anny, bu gece ağaca tırmanan bir kedi gibi adamın her tarafına saldırdı. Sanki içimi dışıma çıkardı ve bütün cinsellik dışarı çıktı.

Işığı kapatıp yatağa giriyorum. Bir genç kız gibi kıkırdayarak, battaniyelerin altında büzüşüyorum, Marv’ın ağzını dudaklarımda hayal ediyorum ve uykuya dalıyorum.

13. Bölüm

O sabah ilerleyen saatlerde hastalanıyorum. Tuvaletimi yapmaya çalışırken ısırap çekiyorum. Öğle saati için jinekologum Dr. Clay’den randevu alıyorum. O zamana kadar tuvaletin üstünde, iki büklüm mahsur kalıyorum ve işemeye çalışıyorum. Bu nedenle, vakit geçirmek için Emily’yi arıyorum. Olağanüstü bir gece geçirdiğimi anlatarak böbürleniyorum. “Çok romantikti. Sir Francis Drake’in üst katında dans ettik. Çok—kibardı.

“Devam et, Anne. Yalnızca onunla yatma. Harry’yle ben acı çekmeni istemiyoruz.”

“Tabii ki hayır.”

“Bu, *Tabii ki yattım*, anlamına geliyor,” diye tersliyor Emily. “Yoksa neden durup dururken idrar yolları enfeksiyonu olası? Sistit olmuşsun. Genç kız gibi.”

Sessizlik oluyor. İkimiz de diğerinin bir şeyler söylemesini bekliyoruz. Fakat daha fazla dayanamıyorum—kahkahalarla gülmeye başlıyorum. “Genç kız gibi mi? Umarım değildir.

Emily pek eğlenmiyor ve içini çekiyor. “Peki, Bay Şahane seni Sevgililer Günü’nde dışarı davet etti mi? Bugün seni aradı mı?” diye soruyor. Arkada Fred’in havladığını duyuyorum.

“Henüz aramadı,” diye tersliyorum. “Gitmem gerekiyor.”

“Tabii gitmen gerekiyor. Çünkü haklı olduğumu biliyorsun.”

Kanepeye uzanıyorum. Radyoyu açıp klasik müzik istasyonunu buluyorum. Pavarotti’nin muhteşem sesi odamı dolduruyor, duvarlarımı dolduruyor. Marv’ın aramasını bekliyorum ve sabah saatleri ilerledikçe, giderek daha büyük bir hayal kırıklığı hissediyorum. Bir kez seviştikten sonra, birbirimizden ayrılamaz hale geleceğimizi, telefonda konuşup buluşacağımız günleri belirleyeceğimizi hayal etmiştim. Anlaşılan yaşlılık beni daha az saf yapıyor.

Öğle saatini geçince Dr. Clay’in bekleme salonuna ulaşıyorum. Hemşire, idrar örneği almak amacıyla beni tuvalete gönderiyor. “Şişeyi tezgâhın üstüne bırak.”

“Tabii.”

“Sonra bekleme salonuna git. Kısa sürede gelip seni alırım.”

Kabul odasında oturuyorum ve tarihi geçmiş New Yorker dergisine bakar gibi yapıyor, karşımda oturan hamile kadınları gözlemliyorum. Son derece mutlu görünüyorlar, sanırım, kendi hamileliğimi ve Emily’nin babasını hatırlıyorum. Happy Valley’de, birkaç dönümlük bir arazi üzerinde, 465 metrekaarelik etkileyici bir evde yaşıyorduk. Banliyö hayatından nefret ediyor, plastik terliklerimle havuzun etrafında sürünüyordum—sigara içiyor ve hamile arkadaşlarımla jöle kalıpları ve halı örnekleri hakkında gevezelik ediyordum.

Kapı açılıyor. “Anny Applebaum,” diye sesleniyor hemşire. Elinde bir çizelge var ve minik inci düğmeli, açık mavi bir hırka

giymiş. Hamile kadınların yanından hızla geçip, hemşirenin peşinden dar koridorda ilerliyorum ve tuvalete gidiyorum. Sonra beni muayene odasına alıyor.

“Her şey çıkacak,” diyor hemşire. “Ne yapılacağını biliyorsun.”

Kapıyı kapatıyor ve hemen soyunuyorum, külotumla sutyeni mi, alışveriş çantamın içine tıkıyorum. Berbat mavi kâğıt elbiseyi giyiyorum ve önünü bağlıyorum. Bacaklarımı aşağıya sallandırarak masanın kenarına oturuyorum ve titriyorum.

İçeri Dr. Clay giriyor. Müthiş bir doktor ve beni Emily’nin doğumundan beri tanıyor. Biraz Sidney Poitier’i andırıyor.

“Merhaba,” diyorum. Doktor muayenehanesinde hep çekingen olurum.

Doktor kaşlarını çatıyor. “Sistit olmuşsun. Kötü bir idrar kesesi enfeksiyonu. Amoxicillin bunu tedavi eder.” Duruyor ve bana dikkatle bakıyor. “En az bir hafta süreyle cinsel ilişkiye girme. Ayrıca sana ekstradan bir ilaç daha yazacağım. Bir dahaki sefere cinsel ilişkiye girmeden, bu haplardan iki tane al.

“Hı-hı,” diyorum, zira cinsel ilişkiye girdiğimi anladığı için utanıyorum.

Zorla gülümsüyor. “Anny, *San Francisco Times*’a reklam veriyorum ve geçenlerde Viagra Günlüklerini okudum.”

“Vay canına. Çok memnun oldum.”

Doktor kıkırdıyor. “Bay X’i beğendim.”

“Beğendiğine sevindim,” diyebiliyorum.

“Tanıdığın biri mi?”

Başımı sallıyorum. Kıpırmızı oluyorum. “Pek sayılmaz.”

Bana, yalan söyleyen çocuğuna bakan bir ebeveyn gibi bakıyor. Sonra, “Ve bir dahaki sefere, sekse kaliteli bir şarap gibi davran. Hepsini birden içme,” diyor.

Kızarıyorum. Omzuma hafifçe vuruyor. “Anny, cinsellik seni genç tutacaktır. Keyfini çıkar.”

Akşama doğru, antibiyotikleri aldıktan sonra, kendimi daha iyi hissediyorum. Ancak Marv aramadığı için huzursuz ve üzgünüm. O kadar muhteşem bir geceden sonra, bu aşamada çiçek göndermiş olacağını, beni tekrar görmek için hevesle planlar yapacağını hayal etmiştim.

Pencerenin kenarına oturup, zavallı bir şekilde, küçülen aya bakıyorum ve Marv’ın neden aramadığını kafama takıyorum. Belki acil bir elmas satışı çıktı. Ya da bir toplantı. Her zaman toplantılara ve acil iş toplantılarına gidiyor gibi görünüyordu. Yoksa kendime hiç güvenim olmadığı için mi bu kadar saplantı yapıyorum? İşte burada, altmış beş yaşında, idrar yolları enfeksiyonuna yakalanmışım ve Marv’ın güvenilir olduğunu bile bile, her sözünü, her hareketini, her öpüşünü kafamda yeniden canlandırıyorum. Ancak ne kadar güvenilirmez, erişilmez olursa, onu o kadar çok istediğimi fark ediyorum ve on yedi yaşındayken ilk aşkım olan Seymour Alterman’la arabasının arka koltuğunda şen dul sutyenimi çıkarmış halde sevişirken ve son aşama hariç her şeyi yaparken hissettiğim tutku tarzının aynısını hissediyorum.

Televizyonu açıyorum. Yaşlanma ve yüz elli yaşına kadar yaşayan insanların ele alındığı özel Barbara Walters programını izliyorum. Yüz yaşının üstünde olup, hepsi de harika görünen insanlar, gözlük bile takmayıp, huzurevinde oturuyor ve eski günleri anlatıyorlar. Harika bir şey bu. Yaş son derece önemsiz, yetmiş

yaşındaki bazı insanlar otuz yaşında; otuz yaşındakilerden bazıları yetmiş yaşında gibi görünüyor. Fakat konsantre olamıyorum. Cinsel arzu içindeyim. Yeni bir yaşam kaynağı, bir heyecan hissediyorum, enerji depolamış gibiyim.

Aceleyle, kalbim hızla çarparak, fırçalarımı, paletimi çıkarıyorum, Billie Holiday bantlarının sesini açıyorum ve Ryan'ın yıllar önce germeme yardım ettiği iki metrelik tuvali sürükleyip duvara dayıyorum. Sanki bir ilham perisinin etkisi altında kalmışım gibi, coşkuyla çalışmaya başlıyorum.

Kalın bir karakalemle hemen tuvalin alt kısmına, boylu boyunca uzanmış bir çıplak kadın resmi çiziyorum, düzgün bacakları kışkırtıcı bir şekilde kalkmış ve sekse hazır. Yüzü hafifçe izleyiciye doğru dönmüş ve saçları arkasına yayılmış. Artık daha hızlı çalışıyorum, kadının vücuduna soluk ten renginde gölge yapıyorum, meme uçları daha koyu renk oluyor. Saatlerce çalışıyorum, ten rengini beyazla karıştırıyorum, bir rüya gibi bulanık bir etki yaratıncaya kadar boyayı yayıyorum. Şekilden memnun kalınca, ayaklarına uzun, yüksek topuklu ayakkabılar çiziyorum, sonra, başında hafif eğik duran cilveli bir şapka oturtuyorum. Son olarak, çekici dudaklarına kırmızı konduruyorum.

Müzik bitince çalışmaya devam ediyorum. Düzeltmek, değiştirmek için durmuyor, kadının cinselliğini sergilemesine, her şeyi serbest—canlı bırakmasına izin veriyorum. Geniş fırça darbeleriyle, kadının arkasındaki denizi boyuyorum, leylak rengi pus ve bembeyaz kumları çiziyorum. Son olarak, resmin üstüne saf beyaz boya sürüyor, boyanın kadının üstüne dökülmesini, böylece pusun içinde kaybolmasını, parlak, soluk bedeninin açık ve baştan çıkarıcı olmasını sağlıyorum.

Bir dürtüyle, boya gömleğimi çıkarıyorum, çıplak göğüslerimi ıslak boyaya bastırıyorum, izi iyice çıkıncaya kadar bastırmaya de-

vam ediyorum. Artık sabit ve sağlam bir şekilde tuvalin içindeyim. Sonsuza dek orada kalacağım.

Durma zamanı geldi. Geri çekiliyorum ve ellerimin titrediğini fark ediyorum. Sanki bir parçam resimdeki kadına dönüşmüş gibi, resme bakmayı bırakamıyorum. Kutulardaki hanımefendilerimin aksine, burada darbeler vahşi ve serbest; kadın özgür. Biraz önce yenden doğmuşum gibi veya buna benzer bir duygu yaşıyorum. Ona Natasha adını vereceğim. Hep, ilham perime Natasha adını vermeyi hayal etmiştim.

Fırçalarımı temizledikten ve boyalarımı kaldırdıktan sonra, sıcak su doldurduğum küvete, gardenya kokulu banyo köpüğü dö-küyorum. Eski moda beyaz küvetin etrafına kokulu pembe mumlar yakıyorum. Sıcak suyun içine kendimi bırakıyorum, buhar yüzümü kaplarken, mum ışığının açık fildişi rengi duvarlarda oluşturduğu hareketli gölgelerin tadını çıkarıyorum.

Vücudumdan boyayı temizlerken, Marv'ın uyuyup uyumadığını, beni düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Yakında arayacak mı? Tabii arayacak, diye güvence veriyorum kendi kendime. Ne de olsa, eğer ben böyle hissediyorsam, o da hissediyordur. Bir sonraki seferde, eminim hiç ayrılamayacağız.

Sonra, yatağa yatmadan önce Janet'le Lisa'yı arıyorum ve pazartesi günü Macy's Mağazası'nın kafeteryasında öğle yemeği yeme planı yapıyoruz. "Size anlatacak çok şey var," diyorum.

Sonunda uykuya dalıyorum.

Pazartesi günü öğlenleyin, Janet ve Lisa'yla, Macy's Mağazası'nın kafeteryasında öğle yemeği yiyoruz. Janet öğle tati-linde ve üzerinde kısa kollu bluza benzer üst ve pantolondan oluşan lacivert Chanel üniforması var. Geçenlerde boyadığı parlak turuncu saçlarını burgular yaparak tepesine toplamış ve koyu renk, duygulu

gözlerine gri gölgeli makyaj yapmış. Uzun kollu, yanı yırtmaçlı kraliyet mavisi Versace elbisesi ve gümüş, gösterişli dikdörtgen iğnesiyle son derece zarif olan Lisa, Cobb salatasını didikliyor. Düzenli olarak yaptırdığı yüz bakımı ve botoks, cildini geriyor ve o kadar pürüzsüz ki, neredeyse içini görebiliyorsunuz.

“Anlat bakalım. Yüzünde kanaryayı yakalamış bir kedi ifadesi var,” diyor Janet öne eğilerek. Akıllı yüzünde merak var.

“Yüzüne renk gelmiş,” diyor Lisa dalgın bir şekilde.

Onlara Marv’la geçirdiğim geceyi, seksin kesinlikle muhteşem olduğunu, onunla beraber olmayı ne kadar sevdiğimi ve bana, daha önce hiç hissetmediğim kadar, arzu edilen bir kadın olduğumu hissettirdiğini anlatıyorum. “Altı saat boyunca seviştik,” diye devam ederken, neredeyse nefesim kesiliyor. “Bütün gece boynuna doladığım için gerildiklerinden bacaklarım ağrıdığı gibi, bir de idrar yolları enfeksiyonuna yakalandım ve Dr. Clay’e gidip antibiyotik almak zorunda kaldım. Yine de, seks harikaydı. Beklentimin çok ötesinde.”

“Artık onu egemenliğin altına aldın,” diyor Janet. Sıcak ton balıklı sandviçinden bir lokma ısıyor. “Bir daha aradığı zaman, meşgul olduğunu söyle. Daha uzun hafta sonlarına sakla kendini.”

“Bu adamlar harika seksten sonra,” diyor Lisa, “Seni kütüphaneye kartı gibi bir kenara koyup, bir sonrakine giderler.”

“Üstte mi, altta mı?” diye merak ediyor Janet.

“Her şekilde,” diye cevap veriyorum kızarak. “Fakat çekik parmağım dikilip durdu. Bir de orası—şey, kokar diye kaygılandım.”

“Tatlım, kokman umurlarında bile değil. Anlarsın ya, oraya bayılıyorlar. Sana, oraya biraz Channel no. 5 sıkmanı söylemiştim.”

“Muhteşemdi,” diye kaçırıyorum ağzımdan. “Tek sorun, bu muhteşem seksten sonra eve dönerken, biraz—mesafeliydi, ‘Hangi Anny?’ gibi. ‘Seni ararım,’ yok. Veya ‘Yarına ne dersin?’ yok. Yalnızca bana yazılarımda başarılar diledi. Galiba utanıyor—tutkumuz falan yüzünden şaşkına döndü herhalde.”

“Utanıyormuş, hah,” diyor Janet patates kızartmasını küçük ağzına atarak. “Buna hafıza kaybı deniyor. Bu yetmişlik erkekler, bir vajinadan diğerine, hiçbir şey hatırlamıyor. Sen şanslısın. Bu yetmişliklerin çoğu—bir kere domuz gibi homurdanıyor ve bitiyor.”

“Bir de bana sor,” diyor Lisa. “Bu adamlar A-kelimesiyle ilgilenmiyor. Ben aşksız seks istemiyorum. Yürümüyör.”

“Aynı fikirdeyim,” diyorum.

“Tatlım, belki de onu olduğu gibi kabul etmelisin—iyi sevişen biri. Bizim yaşımızda aşk olmadan sevişebiliriz. Lisa’yı dinleme. Kadınların rolü ne kadar artsa da, altmışı geçince, canım, ıskartaya çıkar.”

“Ama ben buna inanmıyorum,” diyorum. “Marv’la bir daha buluşmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Onunla beraberken, sevişirken, gençliğime dönüyorum. Yaş falan olmuyor.”

“Buna güvenme,” diye uyarıyor Lisa. “Altmıştan sonra parti sona eriyor. Ölmüş karısının kıyafetlerini giymek, arabasını kullanmak ve yatağında yatmak istemiyorsan tabii.”

Telefonumun biplelediğini duyuyorum ve çılgınca kocaman kırmızı deri çantamın içinde telefonu arıyorum. “Aman Tanrım,” diyorum akıllı telefonuma bakınca. “Marv bu. Bana e-posta göndermiş. Aman Tanrım, şöyle yazıyor, ‘Hey, Valentine, seni şimdiden özledim. Öpüyorum, Marv.’”

“Valentine mı? Bu nasıl bir saçmalık?” Janet yine komik bir surat yapıyor.

“Çünkü ona Sevgililer Günü’nü, martinileri ve eski filmleri hatırlattığımı söylüyor.”

“Kesinlikle bir pislik seziyorum,” diyor Lisa yüzünü buruşturarak.

“Sakın cevap olarak seks mesajı gönderme,” tavsiyesinde bulunuyor Janet.

“Affedersiniz, hemen dönerim,” diye açıklıyorum. “Tuvalet saati.”

Kadınlar tuvaletine gidiyorum. Tuvalet kabinine girer girmez, Marv’a, *Ben de seni özledim. Ben de sana öpücükler gönderiyorum. Yanıyorum, Sevgilin Valentine*, diye e-posta çekiyorum.

Ceketimi çıkarıyorum, siyah, dekolte bluzumu omzumdan itiyorum ve telefonla kendi fotoğrafımı çekiyorum. Ah, Tanrım, tuvalet kabinine girmiş, yaşlı bir poster kızı pozu veriyorum ve fahişe gibi sırtıyorum. Feci şekilde kapılmış durumdayım. Marv’a gönderiyorum.

Masaya dönünce, Janet’in bakışlarından kaçınmaya çalışıyorum.

“Gitme zamanı geldi,” deyip, dudaklarıma kırmızı ruj sürüyorum.

“Eh, Marv’la iyi şanslar,” diyor Lisa. “Ama dikkatli ol.”

Janet onu tersleyerek, “Anny, şanslı. Bırak tadını çıkarsın. Bu adamların çoğu hiçbir şey yapamıyor.”

Daha sonra aramaya söz vererek vedalaşıyoruz.

Ayrı yerlere gidiyoruz ve ben güneşe çıkarak hızla taksi durağına gidiyorum. Yürürken paltomun önü açık, hafifçe kalçalarımı sallıyorum ve hiç de, eskiden yürüdüğüm gibi aceleyle koşuşturmu-
yorum. Güneş yüzüme iyi geliyor ve adamın biri bana gülümseyince, ben de ona gülüyorum. Şimdi her şey farklı.

14. Bölüm

İki hafta geçiyor ve Marv aramıyor. Bu durum beni çılgına döndürüyor, duvarlara tırmandırıyor. Kendi kendime bunun önemli olmadığını ne kadar söylesem de, perişanım. Ancak işim harika gidiyor. Son köşe yazım, “Seksten Sonra Aramıyor,” büyük sükse yapıyor. Hayranlarım Bay X’e bayılıyor. Ayrıca onun hakkında yazıyor olmamı da umursamıyorum. “O beni kullanıyor, ben de onu kullanıyorum,” diyorum Dr. Indira’ya. Köşe için başka yetmişliklerle görüşmeler yapmayı sürdürüyorum, ama hayranlarım Bay X’i istiyor. Bilgiç Yetmişlikler adlı büyük bir yetmişlikler grubunda, yetmişliklerle çıkma konusunda konuşma yapmam isteniyor. Kabul ediyorum ve ertesi gün yapacağım, “Altmıştan Sonra Her Şey Mümkün” adını taşıyan konuşmam için konuşma kartları hazırlıyorum.

Ertesi gün öğleden sonra, Hilton Otel’ine geliyorum. Siyah pantolon, eflatun pelerin tarzı kaşmir kazak ve yeni aldığım eflatun bağcıklı deri yarım botlarımı giyiyorum.

Beni çok şirin, beyaz saçlı bir kadın karşılıyor. “Benim adım Marci Finklestein. Etkinlik koordinatörüyüm.” Marci kısa boylu, tıknaz biri ve açık gri ipekli elbise giyerek, birkaç sıradan oluşan inci kolye takmış. Gözleri mavi.

“Yüzü aşkın insan kaydoldu. Köşenize bayılıyor.”

“Çok sevindim.”

“Bay X rüya gibi, ama ortadan kayboluyor, güvenilmez. Kötü bir yetmişlik. Onu gerçekten tanıyor musunuz?”

“Okumaya devam etmeniz gerekecek,” diyerek cevap vermekten kaçınıyorum.

Havadan sudan konuşmaya başlıyoruz ve bana kendi Bay X’ini anlatıyor. “Delinin teki. Onunla dört yıldır beraberim. Altmış sekiz yaşında ama yirmi sekiz olduğunu sanıyor. İki defa diz protezi takıldı, zar zor yürüyor.” Sesini alçaltıyor. “Ama yatakta çok azgın.”

“Hı-hı.”

“Kalça ve diz protezleriyle, hâlâ ateşli olduklarını sanıyorlar. Hep bu kahrolası Viagra yüzünden.”

“Viagra mı?” diyorum. “Yoksa bizler, yeni bir nesilde yeni kadınlar olduğumuz için mi? Yeni değerlere sahip olan, yaşın önemli olmadığı? Biliyorsunuz, kadınlar da yaşla mücadele ediyor. Yapay göğüsler ve botoks yaptırıyorlar. Erkekler de Viagra alıyor. Herkes daha genç olmaya çalışıyor.”

Marci düşünceli görünüyor. “İyi bir noktaya temas ettiniz! Neyse, bunları konuşmanıza saklayın.”

Beni konferans salonuna götürüyor. İnsanlar oturmuş. Bazıları yürüteçle gelmiş. Velcro isimlikleri takmışlar. Kadınların çoğu mili-

tan görünümlü, yürüyüş botu giymiş, şal takmış, ukala, bilmiş tipler. Bazıları da partnerleriyle gelmiş. Salon çok büyük; naylon ve suni deri kokuyor. Halı açık mavi ve üzerinde kırmızı çiçekler var.

Ahşap podyumda, plastik bir su sürahiyle tozlu bir bardak duruyor. Işık kararıyor ve Marci Finklestein beni tanıtıyor. “Ayrılma” adını taşıyan yazımı havaya kaldırıyor. Benim yazımın nasıl önemli bir noktaya parmak bastığını anlatıyor.

“Anny Applebaum, altmış yaşından sonra her şeyin mümkün olduğuna inanıyor. Peki, Bay X’e ihtiyacı var mı? Sözü Anny Applebaum’a bırakalım ve onu sahneye davet edelim.”

Ben mikrofonu ağzıma göre ayarlarken müthiş bir alkış kopuyor. “Hey. Ben altmış beş yaşındayım ve film yıldızı olmak istiyorum!”

Alkış. Tepinme.

Enerji almışım gibi hissediyorum. Küçük kartlara yazdığım notlara bakmıyorum. Doğaçlama yapıyor, onlara hayatımı ve yaş ayırmacılığıyla mücadelemi anlatıyorum. “Otuz yaşında evli ve çocuk sahibi bir kadın olarak, banliyöde yaşarken roman yazmayı hayal ederdim. Ancak kocam ve ailem yazmayı unutmamı, evde kalıp yemek partileri vermem gerektiğini söyledi! Kırk yaşımdayken, bana üniversiteye dönemeyecek kadar yaşlı olduğum söylendi. Elli yaşındayken, mezar yeri almam söylendi. Üstüne üstelik, altmış yaşında ve boşanmış bir kadınsa, emlakçılık lisansı almam ve yeni bir koca bulmam söylendi. Hey. Ben hepsini istiyorum, şöhreti, serveti ve ölmeyen romantik aşkı!” diye bağıriyorum mikrofona. Sesim yankılanıyor. “Dünyayı değiştirmek istiyorum! Botoks istemiyorum. Kendimi istiyorum!”

İnsanlar çıldırıyor. Erkeklerden bazıları ıslık çalıyor.

“Yani her şeyin mümkün olduğunu bilin! Kitaplarınızı yazın, bahçelerinizi güzelleştirin. Altmış yaşından sonra sadece bingo oynamamız ve bir erkekle tanışmamız gerektiğini iddia eden o eski yanıltmacaları dinlemeyin. Yapabileceğimiz tek şey bu değil.”

Çılgınca alkış. Bunu çok sevdim. Canlandığımı hissediyorum. Yenilenmiş hissediyorum.

Sonra bitiyor. Marci, peynir ve şaraptan oluşan bir açık büfe olacağını ve benim memnuniyetle soruları yanıtlayacağımı duyuruyor. Beni arka tarafta, kalabalığın kuyruk oluşturduğu yere götürüyor. Bir masaya oturup, bir parça rokfor peyniri ve üzüm atıştırıyorum. Bütün kadınlar ve erkekler bana Bay X'i soruyor; erkekler Viagra konusunda bana meydan okuyor.

“Viagra’ya karşı değilim,” diyorum dar kafalı ufak tefek bir adama. Yaklaşık yetmiş yaşında, solgun ve gergin. “Bence, çocuk felci açısından beri en iyi icat. Bu, Viagra’yla ilgili değil. Tavrıla ilgili. Yetmiş üstü erkeklerin çoğu, otuz yaşını geçmemiş kadınlarla çıkmak istiyor.”

“Neden olmasın?” diyor siyah koşu kıyafeti giymiş olan kısa ama zinde bir adam. Kaslı kolunda bir yılan dövmesi var. Beyaz, ince saçları, takoz şeklinde kafası ve küçük, çirkin gözleri var. “Ben çok zindeyim. Maraton koşarım. Yetmiş bir yaşındayım ve otuz yaşındaki Rus kızlarla koşuyorum. Kemik yoğunluğu testi yaptırdım ve doktor harika kemiklerim olduğunu söylüyor.”

“Kemikler, evet, onlar önemli,” diyorum, artık kahvemi yudumlarken.

“Alınmayın, bayan, ama sizin yaşınızda bir kadınla en son seviştiğimde, kemikleri çatırdıyordu. Sizin yaşınızdaki kadınların çoğu küçülüyor, sırtlarında kamburları, diz protezleri, kanserleri, her şey var.” Parmaklarını kütletiyor.

Gün ilerliyor. Birçok kadınla ve erkekle kartvizit alışverişinde bulunuyorum. Hepsi temas halinde, bir grubun parçası olmak istiyor. Duygulanıyorum. Yetmişlik kadınlarla konuşmayı seviyorum, onları hayallerinin peşine düşmeleri konusunda telkin etmeye çalışıyorum.

Emily'yle buluşmak üzere, hemen dışarı çıkıyorum. Daha sonra şehirde Harry'yle buluşacak ve beni buradan alıp eve götürmesi konusunda anlaştık.

O gece ilerleyen saatlerde, “Kötü Yetmişlik” yazısını son haline getirmek için bilgisayarın başındayken, telefon çalıyor. O anda ekranda Marv’ın numarasını görüyorum ve kalbim yerinden fırlıyor. Üçüncü çalışta açıyorum ve telefonu yeni bulmuş gibi davranarak nefes nefese konuşuyorum. “Alo—”

“Merhaba, Valentine,” diyor Marv, yumuşacık sesiyle.

“Merhaba.” Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, duyacak diye korkuyorum.

“Yabancım nasıl?”

“Yabancı olan sensin,” diyorum, sinirlendiğimi belli etmemeye çalışarak. “Epey zaman oldu. Nasılsın bakalım?”

“Çok iyi. Daha önce arayacaktım ama oğlum ve ben, karısı ve torunum, geçen haftaları Bolinas’taki yazlık evimde geçirdik.”

“Harika görünüyor,” beni görmek için erken döndüğünü düşünerek.

“Çok eğlendik. Torunum harika bir kız.”

“Kulağa çok hoş geliyor.”

“Seni özledim, Valentine.”

“Hı-hı.”

“Cumartesi akşamı bir şey yapmak ister misin?”

Tereddüt ediyorum, ulaşılması zor biri gibi davranmam gerekiyor mu diye merak ediyorum, ancak kendime, bu cumartesi gecesi ni istediğimi, malzemeye ihtiyacım olduğunu ve belki bize bir şans vermem gerektiğini hatırlatıyorum. Artı, onu görmeye can atıyorum. “Şey, evet, cumartesi uygun,” diyorum alçak sesle, zira fazla hevesli görünmek istemiyorum.

“Akşam yemeği olur mu?”

“Çok güzel olur.”

“Gece için bir valiz getir. Kalmanı istiyorum.”

15. Bölüm

Cumartesi gecesi oluyor ve Janet’le telefonda konuşuyoruz. “Victoria Secret geceliğimi mi giyeyim, yoksa pamuklu bir tişört mü?”

“Hiç fark etmez, şekerim. Onlar vajinayı hedefler. Görmezler, duymazlar. Yalnızca bir tek şey isterler.”

“Her neyse, beni gece kalmaya davet etti. Bu bir ilk.”

“Aferin sana! Sabah kalktığında yalpalayan, uyku sersemi ve darmadağınık biri olmamaya dikkat et. Bu yetmişlik herifler, sabahları saçlarının yastığa serilmesini, güleç prenses olmanı bekler. Gençken sahip olamadıklarını, boşandıkları veya ölen karılarından bulamadıklarını isterler.”

“Beni pazartesi ara. Hoşça kal.”

Küçük bir valiz hazırlıyorum. Pazar gününü de birlikte geçireceğimizi düşünerek, üç çamaşır takımı, iki kıyafet ve en güzel parfümümü koyuyorum. Giyinmeyi bitiriyorum, bir omzu açılan yeni kırmızı H&M kazak ve yeni siyah pantolonumla son derece

şık görünüyorum. Son olarak, 12.5 santim topuklu kırmızı platform ayakkabılarımı giyiyorum. Hazırım.

Aradığı zaman koşarak aşağıya iniyorum. Kalbim küt küt çarpıyor. Arabayla restorana gidiyoruz. “Muhteşem görünüyorsun, Anny,” diyor.

Restoranda oturmuş, üç yeşil zeytinli votka martinilerimizi içiyoruz. Kendimi, balayına çıkmış gelin gibi hissediyorum. Marv çok ilgili, bütün o şık mezelerden—somon füme, havyarlı puf böreği, patatesli beze ısmarlıyor. Saçıyla aynı renk gri balıkçı yaka kaşmir kazak ve çok cazip görünen, harika dikilmiş tüvit ceket giymiş.

Yaşantılarımız ve gittiğimiz restoranlar hakkında sohbet ediyoruz. Birlikte geçirdiğimiz son buluşmadan bahsetmiyoruz. Ben de neden o kadar mesafeli davrandığını sormuyorum. En kötü durumda, malzeme topluyorum, diye kendimi telkin ediyorum.

İkinci içkiden sonra hararetli bir şekilde, karatı bir milyon dolar olan nadide bir pembe elmas hakkında konuşmaya başlıyor. “Mükemmel bir taş,” diyor düşünceli bir ifadeyle içini çekerek. “Senin gibi, Anny.”

“Ben mükemmel değilim.”

Kadehini benimkiyle tokuşturuyor. “Seninle sevişmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Senden başka bir şey düşünmüyorum. Birleriyle buluşma faslını kapattım.”

“Neden?” diye sorarken, benim yüzümden olduğunu söylemesini umuyorum.

“Genç kadınlar yetmiş yaşında bir erkekle tanışmak istemiyor. Zaten senin sahip olduğun anlayışa da sahip değiller. Sen farklısın.”

İçkisini bitiriyor. “Seninle, hiçbir kadınla yaşamadığım kadar güzel bir cinsellik yaşadım,” diyor, bir bilgi yarışmasında doğru cevabı vermiş gibi.

“Ama ben bir ilişki istiyorum,” cümlesi dökülüyor ağızdan. Tepkisini görmek için yüzüne bakıyorum. “Sıradan, buluşma seksi istemiyorum. Ben—aşk istiyorum.”

Bana dimdik bakıyor, değerlendiren gözlerinden hiçbir ifade yansıtmıyor. “Senden başka hiç kimseyle sevişmiyorum.”

Tuhaf bir sessizlikten sonra, menüyü açıyor. “Tatlıya ne dersin?”

“Çileğe bayılırım.”

“Yarın sabah kahvaltı için biraz almıştım.”

“Kocamdan beri—ilk kez geceyi dışarıda geçireceğim.”

“Eh, doğru yere geldin,” diyerek bana öpücük gönderiyor.

Bir saat sonra Marv’ın yatak odasındayız ve tek kelime etmeden soyunuyoruz. Hemencecik yatağa atlıyoruz ve sıkıca birbirimize sarılıyoruz. Tanrım, onun için ölebilecek bir sapık gibi adamın üstüne atlıyorum. Ben nefes alamadan, üstüme çıkıyor ve var gücümüzle sevişiyoruz. Bu kez beceriksiz hamleler veya kendini düşünme yok, yalnızca bu tutku var. Vücudumu onunkine bastırıyorum, kokusunu içime çekiyorum ve pürüzsüz teninin tadını çıkarıyorum. “Buna bayılıyorum. Seninle olmaya doyamıyorum,” diye fısıldıyorum.

“Sana baktığım anda, seninle sevişmek istiyorum,” diyor Marv fısıldayarak ve sonra iyice içime giriyor. “Gözlerimden okuyabilirsin.”

“Sakın kıpırdama. Sonsuza dek böyle kal,” diye fısıldıyorum.

Böylece saatlerce sevişiyoruz. Vücutlarımız terden sırlıslık oluncaya kadar, dudaklarımız soyuluncaya kadar büyümlü bir şekilde sevişip orgazma ulaşıyoruz. Onunla ilgili bütün sorunlarımdan kurtuluyorum ve ona âşık oluyorum.

Bittikten sonra onu içimde sıkıştırıyorum. Neredeyse şafak söküne kadar birbirimizin içinde kalıyoruz—bunu, gri ışıkların karanlıkta yarattığı çizgilerden anlıyorum. Bu gece, kocamla bile yaşamadığım bir cinsel yakınlık noktasına ulaştım. Marv’ın beni asla unutamayacağım bir yere götürdüğünü bilerek titriyorum ve ona tutunuyorum. Bedenim onunla dolu.

“Biraz uyuyalım,” diyor Marv, şefkatli parmaklarıyla alnımdaki ıslak saç tutamını iterken. “Perdeleri kapatayım. Bir de vantilatör aldım. Vantilatör veya Excedrin PM ilacı olmadan uyuyamadığını söylemiştin. İkisini de aldım.”

“Geleceğimi biliyordun yani.”

“Gelmek zorundaydın. Aynı şekilde, ben de seninle birlikte olmak zorundaydım.”

Hevesle, memnun etmeye çalışan genç bir çocuk gibi, ayağa kalkıp, vantilatörü açıyor. Bana bir bardak su ve iki tane Excedrin PM getiriyor. “İç bunları,” derken yüzünde rahatlamış ve şefkate dönüşen bir ifade var. “Dinlenmeye ihtiyacın var. Çok çalışıyorsun.”

Hapları yutuyorum ve sonra yastık yığınının içine yerleşiyorum. Bir süre kıpırdamadan yatıyoruz ve kendimizi, birlikte uyumanın getireceği yakınlığa hazırlıyoruz. “Vantilatörün iyi mi?” diye soruyor.

“Mükemmel.”

“Burası, kahrolası bir kasırğa varmış gibi,” diyor esnerken.

Gülüyorum. Ona iyice sokuluyorum. “Rüyamda uçtuğumu görüyorum. Sen rüya görür müsün?”

“Bir nehirde yüzüyorum. Akıntı beni sürüklüyor. Sonsuza dek yüzüyorum ve hiç yaşlanmıyorum.” Esniyor. “İyi geceler, sevgilim,” diyerek beni hafifçe dudaklarımdan öpüyor.

Sonra dönüyor ve bir dakika sonra sadece Marv’ın ve Honey’nin horlama sesi duyuluyor. Uyumaya çalışıyorum ama uyursam, gecenin yok olacağından korkuyorum, oysa her şeyi hatırlamak istiyorum. Bu nedenle orada öylece, karanlıkta donup kalarak, nefes almaya korkarak yatıyorum. Marv’ı uyurken izliyorum. Hafifçe kırpışan göz kapakları, göğsündeki beyaz kıllara vuran ışığı, yüksek ve geniş alnını, şahane bir heykele benzeyen başını, pürüzsüz cildini seyrederim.

Ben de uyuyorum. Rüyamda Marv’la, pembe güllerle dolu bir bahçede seviştiğimizi görüyorum.

Sabahın gökyüzüne akmasını, geceyi yok etmesini izliyorum. Saatime bakıyorum. Yediyi biraz geçiyor. Tuvalete gitmem gerek ama Marv’dan önce kalkmak istemiyorum. Uyuduktan sonra cildimin ne kadar kızardığını ve alacalı hale geldiğini görmesini istemiyorum. Bu nedenle, kıpırdamadan yatıyorum, keşke evimde, sabah işlerimi hallediyor olsaydım ve gecenin bütün detaylarını kafamda tekrarlasaydım, diye düşünüyordum.

“Uyandın mı?” diye soruyor Marv esneyerek. Honey yanında yatıyor, yüzünü yalıyor.

“Bu sabah nasılsın?” diyorum, sabah nefesimi koklamaması için elimle ağzımı kapatarak.

Telefon çalınca, yüzünde donuk bir ifade belirliyor ve bu ifade telefon susuncaya kadar sürüyor. Gergin bir sessizlikten sonra, saatine göz atıyor. “Oğlum arıyor. Bugün torunumu görmem gerekiyor. Onları hep pazar sabahları görürüm.”

“Ah, tabii,” derken bunu neden bana daha önce söylemediğini merak ediyorum. Aslında arayan Debra mıydı, diye merak ediyordum.

“Benimle birlikte duş almak ister misin?” diye soruyor. “Yeni bir duş kafası aldım. Üç bin tane deliği var. Seni sabunlarım.”

“Hayır, duşumu evde alırım,” derken, eve gitmeyeceğimi, günü onunla birlikte geçireceğimi söylemesini bekliyorum, ancak hiçbir şey söylemiyor.

Odada etrafına bakınıyor. “Küpelerini aldığından emin ol. Hiçbir şey unutma, Anny.” Yatağın altına, sonra da çarşafların arasına bakıyor. Tanrı korusun, geride bir şey bırakırsam facia olacakmış gibi davranıyor.

Hey, ben buradayım. Ben Anny Applebaum. Hatırlıyor musun? Bütün gece seviştiğin kadın? Hani Hindistan’a yolculuk vaat ettiğin kadın? Neden geride bir şey bırakacağımı düşünerek kaygılanıyorsun? Diye bağırarak istiyorum.

“Saatin burada,” diyor ince, üstü pırlantalarla kaplı altın bir saat uzatarak. “Unutma.”

“Benim saatim kolumda.”

Olanları anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıyor, sonra saati başucundaki komodinin çekmecesine bırakıyor. Honey’i kucaklayıp banyosuna yürüyor.

Duş sesi gelip, “Lady Is a Tramp” şarkısını söylemeye baş-

layıncaya kadar bekliyorum. Sonra ayaklarımın ucuna basarak komodinın yanına gidiyorum ve son derece yavaş bir şekilde çekmeyi açıyorum. Dikkatle saati alıp, yüzeyine gömülen pırlantaların parıltısını hayranlıkla seyrediyorum ve elimde evirip çeviriyorum. Bu Debra'nın saati mi? Fakat eğer onun saati olsaydı, Marv bunu bilirdi ve bana göstermezdi. O halde, kimin saati bu? Yoksa bana, hayatında başka biri olduğunu mu anlatmaya çalışıyordu?

Eşyalarımı alarak ve hayal kırıklığı içinde, hemen konuk banyosuna gidiyorum. Tuvaletimi yaptığımı duymaması için musluğu açıyorum ve fazla gürültü yapmadığımı umuyorum. Marv'ın saat hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmasını tuhaf karşılıyorum. Yoksa biliyor mu? Yoksa, telefon geldikten sonra buz gibi olduğunu uyduruyor muyum? Dün geceki bütün o duygulara ne oldu? Şimdi, beni Pazar günü gönderdiği için ona kızıyorum, artı banyoya girerken cep telefonunu da yanına aldığını fark ettim. Muhtemelen eski karısını arıyor. Yoksa bunların hepsini kafamda mı kuruyorum? Belki yakınlaşmaktan kaçınabilmek için engeller arıyorum. Veya kalbimin derinliklerinde, Marv'ın sadece o anı yaşadığını ve her an kaybolabileceğini biliyorum.

Aceleyle giyiniyorum; bu hafta sonu için satın aldığım yeni kot pantolonumu ve siyah dik yakalı kazağımı giyiyorum. *Dikkat et. Emin ol. Kartlarını doğru oyna. Eski karısıyla görüştüğüne ilişkin delil buluncaya kadar ondan ayrılmayacağım. Bekleyip neler olacağını göreceğim.*

Yüzümü soğuk suyla yıkıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve saçlarımı fırçalayıp, ensemde bir burgu haline getirdikten sonra, eşyalarımı küçük valize tıkıyorum. Valizin fermuarını çekip, kendimi telkin ederek, her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum. Sonra da kapağı açıyorum.

“Kahvaltı neredeyse hazır,” diyor Marv. Mutfakta. Ben bir süre eşikte durup, onu gösterişli, cart kırmızı espresso makinesinin başında izliyorum. Kahve yapıyor ve minik cam kupalara ince limon kabukları koyuyor. Anında kızartan şık ekmek kızartma makinesinden ekmekler fırlıyor. Artık kendi dünyasında, dün gece içinde bulunduğumuz dünyadan uzakta ve ben yine kendimi, onun aceleyle göndermeye çalıştığı bir konuk gibi hissediyorum. Orada dikilip onu izlerken, ona sarılmak, bir tür yakın temas kurmak istiyorum. Onun yerine, espresso’yu ve farklı türlerdeki kahve makinelerini ne kadar sevdiğimi anlatarak sohbet ediyorum, ama cevap vermiyor. Keten peçeteleri kare halinde katlıyor.

Daha önce görmediğim bir heykel dikkatimi çekiyor. Parlak kırmızı dudaklı bir kadının şahane yüzünün Kübist heykeli bu. “Heykelini beğendim. Yeni mi?”

Marv başını kaldırmıyor. “Dekoratorüm ve ben onu bir açık artırmada aldık. Heykeltıraşın adı Alice. Harika değil mi? Gerçek sanata benziyor.”

“Gerçek sanat neye benziyor?”

“Müze kalitesinde. Pahalı.”

“Anladım.”

“Şimdi, haydi yiyelim, Anny. Yumurta beyazından omlet ve ekşi mayalı kızarmış ekmek sever misin?”

“Harika.” Marv’ın yanına oturuyorum ve torunuyla geçireceği bir sabah için fazla şık olduğunu düşünüyorum. Daracık kot pantolonun üstüne, buz mavisi kaşmir kazak ve kaşmir tüvit ceket giymiş.

Masa orkidelerle ve bej keten Amerikan servisle süslenmiş. Ekmeğinin üstüne reçel sürüyor, kenara gitmemeye özen gösteriyor. Sonra dikkatle peynirli omletini yiyor, asla bir kırıntı veya yumurta

parçası düşürmüyor. Omleti, günün en önemli olayıymış gibi yiyor, sürekli olarak içini çekiyor ve “Harika omlet yapıyorum,” diyor.

“Orkidelerin ne kadar güzel. Orkideye bayılırım,” diyorum sohbet etmeye çalışarak ve onun da kendisini benim kadar utangaç, benim kadar gergin hissedip hissetmediğini merak ederek.

“Eski karım Debra’yla birlikte orkide yetiştirdik. Şimdi onlar da boşanmanın parçası. Orkideleri paylaşıyoruz.”

“Hı-hı. Anlıyorum.” Başka neleri hâlâ paylaştıklarını merak ediyorum. Kızarmış ekmekten ufak lokmalar alıyorum, zira çiğnerken fazla gürültü çıkarmak istemiyorum. Kendi kendime dayanmamı, belki sabahları ters kalktığını, yalnızca bana soğuk davranıyormuş gibi geldiğini söylüyorum.

Marv aniden, “Perşembe günü Palm Springs’e gidiyorum,” diye açıklıyor başını kaldırmadan. “Yaklaşık üç hafta kalacağım. Bir elmas sergisi var.”

“Ah, anlıyorum.” Sesimi normal tona yükseltmeye çalışırken, kiminle gittiğini merak ediyorum.

“Orada küçük bir yerim var,” diye devam ediyor hemen gözlemini kaçırarak. “O evi yıllar önce Debra turnuvalara girebilsin diye aldım. Debra profesyonel tenisçi ve boşandıktan sonra evi—”

“Evet, söylemiştin,” diyerek sözünü kesiyorum. “Her neyse, yarına yetiştirmem gereken yazı var. Altmış üstü insanların bağlanma fobisi konusundaki köşe yazımı tamamlamam gerekiyor.”

“Ne anlama geliyor bu?” Çatalı havada asılı kalıyor.

“Sadece seks isteyen ama ilişki istemeyen erkekler anlamına geliyor. Her zaman daha mükemmel bir kadını—daha genç, daha güzel, daha zengin—kadın isteyen duygusal moronlar. Duygularını sürdüremiyorlar.”

“İlginç görünüyor, Anny,” diyor Marv, yüzünde duygusuz bir ifadeyle.

“Neyse, anlaşılan yazılarımı okumuyorsun,” diyorum. Bir yanım, onun malzeme olduğunu öğrenmesini ve onunla ilgili her şeyi yutmadığımı bilmesini istiyor.

“Ah, okudum. Çok iyiler,” derken göz temasından kaçınıyor.

“O saatin kimin olduğunu bilmemen çok tuhaf.”

Gözümün içine bakıp, “Galiba dekoratörümün saati. Geçen hafta asistanıyla birlikte buraya geldi ve mobilyaların yerini değiştirdi. O unutmuş olabilir.”

“Anlıyorum.” Rahatlıyorum ve kendime, her şeyde olumlu değil, olumsuz şeyler aradığımı hatırlatıyorum.

Sanki ben orada değilmişim gibi saatine bakarak ayağa kalkıyor ve masayı topluyor. Minik kırıntıları metal çöp tenekesine boşaltıyor, mırıldanarak “temizlikçi kadınının” yakında geleceğini, düzensizliğe tahammül edemediğini söylüyor. Mermer tezgahı bir kez daha süngerle siliyor ve yüksek sesle, temizlikçi kızın son zamanlarda iyi iş yapmadığından yakınıyor. “Ben düzen severim,” diye tekrarlıyor. Sonra sanki benim orada olduğumu hatırlayarak, bana bakıyor. “Hazır mısın?”

“Hı-hı. Tabii.”

Saat sabahın sekizini biraz geçiyor. Marv arabayı hızlı sürüyor ve yüzünde, dikkati dağılmış bir ifade var. Yaramaz Honey, kucağında yatıyor ve memnun görünüyor. Yarı karanlık gökyüzünde alçaklarda pembe bir pus süzülüyor. Sokaklar boş ve soğuk. Kısa sürede, Pazar gününün tadını çıkaran çiftlerle dolacak. Ben de bu-

rada, sevgilim tarafından eve bırakılıyorum. Yine azledildim. Marv ve eski karısı kesinlikle daha çok karı-kocaya benziyor. Yoksa bana mı öyle geliyor? Dr. Indira, her şeyin en kötüsünü hayal etme eğiliminde olduğumu söylüyor. Bir yandan da, herkes benim gibi değil. Emily'nin babasıyla boşandığımızdan beri konuşmamış olmamız, boşanan insanların arkadaş olamayacağı anlamına gelmiyor.

Sonunda oturduğum apartmana geldiğimizde, hemen gitmeye hazırmış gibi, motoru kapatmıyor ve emniyet kemerini çıkarmıyor. Derin bir sessizlik oluşuyor; sanki benim, yeniden görüşme konusunda plan yapmasını, bir şeyler söylemesini, herhangi bir şey söylemesini beklediğimi biliyor.

“Şey, her şey... çok güzeldi,” diyorum yavaşça.

Beni öpüyor ama dudakları büzüşerek, kuru, buruşuk bir öpücük bu. “Yazılarında iyi şanslar,” diyor resmi bir ifadeyle.

Hey bayım! Bu bir kaytarma, sorumluluktan kaçma şekli mi? “İyi şanslar” diyerek ne demek istiyorsun? Ayrıca seni ne zaman göreceğim? Diye haykırmamak için kendimi zor tutuyorum. Ancak hiçbir şey söylemiyorum. Onun yerine arabadan fırlayıp aceleyle binaya giriyorum.

Günün geri kalanı kâbus gibi geçiyor. Mest olma ve hüznün karışımı bir şeyler hissediyorum. Bir an Marv'dan nefret ediyorum, sonra saat konusunda aşırı tepki verdiğime ve ilişkimizi bitirmek için bahane aradığıma kendimi inandırıyorum.

Banyo yapıp küçük valizimi boşalttıktan sonra, yazmaya çalışıyorum. Ancak yazamıyorum. Neyin yanlış gittiğini anlamam gerekiyor. Bir kez daha kendimi reddedilmiş hissediyorum ve Marv gerçekten kayıtsız mı, yoksa köşe yazılarımı okuduğu için mesafeli davranmaya mı çalışıyor, merak ediyorum. Yoksa onun hak-

kında yazmamı umursamıyor mu? Sorun her neyse, ulaşamıyor ve bu beni deli ediyor. Bir gece önce uyumadığım için hâlâ halsiz olduğumdan kahve yapıyorum. Sonra Emily arıyor.

“Neden evdesin?” diye soruyor.

“Sen neden arıyorsun?”

“Bu pazar evde mi olacaktın? Hafta sonunu onunla geçireceğini sanıyordum.”

“Yapmam gereken işler vardı,” diye yalan söylüyorum.

“Neden Pazar gününü seninle geçirmedi? Onun yaşındaki erkekler sevgililerini Pazar sabahı evine bırakmaz.”

“Emily, lütfen beni sorguya çekme.”

“Harry, belirtilerin iyi olmadığı konusunda benimle aynı fikirde.”

“Hangi belirtilerin? Birbirimizi doğru dürüst tanımıyoruz bile.”

“Tavşanlar gibi sevişecek kadar iyi tanıyorsunuz birbirinizi.”

“Emily. Lütfen böyle konuşma. Zaten diken üstündeyim ve bu konuşma kesinlikle yardımcı olmuyor.”

“Mutsuz görünüyorsun. Senin için kaygılanıyorum.”

“Mutsuz değilim,” diye ısrar ediyorum.

“İyi miydi?”

“Emily, seninle seks hayatımı konuşmayacağım.”

“Tabii ki konuşmayacaksın,” derken sesi belirgin bir şekilde bezgin çıkıyor. “Çünkü onunla başka bir şey yapmıyorsun.”

“Onu tanımıyorsun. Birçok açıdan harika biri.”

“O, anlık yaşayan biri. Gerçek bir ilişkiye ne dersin?”

“Zamanla.”

“Zamanlamış, hah.”

“Sadece korkuyor. Acı çekmiş, yaralanmış.”

“Sana hiçbir şey vermiyor,” diye bağıyor Emily. “Sana hiç çiçek verdi mi? Bir kutu şeker—herhangi bir şey? Yine gardenyalar-dan bahsetme sakın. Sana hakaret ediyor.”

“Yaralı o. Yaralarını yalayan büyük bir aslan.”

“Seninle bütün gece sevişemeyecek kadar yaralı değil ama. Harry onun JDate bağımlısı olduğunu söylüyor.”

“Bu ondan öte bir şey!” diye bağıyorum. “Marv o kadar basit biri değil. Güven bana, yoksa onunla beraber olmazdım.”

“Tabii olurdun. Köşen için her şeyi yaparsın. Kabul et. Onu, hakkında yazı yazabilmek için kullanıyorsun. Ve başkası hakkında yazıyormuş gibi davranıyorsun. Senin Bay X’inin minik bir beyaz köpeği var, siyah bir Mercedes kullanıyor ve bir elmas komisyoncusu. Sen, Bay X’e âşıkısın ve tehlikeli bir oyun oynuyorsun.”

“Yeter artık. Onu tanımıyorsun. Başka şeyler de var!” diye haykırıyorum. “Marv bunun ötesinde bir insan. İnan bana, yoksa onunla birlikte olmazdım.”

Telefonu kapattıktan sonra, Emily’nin, Harry’yle birlikte JDate sitesini kontrol ettiklerini söylediğini düşünüyorum. Emily haklı. Benim durumumda, neden pazar sabahı eve bırakılıyorum? Şimdi canım sıkılıyor. Radyoyu açıp klasik müzik istasyonunu ayarlıyorum. Pavarotti’nin muhteşem sesi odamı, duyularımı dolduruyor. Marv’la

benim daha birbirimizi tanıma aşamasında olduğumuz konusunda kendimi ne kadar ikna etmeye çalışırsam çalışayım, bunun doğru olmadığını, onun duygularını sürdüremediğini, seksten sonra iki yabancı gibi olduğumuzu biliyorum. Ancak Marv, JDate’le işinin bittiğini söylemişti. Belki de, cinsel eğlenceden öte olduğumu hayal ediyorum.

Hemen bilgisayarımı açıyorum ve siteyi kontrol ediyorum. Tabii, beni eve bıraktıktan bir saat sonra JDate’e girmiş. Bir kez daha şaşkına dönüyorum. Kendimi kullanılmış hissediyorum. Başından beri haklıydım. Bir sonraki kadını bulma çabası içinde olduğu konusunda haklıydım. Bay X’in, köşemin tanınmasını sağladığının farkında değil. Hâlâ onu kullandığım için kendimi suçlu hissetsem de, bunun benim mesleğim olduğunu ve Bay X’i meslek hayatım açısından bir kazanç haline dönüştüreceğimi, artı harika bir seks hayatı yaşadığımı düşünüyorum. Eşit bir alışveriş bu. Oyun devam ediyor.

Öfkeyle, cinsel buluşmamız, beklentileri ve sonrasında nasıl içine kapandığı hakkındaki bir sonraki Bay X yazımı, “Saatini Unutma” yazısını yazmaya karar veriyorum.

Akşam yemeğini ve dansı yazıyorum, her kelimesini.

Cennetteymiş gibi, arzu doluyduk.

Karanlıkta parılıyor, gözleri baykuş gözü gibi, dokunuşları şefkatli ve tutkulu; ancak ateş sönünce ve günün aydınlığında, soğuk ve mesafeli.

Seks aşk demek mi? Bay X, aç bir çocuk gibi seviyor—sevecen, pervasız, hevesli, şefkatli, hepsi bir arada—ama sonra, sanki ben artık yokmuşum gibi, başka bir dünyaya, benim ulaşamadığım bir dünyaya gidiyor.

Seksten sonra aramayan erkeklere ne demeli? Ciddi sorunları mı, yoksa başka biri mi var? Yoksa, altmıştan sonra farklı mı olu-

yor? Beklentilerim gerçek dışı mı? Yakınlık istiyorum, sadece cinsellik değil, fazlasını istiyorum...

Sonraki iki saat boyunca, birlikte geçirdiğimiz gece hakkında özenli ve detaylı notlar alıyorum.

Şöyle yazıyorum: *Mum—geçen sefer oraya gittiğimden beri daha çok yanmış ve kısalmış— ve komodinin üstünde duran, üzerine gül resmi boyanmış olan nane şekeri kutusu dikkatimi çekiyor. Yatak odasındaki şezlongun üstündeki kırmızı ipek minderler, geçen sefer gittiğimde orada değildi. Dekoratörü mü? Ayrıca orkideler; hep taze orkide oluyor. Eski karısı orkide yetiştiriyor.*

Bitkin düşünceye kadar yazıyorum. Sonra bilgisayarı kapatıyorum. Yazdıktan sonra her zaman olduğu gibi, bir rüyadan uyanıyormuşum—başka bir yerdeymişim gibi hissediyorum. Evi toparlıyorum, çiçeklerimi suluyorum, *New Yorker* dergilerini yığıyorum ve duvarın kenarındaki tahta masada duran, kuru yapraklar ve kabuklarla dolu sepeti düzenliyorum. Kitaplığın arkasından bir fare çıkıyor ve köşedeki çatlağa kaçıyor. Zavallı fare. Onu yakalayıp dışarı bırakmak istiyorum. Burada kapana kısılmış.

Yemekten sonra, huzursuz bir şekilde resimle uğraşıyorum ve şapkalı kadın resimleri yapıyorum. Marv'ın dün gece restorana giderken, Broadway üzerindeki konaklara bakmak amacıyla arabayı durdurduğunu ve gözlerinde efkârlı bir ifadenin belirdiğini hatırlıyorum. “Ev diye buna derim işte,” demişti.

Ya diğer kadınları? Eski karısıyla mı görüşüyor? Asıl söylemedikleri veya yapmadıkları gerçek Bay X'i oluşturuyor. Sözleri hiçbir şey ifade etmiyor. Sessizliği, bakmadığımı sandığı zaman gözleriyle beni tartması, seks istediği zaman aniden ilgi göstermesi. Ama sonra kendime, bunu inkâr edebildiğimi, bir fantezinin içinde yaşayıp, bunun gerçek olduğuna inanabildiğimi hatırlatıyorum. Yani kendimi mi kandırıyorum? Marv da benim gibi mi? Âşık olmaktan mı korkuyor?

Huzursuz ve gergin bir şekilde Janet'i arayıp, ona Marv'la geçirdiğim geceyi anlatıyorum. "İyi miydi?" diye soruyor çiğnerken. Sürekli olarak bir şeyler yiyor.

"Evet, ama sonra yine buz gibi soğuk davranmaya başladı. Artı komodininin üstünde bir altın saat vardı ve benim olduğunu sandı."

"İlgi alanı biraz dar, tatlım. Bu adamlar duygusal açıdan geri. Bu yaşlılar adını hatırlarsa şanslısın. Kaldırabildiğine dua et. Tatlım, tadını çıkar. *Mad Men*'in tekrarını izlemem gerekiyor. Yarın konuşuruz."

Dokuz gün geçiyor. Marv hâlâ aramadı ama saat yazısı çok sükse yapıyor. Köşe çılgınlaşıyor ve ertesi gece Yetmişlik Radyo Programı'na katılmam isteniyor. Geç saatlerde yayınlanan ve telefonla aranılabilen bir radyo sohbet programı. Programda yetmişliklerin sorunları ele alınıyor. Programa çıkmayı kabul ediyorum. Viagra nesli ve Bay X hakkında konuşmak için sabırsızlanıyorum.

Ertesi gün, gece yarısına doğru, Montgomery Sokağı'nda bulunan yüksek bir binanın dördüncü katında yer alan radyo istasyonuna gidiyorum. Kulaklık takmış yorgun görünümlü yumuşak bir kadın olan radyo sunucusuna bakan cam bölmeli küçük, tozlu, yeşil bir odada bekliyorum.

Benimle birlikte, altmışlı yaşlarının sonunda olan, canı sıkkın bir adam bekliyor. Kendini tanıtıyor ve nasıl zengin olunacağı konusunda önemli bir kitap yazdığını söylüyor. "Harvard'dan mezun olalı otuz beş yıl oldu ve ben burada oturmuş, bu beş para etmeyen programa çıkmayı bekliyorum."

"Vah vah," diye mırıldanıyorum.

"Ben önemli bir yazarım." Kelleşen başının bir Giants şapkası

takmış. Dudakları ince. “Yayıncım beni pislik içindeki otellere yerleştiriyor. Ucuz, kalitesiz. Onları bırakıyorum. Pişman olacaklar.”

Kapı açılıyor. Adamın, üç dakikalık bölüme çıkma sırası geldi.

Tarihi geçmiş bir *People* dergisinin sayfalarını karıştırıyorum.

Duvardaki hoparlörleri dinliyorum. Canı sıkkın adam kendinden bahsediyor ve hiç kimse aramıyor.

Kapı açılıyor ve adam dışarı çıkarak, kapıyı arkasından çarpıyor.

“Rachel Applebaum,” diye sesleniyor sunucu.

“Anny,” diye düzeltiyorum ve küçük cam kabine giriyorum. Kulaklıkları takıyorum.

Son köşe yazım “Lütfen Lambaları Açık Bırak”ın bir kopyası masasında duruyor. Kırk – kırk beş yaşlarında olan kadının güzel bir yüzü var. Saçları kabarık ve dağınık. Tırnaklarına mavi oje sürmüş. Bir sigara yakıp dumanını yavaş yavaş dışarı veriyor. “Bu yetmişlikler işi feci bir şey. Bütün yaşlılar bana asılıyor. Gençler, dört saatlik ereksiyonla rekabet edemiyor.”

“Şey, işin başka yönleri de var.”

Sigarasından nefesler çekerken, arada da biber yemeğini bitiriyor ve “bu berbat sanayiden” yakınıyor. “Bana, bütün gece burada oturup, bir sürü anormal tipler röportaj yapmama değecek kadar para vermiyorlar.”

“Eminim, seni bir yerlere getirecektir.”

Sigarasını söndürüyor ve kolunu kaldırıncaya kadar tek kelime etmememi söylüyor. Sonra da geri sayıma başlıyor.

Beni, “Viagra Günlükleri’nden Rachel Applebaum” olarak tanıtıyor.

Yine, “Anny,” diye düzeltiyorum.

“Rachel Applebaum genç olmanıza yardım edecek.” En az üç dakika boyunca yaşlanmadan yakınıyor, bu toplumda bunun ne kadar iğrenç olduğunu ve Rachel Applebaum’un bu konuda yeni bir bakış açısı geliştirdiğini belirtiyor. “Seksen yaşına merdiven dayamış ama gençlik pınarının anahtarını elinde tutuyor. Hatta yaşlı kadınların cinsel hayatı olabileceğine inanıyor.”

Programa telefonla katılmak isteyenler aramaya başlıyor. “Daha yaşlı ifadesine inanmıyorum,” diyorum. “Seks, her yaşta sekstir. Temelinde arzu, ruh vardır, yaş değil.” Bundan sonra aramaların yoğunluğu çok artıyor. Kadınların ve erkeklerin çoğunun sesi, sarhoş oldukları izlenimi veriyor. Bağırarak benim bir şıfıntı olduğumu ve neden bahsettiğimi bilmediğimi söylüyorlar. “Bez bağlamak, yalnız olmak nasıldır biliyor musun, bayan?” Bazıları gecenin karanlığında, kendi içlerinde yapayalnız olduklarından, sesleri çok korunmasız, savunmasız geliyor.

“Yaşasın Viagra!” diye bağırıyor bir adam ve sonra telefonu kapatıyor.

“Hey, bayan! Benimle programdan sonra buluş. Sana Viagra’nın ne olduğunu göstereyim.”

“Bay X kahrolası bir seks manyağı!” diyor bir kadın, New Orleans şivesiyle.

Öfkeli kadınlar arayıp bağırarak, Bay X’in yalnızca “gençlerle” ilgilendiğini ve onu terk etmem gerektiğini söylüyor. Bazıları da, yüzlerini gerdirmek için para biriktirdiklerini, bir kırışık yüzünden işlerini kaybettiklerini belirtiyor.

“Bu bir tavrı,” diyorum. “Gençliğiniz aslında sizi hiç terk etmedi. İçinizde. Onu bulun.”

“Bay X pisliğin teki!” diye bağıyor bir başka kadın. Heyecanla, gerçek bir erkeğe ihtiyacım olduğunu belirtiyor.

“Ve, Rachel Applebaum sizinle birlikteydi, bayanlar baylar. Teşekkürler ve iyi geceler.”

Sunucu, ben orada yokmuşum gibi biberli yemeğini yemeğe devam ediyor. Hemen dışarı çıkıyorum.

Market Sokağı gece yarısından sonra, şaşırtıcı derecede sakin. Dükkanların önünde demir kapılar var ve pencereler karanlık. Karanlık, neredeyse bomboş sokaklarda yürüyorum, ansızın kendimi çok yalnız hissediyorum. Neyse ki, bir taksi görüyorum ve koşarak, “Hey, bayım! Sakın gideyim deme. Bekle!” diye bağıyorum.

Yüksek topuklu ayakkabılarımla takılıp düşmekten son anda kurtularak hızla taksiye biniyorum.

Birkaç gün sonra, bir pazartesi akşamı Marv arayıp, Palm Springs’in çok sıcak olduğunu, çok çalıştığını ve İngiltere’den bir rock yıldızına bir elmas sattığını anlatıyor. Onun sesini duyunca, yenden boşluğa süzülecekmişim gibi bir hisse kapılıyorum.

“Yarın akşam yemeğe çıkmak ister misin? Ya da bu gece?” diye soruyor, sesini alçaltarak.

Tereddüt ediyorum. “Şey, yazı teslim etmem gerekiyor da—”

“Anny, seni görmek istiyorum, Anny. Seni özledim.”

“O halde yarın akşam, ama erken buluşmamız gerekiyor.”

“Seni alırım. Eve yemek ısmarlarım. Mad Men’in yeni bölümünü izleriz.”

Böylece günün geri kalanını, sadece onu düşünerek geçirirken,

mideme kramplar giriyor. Bir kez daha onun hakkında yazmanın, hatta ona  şık olmanın çelişkisini hissediyorum ve Marv'ı işten ayrı tutmaya karar veriyorum. Sonra, günlük y r y ş me  ıkacağıma, saçımı yıkatıp f n  ektiriyorum. Ayrıca manikür ve pedik r de yaptırıyorum ve koyu kırmızı oje sürdürüyorum.

Reddedilme korkularımdan kurtulmaya ve yeni yolculuğuma çıkmaya hazırım. Risk almaya hazırım.

16. Bölüm

“Kimin köpeği bu?” diye soruyorum ertesi akşam Marv’ın daire-sinde.

“Bu Coco, Honey’nin arkadaşı,” diye açıklıyor Marv. “Debra’nın köpeği. Boşanma anlaşmamızda, Debra Coco’yu aldı, ben de Honey’i. Birimiz bir yere gittiğimiz zaman, birbirimizin kö-peğine bakıyoruz.”

“Ne kadar tatlı.” Kıskanıyorum.

“Öyle yapma. Debra’yla ben yalnızca arkadaşız.

Marv içkileri hazırlarken, çikolata rengi kazağı ve dar kot pan-tonuyla çok seksi görünüyor. Ben de izin isteyip, tuvalete gidiyo-rum ve bir kez daha ilaç dolabını açıp, Viagra kutusuna bakıyorum. Bu kutuda her zamankinden daha çok hap var ve kaç tane aldığını söylemek çok zor.

Bir saat sonra Marv’ın yatağındayız. Aramızda hiç zaman geç-memiş gibi sevişiyoruz. Marv oldukça ateşli. Bana, sadece beni dü-

şündüğünü, hayatında yaşadığı en güzel seksi benimle yaşadığını ve benim doğru insan olduğumu fısıldıyor. Bütün kuşkularımı unutuyorum ve onunla sevişmek beni başka bir âleme götürüyor. Olağanüstü bir duygu bu.

Bittikten sonra kalkıyor ve bir tepsiyle iki bardak su getirip, komodinin üstüne koyuyor, sonra yatağa girip, uzaktan kumandayı eline alıyor. Bir düğmeye basıyor ve yatak yükseliyor. “Bu Tempur-Pedic yataklar harika değil mi? Köpükten yapılmış ve omurgaya iyi geliyor. Beni gençleştiriyor.”

“Harika,” diyorum.

Dik oturuyoruz ve eve getirttiğimiz karidesli kızarmış erişteyi, yeşil fasulyeyi yerken, çok sevdiğim Mad Men’i seyrediyoruz. Siyah beyaza uygun olarak yapılmış filmlere, ellili yılların giysilerine bayılıyorum ve eskiden nasıl giyindiğimi hatırlıyorum. Tanrıya şükür kadınların rolü değişti de, şimdi daha fazla seçeneğimiz var. Diziden sonra, köşemin ne kadar iyi gittiğini anlatıyorum, konusunu sorması için onu teşvik ediyorum, ama sadece başını sallayıp, “Aferin sana,” diyor.

Dizi bitince Marv kanalı değiştirip David Letterman Show’a çeviriyor. Başımızın altındaki yastıkları kabartıyor.

“Bir şey istemediğinden emin misin?” diye soruyor tekrar.

“Sadece seni.”

Marv cevap vermiyor. Cinsel yakınlığın devam ederek başka bir şeye dönüşeceğini ummuştum. Oysa Marv, Letterman’ın Kim Kardashian’la yaptığı röportaja d alıyor. Kardashian aslında ünlü olmanın ve kalbinin sesini dinlemesinin çok zor olduğundan yakınıyor. *Merhaba, ben buradayım. Sen neredesin? Merhaba, ben Anny. Hatırlıyor musun? Biraz önce seviştiğin kadın... demek istiyorum.*

Program bitince televizyonu kapatıyor, statik cızırtı yapıyor.

“Bu gece kalamayacağım. Galiba eve gitmem gerekiyor,” diyorum bir süre sonra.

“Anny, lütfen canım. Sabah sana kahvaltı yaparım.”

“Yazmam gereken bir yazım var—”

“Anny, lütfen tatlım.” Duruyor, kırılmış, gücenmiş görünüyor. “Benim başka biriyle olduğumu düşündüğünü biliyorum, ama değilim. Sadece sen varsın, Anny. Bana güvenmek zorundasın.”

“Şey, pekâlâ, ama sabah çok erken gitmem lazım,” derken, kalmam için ısrar ettiğine memnunum.

Ona sokuluyorum, sonra uzaktan kumandayı kapatıyor ve karanlık oluyor. Öpüşüyoruz ve yan tarafa dönüyor. Honey ve Coco yumuşak yastıkların üstünde. Uyumaya çalışıyorum.

Ertesi sabah uyanıyorum, gözlerimi yavaş yavaş açıyorum ve Marv’ın yatakta olmadığını görünce şaşırıyorum. Soyunma odasından akan suyun sesini duyuyorum. Saçlarımı düzeltiyorum. Sersemlemiş ve hafifçe bitkin bir şekilde kalkıp, Marv’ın soyunma odasına gidiyorum. Üzerimde Marv’ın siyah ipek pijaması var. Marv çift lavabonun önünde çıırılçiplak durmuş yüzünü yıkıyor. “Günaydın,” diyerek onu öpüyorum.

“Günaydın, canım.”

“Uyuyakalmışım. Beni çok yordun.” Gülüyorum.

“Bak, Anny, sana diş fırçası aldım. Yalnızca diş macununu dibinden sıkma. Görüyor musun? Tepeden sık, sonra alt tarafı katla.”

“Tabii.”

Beni dudaklarımdan öpüyor. “Harika bir geceydi,” diye fısıldıyor. “Bunu yazına ekle. Asla inanmayacaklardır. Benim yaşımdaki erkeklerin çoğu eşofman giyip, porno seyrediyor.”

“Sen bir kaplansın,” diye sataşıyorum.

Birlikte dişlerimizi fırçalamanın getirdiği yeni yakınlık çok hoşuma gidiyor. Donald’la evli olduğum zamandan ne kadar farklı. Donald gargara yapar, o iğrenç sesleri çıkarır, sonra da lavaboya tükürürdü. Sonra, yüzüme bile bakmadan, aceleyle işe giderdi. Yakınlık, hiçbir zaman sahip olmadığım, hiç öğrenemediğim bir şey ve son derece sıcak ve canlı hissediyorum.

Marv’ın yanında dururken, ışıklar yüzümüze vururken, dişlerimi fırçalıyorum. Lavaboya sıçratmamaya ve gargara sesi çıkarmamaya özen gösteriyorum. Marv’ın her hareketi zarif, kesin—dişlerini fırçalaması bile. Süper elektrikli diş fırçasını kullanıyor, sonra ağzını naneli su ile çalkalıyor, suyu yavaşça, son derece zarif bir şekilde boşaltıyor. Her küçük bölmenin üstünde haftanın günlerinin gösterildiği plastik bir kutu açıyor, bazı ilaçlar çıkarıyor, temiz bir bardaktan su içiyor, hapları yutuyor, sonra da ellerini yıkıyor. İç çamaşırını giyiyor.

Siyah, Calvin Klein çamaşırıyla duruşunu izlerken—incecik, bronzlaşmış, azalan saçlarını tarıyor—bacaklarının arkasındaki gevşek deriyi, özenle taradığı düz, parlak ve biçimli saçlarının arasından kafatasının pembeliğini, ellerinin hafifçe titrediğini görünce, içimi büyük bir sevgi dalgası kaplıyor. Kollarımı beline doluyorum ve ona sıkıca sarılıyorum, yumuşak teninin sabun kokusunu içime çekiyorum, neredeyse bayılıyorum.

Beni dudaklarımdan öpüyor. Ağzı soğuk ve bol miktarda nane kokuyor.

“Senin için deli oluyorum,” diyor bana sıkıca sarılarak. “Seninle böyle olmayı çok seviyorum.”

“Her zaman böyle olsaydık harika olmaz mıydı, Marv?” Sabah ışığında yakışıklı yüzünü izliyorum.

Başımın üstünü öpüyor. “Anny, sen çok duygusal bir insansın. Yalnızca bunu hep isteyeceğini *sanıyorsun*; inan bana, istemezdin. Bu anın tadını çıkar. Artık yaşlandık. Daha ne kadar buralarda olacağımı bilmiyorum. Bu kaçınılmaz. Birimiz hastalanacağız ve birbirimize bakmak zorunda kalacağız. Bu yüzden, bu anın tadını çıkar.”

“Ben anlardan fazlasını istiyorum,” kelimeleri dökülüyor ağızından. Tepkisini görmek için dayanıklı yüzüne bakıyorum.

Başını sallıyor, yüzünde gergin bir ifade var. “Diğer şekli daha önce de yaptım. İki kere boşandım.” Giyinmeye devam ediyor.

Ben de giyiniyorum. Ne kadar kırıldığımı göstermemeye çalışıyorum. Çiçek boyalı kot pantolonumu ve uzun, siyah, omzu açık kaşmir kazağımı giyiyorum.

Eve dönüş yolunda, arabada Marv sessiz, dikkati dağılmış, sanki aklı başka yerde gibi, sanki bütün geceyi ve sabahı birlikte geçirmemişiz gibi. Frank Sinatra CD’sinin sesi oldukça yüksek ve yüzünde sert bir ifade var, sanki söylemek istediği ama içinde tuttuğu bir şey varmış—ya da kızmış gibi bakıyor. Oysa, “My Funny Valentine” eşliğinde şarkıyı mırıldanıyor. Oturduğum apartmanın önünde duruyor, motor hâlâ çalışıyor. Beni hafifçe dudaklarımdan öpüyor ve “harika bir gece” için teşekkür ediyor.

“Lütfen bana en iyi cinsel ilişkiyi yaşadığın insan olduğumu söyleme.”

“Neden söylemeyeyim? Öylesin,” diyor.

“Kendine iyi bak.” Arabadan iniyorum ve ben daha ön kapıya varmadan, gaza basıp gidiyor.

Loş, ağır sisin arasından hızla kapıya gidiyorum ve her sabah işe gitmeden gülleri sulayan Ryan’ın yanından geçiyorum. Ryan, Marv’ın uzaklaşmasını seyrediyor. Aceleyle apartmanıma giriyorum.

**

Marv bir hafta süreyle kayboluyor ve ben Bay X yazılarımı yazmaya devam ediyorum. Son yazım, “Yaşadığım En İyi Seks” büyük sükse yapıyor. Kadınlar aşkı tercih edeceklerine ilişkin öfkeli yazılar yazıp, neden ayrı ayrı olması gerektiğini soruyorlar. Neden “seni seviyorum” diyemiyor, diye yazıyorlar. Marv yokken, onu bırakacağıma yemin ediyorum, kendime onun sadece malzeme olduğunu ve ona ihtiyacım olmadığını söylüyorum. Ancak yüreğimin derinliklerinde bunun doğru olmadığını biliyorum.

Marv dönünce görüşmeye devam ediyoruz. Pazartesi günleri arıyor, beni Salı veya Perşembe akşamları dışarı davet ediyor. Hafta sonlarında ender olarak görüşüyoruz, zira birilerine taş göstermesi gerektiğini veya işle ilgili başka bir şey olduğunu söylüyor. Onun hakkında yazılar yazdığım için suçluluk hissederek ve beni sevdiği, ama bunu benim istediğim gibi ifade edemediği konusunda kendimi telkin ederek dışımı sıkıyorum. Onunla her görüşmemizde, normal rutinimizi sürdürüyoruz. Önce, cinsel çekicilik listemizde üst sıralarda yer alan North Beach restoranına, sonra da Marv’ın evine gidiyoruz. Orada film seyretme girişiminde bulunuyoruz ama hiçbir zaman bitiremiyoruz. Her zamanki gibi, sonrasında soğuk davranıyor ve onunla bir daha görüşmemeye söz veriyorum. Değişeceğini umarak her gün JDate sitesine giriyorum ve hep siteye giriş yapmış oluyor. Öfkeyle, söyleyemediğim sorunlarımı bir sonraki Bay X yazısına aktarıyor; kötü şöhretin ve tanınmanın tadını çıkarıyorum. İronik bir şekilde, Marv başarımın katalizörü oluyor. Harika seks de cabası.

Fakat tam ona her şeyin bittiğini söylemeyi planlarken, çalışmanın tam ortasında oluyorum ve düşünde seviştiğimiz geceyi, sıcak suyun sprey halinde üstümüze gelişini, sular ağızımıza dolarken nasıl güldüğümüzü hatırlıyorum. Marv, tenimde yaşıyor.

Bazı zamanlarda sevdiğim kişi Bay X mi, Marv mı bilemiyorum. Fakat duramıyorum. Vücudum onu istiyor ve Paris'te birlikte yaşadığımızı, benim resim yapıp yazdığımı ve romanımı bitirmeye çalıştığımı hayal ediyorum. Marv'ı saplantı haline getirerek, devamlı notlar alıyorum, kendimi sahneler yaratırken buluyorum. Benimle seviş diyen bilekten bağlı Joan Crawford ayakkabılarımı ve çıplak bedenimin üstüne siyah trençkotumu giyip, gecenin bir yarısında Marv'ın evine gidiyorum ve olağanüstü bir şekilde sevişiyoruz. İlişkimizi hep canlı tutuyorum ve ne yapacağımız asla önceden bilinmiyor.

Artık iyice battığımdan eminim. Bay X köşe yazılarının, meslek hayatımdaki başarımın anahtarı olduğuna kendimi telkin ederek, Marv'ın neler yediği, neler yemediği, aşırı düzenli evi ve fazlasıyla düzgün giyimi, parlatılmış tırnakları, Yahudi Federasyonuna yaptığı çok büyük bağışlar ve saplantıları hakkında sayısız not alıyorum. Cilalı arabasında en ufak çizik için ne kadar kaygılandığını. Ama bir de yaratıcı yanı, güzelliğe duyduğu tutku var—güneşi, doğayı ve güzel şeyleri seviyor.

Çok sevdiğim ve yüzeyin altında ne olduğunu anlamak için saatlerce baktığım Joan Mitchell, Picasso ve de Kooning resimlerinde olduğu gibi, ruhunu kazıp, içinde neler olduğunu görmek istiyorum. Bazen onu bana bakarken, eleştirel gözlerle beni değerlendirirken yakalıyorum. Aynı bakışı bir elmasa bakarken, elinde çevirip, ışığa tutarken ve kusur ararken de görmüştüm.

17. Bölüm

San Francisco'yu sıcak dalgası vuruyor ama akşam olunca şehrin üstünü, pembe şifona benzeyen bir sis bulutu örtüyor. Masamdayım ve Bay X hakkındaki son yazım olan “Ertesi Sabah” üzerinde çalışıyorum. Fakat son zamanlarda, Marv'la bu kadar sık görüştükçe, onun hakkında yazma konusunda karışık duygular hissetmeye başladım. Bazen onu malzeme olarak kullandığım için suçluluk duyuyorum. Fakat köşe giderek daha çok tanınmaya başladı ve duramıyorum.

Sabah olunca Bay X farklı bir insana dönüşüyor. Mesafeli ve gergin bir şekilde aceleyle kahvaltı ediyor, sonra beni arabayla eve bırakıyor. Koşarak binanın kapısına gidiyorum ve Bay X'in kırmızı Jaguar'ıyla uzaklaşmasını seyrediyorum. Trafikte kaybolurken onu bir daha görüp görmeyeceğimi merak ediyorum. Bir sorun vardı, ciddi bir sorun vardı, özellikle cep telefonu bütün gece çalıp, Marv başka bir odaya geçince fark ettim... Yoksa kendimi savunmasız hissedince, hayali duvarımın arkasına çekilen ben miyim?

Gölgeler duvarlara vurmaya ve gün ışığı solmaya başlayınca kadar yazıyorum. Sonra bilgisayarı kapatıp, beyaz beton masamın

üstünde duran küçük, süt beyaz cam lambayı açıyorum. Köşe yazısının taslağını okuyorum ve sonra yeni röportaj listemin üstünden geçiyorum, e-postaları düzenliyorum ve bir sonraki yazının ne olacağına karar vermeye çalışıyorum. Radyo klasik müzik istasyonunda. Alisa Weilerstein, çello ile Dvorak'ın Si Minör Çello Konçertosunu çalıyor. Çelloyu çok seviyorum. Ruhun sesi gibi.

Hatırladığım en eski anılarımda bile, anneannemin çello çalarak, piyano çalan anneme eşlik ettiğini duyduğum zaman, heyecandan titrerim.

Kapı vuruluyor.

Kapıyı açıyorum ve Ryan'ı görünce şaşıyorum. Elinde bir demet lavanta gülü var. “Merhaba,” diyorum. Siyah çizmelerini ve buruşuk, hafif tozlu siyah gömleğini giymiş. Asi saçları havaya kalkmış. Boynundan sarkan askının ucundan bir Leica fotoğraf makinesi sallanıyor.

“Hey, Anny. Seni merak ettim,” diyor. Kaygılı görünüyor. “Neler oluyor?”

“Hiçbir şey, gerçekten.”

“Bu gülleri beğeneceğini düşündüm,” diyor utangaç bir ifadeyle. Başını önüne eğip ayakkabılarına bakıyor ve heyecanlı görünüyor. “Bunlar Sebastopol'deki bahçemden. Bunlar Sterling gülleri.”

“Çok beğendim,” diyerek kokusunu içime çekiyorum. “İçeri gel.”

Duraksıyor. “Belki bir dakikalığına.” Kolunun altında Kissinger'le ilgili bir kitap taşıyor. Sürekli olarak dış ilişkiler konusunda okuyor. Düzenli olarak Dünya Meseleleri Konseyi'nin konferanslarına katılıyor. Duvara yaslı duran resmin yakınında duruyor.

Uzun bir cam vazoya su koyup, güzelim lavantaları içine yerleştiriyorum. Vazoyu, pencerenin önündeki cam masanın üstüne koyuyorum, çiçeğin yapraklarına vuran ve onların gümüş rengi görünmesini sağlayan ışığın tadını çıkarıyorum.

Ryan'ın yüzünü tuvale yaklaştırıp, *Natasha* resmini dikkatle inceleyişini izliyorum. Sessizce duruyor ama onun huzursuz enerjisini hissedebiliyorum. Sanata baktığı zaman canlanıyor. Resme yaklaşıyor, sonra tekrar geri çekiliyor. Hiçbir şey söylemiyor ama çoğu zaman sessizliklerini okuyabiliyorum ve söylemediklerini anlayabiliyorum. Sessizliklerini duygularını saklamak amacıyla kullanan Marv'dan ne kadar farklı. Birbirlerinden gece ve gündüz kadar farklılar, ama yine de Marv'ı düşündüğüm zaman, genç kızken erişilmeyecek bir şeyi arzuladığım zaman hissettiğim o fırl fırl dönme duygusunu hissediyorum.

“Kadınlarının kutuların dışına çıkması hoşuma gitti, Anny. İlginç bir şey oluyor. Bu kadın şehvetli.”

Gülümsüyorum. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Ryan gözlerini kısıyor ve resme yaklaşıyor. “Bu kadının gözlerinde de senin gözlerimde gördüğüm aynı şakacı, *buraya gel* bakışı var.”

“Beni öyle mi görüyorsun?”

Ryan saatine bakıyor. Duraksıyor. “Birazdan gitmem gerekiyor. Biriyle—”

“Biriyle mi buluşacaksın?”

“Arkadaşım Nina'yla birlikte, bu gece caz kulüplerinin fotoğraflarını çekeceğiz.”

“Taze kahve yaptım,” diyorum sonunda. “Biraz daha kal.”

Bir süre kanepede oturup kahve içiyoruz. Bana *National Geographic*'ten en son aldığı, Vietnam Savaş'ı kurbanlarıyla ilgili işi anlatıyor. Üzgün bir ifadeyle on yedi yaşındayken, eski denizci olan babasının onu evden kovduğunu anlatıyor. "Çünkü Deniz Kuvvetleri'ne katılmak istememiştim."

Sesimi çıkarmıyorum. Ses tonundaki ani değişikliğin, gözlerindeki acının farkındayım. "Yani, Anny, iki fotoğrafçımın birlikte haftaya Alaska'ya gidiyorum. Birkaç hafta kalacağım."

"Güzel bir işe benziyor."

"Buzların fotoğrafını çekeceğim."

"Buz ilginçtir."

Ryan gülümsüyor. Birbirimize yakın oturuyoruz. Elim eline değiyor. "Hâlâ Marv'la görüşüyor musun?"

"Sürekli değil. Ama evet, onunla görüşüyorum."

Ryan omuzlarını silkiyor. "Neyse, ben gitmek zorundayım, Anny." Fincanını mutfığa götürüp çalkalıyor.

Kapıda eliyle hafifçe yanağımı okşuyor. Karanlıklaşan odada bile gözlerinin mavisini görebiliyorum. "Anny, bir gün, seni Kral keleklerini görmeye götüreceğim. *National Geographic*'in bir doğa serisi için onların fotoğrafını çekeceğim. O kadar güzeller ki..."

"Gitmeyi çok isterim. Onların uçmasını seyretmeyi—ışığın kanatlarının içinden geçmesini çok seviyorum."

"Yağmurda uçmuyorlar," diyor. Sebastopol yakınlarında, binlerce kral kelebeğinin serbest bırakıldığı bir yerden bahsediyor. Saadece iki ile altı ay arasında yaşıyorlar. "Onları tutabilirsin, içlerine iyice dalabilirsin. Gitmek ister misin?"

“Kelebeklere bayılıyorum. Bu kadar muhteşem bir yaratığın tırtıldan oluştuğunu düşününce... Uzun yaşamamalarına şaşmamak gerek. O kadar güzeller ki...”

“Evet, aşk gibi, Anny. Bazı şeyler uzun süremeyecek kadar fazla gelir.” Beni yanağımdan öpüyor. “Çekimden dönünce seni ararım.”

Gece yarısına yaklaşıyor, günün bittiği ve gecenin durgun olduğu saatler. Düşünme zamanı. Bir süre en sevdiğim koltukta oturuyorum ve Latin aşk şarkıları dinliyorum. Duygusal müzik, bütün duyularıma hitap ediyor. Daha önce JDate’i kontrol etmiştim ve Marv hâlâ siteye girmemişti. Bu ne anlama geliyor? Biriyle beraber ve o yüzden girecek zaman bulamadı mı? Bu sorular beni çıldırtıyor ve telaşlanıyorum, huzursuzum.

Gardırobumda, çocukluk mektuplarımı, öykülerimi ve günlüklerimi sakladığım kutuyu açıyorum. Bir süre, neden böyle olduğuma ilişkin kanıt arar gibi, günlüklerimi okuyorum. Sonra, tam kutuyu kapatacakken, dibinde, hazıranda yazılmış olan günlüğü buluyorum. Donald’la tanıştığım ay. *Bütün gece “Moon River” eşliğinde dans ettik. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum. Harika bir insan. Güvenli.*

Kutuyu kapatıyorum.

Yatmak üzere soyunuyorum, sonra yorganın altına giriyorum. Rüzgâr pencereleri sarsıyor ve yıldızlar gökyüzünde yanıp sönerek göz kırıyor, kalbim gibi.

18. Bölüm

Monica aradı ve benimle görüşmek istediğini söyledi. Köşe harika gidiyor, ama konuşmamız gerektiğini söylüyor. Monica, ender olarak benimle görüşmek ister. Genellikle yazımı yalnızca faksla gönderirim, o kadar. Köşenin popülerliğini dikkate alarak, zam alacağımı umuyorum. Tanrı biliyor işime yarayacak. İndirimli Çin Pazarı'ndan torbalarla spagetti ve ucuz tuvalet kâğıdı almaktan bıkmaya başladım.

Özenle biricik siyah pantolon takımımı giyiyorum ve topukları pençeli siyah çizmelerimi boyuyorum. Pençelerin yürürken çıkardığı sese bayılıyorum ve Fred Astaire'le dans ettiğimi hayal ediyorum.

Koyu renk gözlüklerimi takıp, Emily'nin bana verdiği deri Coach evrak çantamı ve plastik yağmurluğumu alıyorum. Beni Monica'nın Market Sokağı'ndaki ofisine götürmesi için bir taksi çağırıyorum.

Starlight Binasına geliyorum ve ikinci kata, *San Francisco Times*'a çıkmak için eski yük asansörüne biniyorum. Dar koridorda

ilerleyerek, cep telefonlarıyla konuşan, Apple dizüstü bilgisayarlarıyla yazı yazan, işlerine gömülmüş muhabirlerle ve asistanlarla dolu açık bölmelerin yanından geçiyorum. Monica, gazetenin başına geçtiğinden beri, *Times* büyüdü. Fotokopi makinesi ve sentetik halı kokan dar koridorda hızla yürüyerek Monica'nın ofisine giriyorum.

Monica, deri döner koltuğunda arkasına yaslanmış, biriyle telefonda konuşuyor ve açık sarı kıvrırcık saçının bir tutamını ince uzun parmağına doluyor. Monica ufak tefek ve çöp kadar sıksa. Omuzlarında parlak kırmızı bir şal var ve yün şala sigara külü yapışmış. Hafif peltek konuşuyor ve her cümlemin sonunda, sesi soru sorar gibi hafifçe yükseliyor. Telefona fısıldamaya devam ediyor. Monica'nın masasının üstü kağıtlarla, taslaklarla, kupürlerle, küçük resimlerle, boş bardaklarla, kitaplarla, ataş dolu Dixie kağıt bardaklarla ve rap-tiyelerle dolu. Bay X yazıları masasının arkasındaki mantar panoya tutturulmuş. Bir yazarla konuşuyor ve daha fazla araştırma yapılmasında ısrar ediyor. “Bana masal anlatma. Bundan daha iyisini yapabilirsin,” diyor. Monica'nın her şeyi güzel, gösterişli. Fakat onun başkalarından ayıran en önemli özelliği gözleri—keskin, oldukça açık turkuaz gözleri.

Telefonu kapatıyor ve şakaklarını ovarken, “Her şeyi bildiğini sanan yeteneksiz yazarlardan” bıktığını söylüyor. Boğazımı temizliyorum ve Monica hemen başını kaldırıyor.

“Anny! Seni görmek ne güzel. Yazıların harika! *San Francisco Star* çok üzülüyor.” Kahverengi, ince bir sigara yakıyor ve derin bir nefes veriyor. “Umarım, sigara içmemin senin için sakıncası yoktur.” Benim cevabımı beklemeden, en son yazım “Yüksek Sesle Gelme”i masaya vuruyor. “Tavan yaptı. Hayranların çıldırdı.”

“Vay canına, bu çok komik.”

“Gazetenin sahibi hariç. Bunny daha konu odaklı yazılar istiyor.”

“Konu odaklı mı? Buluşma ve seks konu değil mi? Yaşlılar da seks yapıyor.”

“Biliyorum. Ama Bunny Silvermann öyle düşünmüyor. Hey! Ben yukarıdan emir alıyorum. Merak etme. Sen Bay X yazılarını yazmayı sürdür. Yazılara devam et.” Benim yolladığım listeyi okuyor, okurken de parmağıyla sayfaya vuruyor. “Çekici bulduğum altmış beş yaşın üstündeki ilk kadınsın,” “Pislik mi, Yalnızlık mı?” “Elmaslar Kızların En İyi Arkadaşı mı?” yazılarını yayınlayacağım.”

“Harika.”

“Satışlar artıkça artıyor ve zam talebinde bulundum. Bunu hak ediyorsun.”

“Teşekkürler, Monica. Gerçekten ihtiyacım vardı.”

“Tabii ki vardı. Zengin elmas tüccarının sana para vereceğini mi sanıyorsun? Hey. Ben de o yollardan geçtim. Aynı şeyi yaptım.”

Gülüyorum.

“Saat yazısı insanların bamteline bastı,” diye devam ediyor Monica. “Yetmişliklerin telefonla katıldığı radyo programında harikaydın. Bir de bloğu oku—ülkenin her tarafından kadınlar Bay X’lerinden yakınıyor.” Sigarasından bir nefes çekiyor. “Senin ne yaptığını anlıyorum, Anny. Benim sözde erkek arkadaşım, muhasebe bölümünün başkanı, aşka inanmadığını söylüyor. Viagra’ya inanıyormuş. Ve sadece kırk beş yaşında. Bunun benim hatam olduğunu söylüyor. Kalçalarımın şişman olduğunu söyleyip gidiyor ve kapıyı çarpıyor. Sen haklısın. Çirkin erkekler bile pislik.”

O akşam, zam alacağım için çok heyecanlıyım ve Marv bir süredir JDate’e girmemiş olsa da, yeni bir Bay X yazısı yazmaya kararlıyım: “Sizi Çocuklarıyla Tanıştırıyor mu?”

Bay X sürekli olarak oğlundan ve kız torunundan bahsediyor—ama şimdiye kadar beni ailesiyle ya da arkadaşlarıyla tanıştırmadı. Bunun nedeni, benim onun hayatında yalnızca bir boşluğu—seks boşluğunu doldurmam mı? Yoksa eski karısının yarattığı boşluğu mu dolduruyorum? Bu mavi hapları alıp kaldıracı için, önemli olan tek şeyin kendi zevki olduğunu mu düşünüyorum?

Ayrı bir yere mi konuluyorum?

Alacakaranlık odayı kapladığı zaman yazmayı bırakıyorum. Bu gece okuyacağım. Okumaya başlamadan önce perdeleri çekiyorum, hava almak için pencerelerden birini açık bırakıyorum, yatağımın üstündeki beyaz, kabarık örtüyü düzeltiyorum, aşırı büyük yastıkları kabartıyorum, sonra mor lalelerin bulunduğu vazanın suyunu değiştiriyorum.

Yağmurda hışırdayan trafiğin sesi insana huzur veriyor. Mavi şimşek çizgileri, karanlık gökyüzünde zikzaklar oluşturuyor.

Janis Joplin kasetimi açıyorum. Onun sesini, otantik tutkusunu, ateşini ve heyecanını çok seviyorum. Kanepeye uzanıp, Ted Hughes'un yazdığı *Birthday Letters (Yaş Günü Mektupları)* kitabını okumaya başlıyorum. Şiirleri, Sylvia Plath'la yaptığı evlilik hakkında. O kadar dokunaklı; o kadar tutku, pişmanlık ve üzüntü dolu ki, okurken ağlıyorum. Şiirler yazarın Plath'a duyduğu büyük aşkı ortaya çıkarıyor. Sonları beni üzüyor ve bu boş, renksiz dünyada, büyük aşkların neden bitmesi gerektiğini merak ederek, kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum. Ev telefonum çalınca cevap veriyorum ve Marv'ın sesini duyunca şaşırıyorum.

“Misafir kabul eder misin?” diye soruyor baştan çıkarıcı ses tonuyla.

“Şey... Kitap okuyordum.”

“Seni görmek istiyorum,” diye ısrar ediyor. “Seni özledim.”

“Peki, haydi gel,” diyorum. Ateşli ses tonu beni memnun ediyor. Bu iyiye işaret. Evimi hiç görmedi ve bunun, daha fazla şey paylaşmaya başlamamız anlamına geldiğini düşünmeden edemiyorum.

“Saat dokuzda oradayım,” diyor.

Dokuza on kala, etrafta koşuşturuyor, yastıkları kabartıyor, sehpanın üstündeki kâğıtları kaldırıp, masamın altındaki kutuya atıyorum. Dairemin derli toplu görünmesini istiyorum. Mumlar yakıyorum, rayların üstündeki lambaları kısıyorum, sonra üstümü değiştirip siyah tayt ve üzerinde boncuklarla özgürlük yazan siyah, uzun kollu bir bluz giyiyorum. Solmuş beyaz kanepenin üstüne zümrüt rengi saten minderleri diziyorum. Parke yerleri neredeyse tamamen kaplayan çok tüylü beyaz halıyı elektrik süpürgesiyle temizliyorum, cam masanın üstündeki *Art Forum* dergilerini yeniden yerleştiriyorum.

Kapı çalınca, hemen kapıya gidiyorum. Kalbim küt küt çarpıyor. Koridorda durup, Marv’ın, kucağında Honey’yle, koşarak merdivenleri çıkışını izliyorum. Uzun trençkotu yağmurdan sırlıslam olmuş.

“Umarım kusura bakmazsın,” diyor beni öperken. “Honey bütün gün evde tek başınaydı.”

“Tabii,” diyorum gülümsemeye çalışarak. Honey bana dik dik bakıyor.

Marv, ayaklarını sürüyerek içeri giriyor, yarı tamamlanmış tuvallere ve duvara bantla tutturulmuş karakalem resimlere, içinde kaşık duran yarı dolu fıstık ezmesi kavanozuna ve hâlâ koltuğun üstünde açık duran bir dizi kitaba göz atıyor. “Çok şirin. Gayet sanatkârane.”

“Ev çok dağınık. Çok fazla kitap var.”

“Beni rahatsız etmiyor,” diyor.

Marv, sallanan kutulara ve karşı duvara dayalı duran iki metre boyundaki yarı-tamamlanmış tuvale bakıyor. Bir kutunun üstünde oturan bir kadın resmi ve kadın çıplak. Siyah bir şapka takmış ve yüzünde siyah bir tül var. Uzaklara bakarken bacak bacak üstüne atmış. Derken *Natasha*’ya bakıyor, sonra içimi görmek istemiş gibi, sorgulayan bakışlarla bana bakıyor. “Çok güzel.”

“Onun adı Natasha. Benim yakın dostum, ikinci kişiliğim.”

“O kutular—neden sallanıyor?” diye soruyor güvensiz bir şekilde.

“Çünkü kutuların asılı olmaması gerekiyor. Normların tersini keşfetmeyi severim.”

Omuzlarını silkip, kanepenin kenarına oturuyor—öne doğru, sanki kalıp kalmayacağından emin değilmiş gibi.

“Joplin’i severim,” diyor uzun bir süre sonra.

“Onu altmışlı yıllarda göremedim. Şehir dışında yaşıyor, çocuk bezi katlıyordum. Çok şey kaçırdım. Özellikle kadın hareketini.”

Müziğin sesi yükseliyor. Gençlerin nasıl ilk kez öpüştükten sonra biraz utangaç, bilinçli ve gergin görünürse, biz de aynı durumdayız. Ne de olsa, şimdiye kadar sadece onun koşullarında, onun mahallesinde ve onun yatağında birlikte olduk.

“Şapkalı çıplak kadının—çok ilginç. Neden şapkalı? Bütün resimlerindeki kadınlar şapkalı.”

“Şapkayı seviyorlar.”

“Senin gibi.”

“Ben çıplakken şapka takmıyorum.”

“Ama takabilirsin.”

“Bir dahaki sefere takarım.”

Gülümsüyor. “Burası harika bir yer. Gerçekten eşsizsin, öyle değil mi? Stantların üstünde duran o kutular ne?”

“Sana söylediğim gibi, kutu yapıyorum. Bir gün kutularıyla ve resimlerimle kişisel bir sergi açmayı umuyorum. Komisyoncum Inga en az yirmi resim ve daha fazla kutu istiyor. Yapmam gereken çok iş var. Artı, köşe yazılarımı da belirli tarihlerde teslim etmem gerekiyor.”

“Eh, kendini bayağı meşgul ediyorsun.”

Bu patronluk taslayan ses tonundan nefret ediyorum. “Bunları kendimi meşgul etmek için yapmıyorum. Bu benim işim.”

“Çok başarılı olmanı, çok para kazanmanı istiyorum. O zaman güzel bir ev alıp, bu daireden taşınabilirsin. Dünyalar senin olur.” Kolundaki küçük bir kırışıklığı düzeltiyor, kocaman eliyle kırışıklık düzelene kadar bastırıyor.

“Ben dünyalara sahip olmak istemiyorum. Dünyaya yardım etmek istiyorum. Ayrıca, bu daireyi seviyorum. Bir vakıf fonum olmadığı, yüzümü gerdirmedığım veya bir kapıcım olmadığı için özür dilerim. Ben senin gibi zengin olmakla ilgilenmiyorum.”

Omuzlarını silkiyor. “Savunmaya geçme hemen. Ne demek istediğimi biliyorsun. Senin için en iyisini istiyorum.”

“Ne yazık ki ne demek istediğini biliyorum. Ünlü olmamı istiyorsun, böylece benimle hava atabilirsin, sonra arkadaşlarınla tanış-

tırabilirsin. Zengin, ünlü ve daha ince olsaydım, beni sevebilirdin. Ama bu arada ben, dağınık bir evi ve komik kıyafetleri olan altmış beş yaşındaki Anny'yim."

"Ah, Anny. Bunların hepsi senin kafanda. Sana hiç zayıflıktan bahsetmedim. Vücuduna bayılıyorum."

Gözlerimde biriken yaşları engellemeye çalışıyorum. "Buluşunca yemek yiyoruz, arada sırada da sinemaya gidiyoruz. Sonra haftalarca ortadan kayboluyorsun. Eğer ben, eski eşlerin gibi bir süper model olsaydım bunu yapar mıydın?"

"Votkan var mı?" diye soruyor Marv gergin bir sessizlikten sonra.

"Hayır, kusura bakma," diye tersliyorum. "Ayrıca banyoya gidip Viagra'nı almana gerek yok çünkü bu gece seninle sevişmeyeceğim. Yani eğer buraya bu amaçla geldiyse, boş ver. Kendimi yalnızca bir randevuymuş gibi hissetmekten bıktım."

Marv'ın gözleri yarı kapalı, kolları kaskatı yanında duruyor. İçini çekiyor. "Tekrar evlenmek istemiyorum."

"Dur bakalım! Evlenmekten bahseden kim? İlişkiye ne dersin? Bunu istemek çok mu zor?"

"Seni üzmem istemiyorum, Anny."

"Biraz önce üzdün zaten. Defol."

Bu korkunç sessizlikten sonra, ayağa fırlıyor. Honey'i kucağına alışını, mokasen ayakkabılarını giyişini ve saatine bakışını izliyorum.

Kapıda beni dudaklarımdan hafifçe öpüyor. "Bir mücevher sergisi için Meksika'ya gidiyorum. On gün kalacağım. Yazılarında iyi

şanslar,” diyor, aslında, her şeyin ötesinde rahatlamış görünüyor.

Honey’i taşıyarak, koridorda ilerliyor ve omuzları öne düşmüş halde aceleyle merdivenlerden iniyor. Kokusu, arkasında bir duman bulutu gibi havaya yayılırken, kapıda duruyorum ve arkasında koşup, sıkıca sarılmamak için kendimi zor tutuyorum.

Pencereden, Marv’ın ayaklarını sürüyerek arabasına binişini ve uzaklaşıp gidişini seyrediyorum. Yıldızların yavaş yavaş solduğunu ve karanlığın içinde kaybolduğunu izlerken, hakkında yazılar yazdığım—saplantı haline getirdiğim bu adamın kim olduğunu merak ediyorum. Devamlı olarak birileriyle buluşan, ama anlaşılan bana yeterince ilgi duymayan bu adam kim? Bugüne kadar köşe yazılarımı okuma zahmetine bile katlanmayan bu adam? Onunla ilgili hayaller kurduğum, rüyalarımda çok yakınımdaya yaşayan ve bu yüzden sessizliklerini yorumladığım, dudaklarını dudaklarımda hissettiğim, yürürken çıkardığı sesi, iç çekişlerini, kadife sesini duyduğum bu adam. Bu adam on dört yaşında bir genç kadar çocuksu—yüzeysel, konuşkan ve alımlı. Ben bu adama aşığım.

19. Bölüm

Dr. Indira perdeleri kapatıyor.

Ben kanepeye uzanıyorum ve Dr. Indira bekliyor.

“Evime geldiği zaman, lütufta bulunuyormuş gibi davranıyordu. Ah, son derece kibardı, ama beni görmezden gelip, omuzlarını silkiyor ve köşe yazılarımdan bahsedince başka yöne bakıyor. Sadece seks istiyor ve benden küçük bir parça—istediği kadarını alıyor. Kayıtsız kalarak insanı aşağılıyor. Aynı eski kocam gibi. Tanrım, altmış beş yaşına geldim ve hiçbir şey öğrenemedim.”

Kağıt mendili buruşturup top haline getiriyorum.

“Şimdilik istediğimi elde ediyorum,” diyorum, uzun bir sessizlikten sonra.

“Onun hakkında yazdığın için mi?”

“İyi bir karakter oluşturuyor. Her neyse, onun hakkında yazar yazmaz, başka birine dönüşüyor,” diyorum savunma ihtiyacı hissederek.

“Eğer buna inanıyorsan, o zaman hikâye için büyük bir bedel ödüyorsun.”

Bir sineğin lambanın etrafında döndüğünü görüyorum ve kanatlarının cama benzediğini düşünüyorum. Kanatlarının içinden ışı-
ğı görebiliyorsunuz.

“Bazen Marv hakkında bildiğim her şeyi Bay X’e yazdığım için suçluluk duyuyorum. Fakat, benimle olduktan bir saat sonra onu JDate’de görünce, kendimi o kadar kötü hissetmiyorum. Benim üzerimde hiçbir hakkı yok. Ama Marv’ın işe yaramaz biri olabileceğini düşünüyorum. Hey! ‘İşe Yaramazlar ve Pislikler,’ bir sonraki makalem bu olacak.”

Doktor bekliyor.

“Ayrıca, olmadığını söylese de, Debra’yla birlikte olduğunu biliyorum. Belirtileri var. Saat mesela. Mutfaktaki boş şarap şişeleri—Debra şarap içiyor. Akıllı Debra’da olduğu zaman, Marv da şarap içiyor. Artı, mum bitmiş. Ayrıca, K-Y kurulum giderici krem tüpü komodininden banyosuna taşınmıştı—”

“Neden basit bir şekilde Marv’a başka biriyle beraber olup olmadığını sormuyorsun? Başka biriyle olmasını istemediğini söyle ona. Neler hissettiğini anlat.”

“Beni terk eder.”

“Veya belki kalır,” diyor alçak sesle. “Ya da belki sen onun böyle olmasını istiyorsun—malzeme olarak. Eğlence için. Onun hakkında yazarsan, onu istediğin şekle getirebilirsin ve çok uğraşman gerekmiyor. Onun hakkında yazman, bir savunma mekanizması.”

“Neye karşı?”

“Gerçeğe karşı.”

“ ‘Gerçek’ derken ne kastediyorsun?”

“Durumun aslında nasıl olduğunu, senin istediğin gibi olmadığını anlatmak.”

“Ben uzun süreli aşk istiyorum. Sevilmek istiyorum. Sadece bazen değil, her zaman sevgi isteyen biriyle beraber olmak istiyorum. Aşk ve seks istiyorum, yalnızca seks değil.” Kâğıt mendile uzanıyorum. “Nasıl hissettiğimi biliyor.”

“Yo, hayır, bilmiyor. Umursamıyormuş gibi davranmak için elinden geleni yapıyorsun. Çünkü reddedilmekten korkuyorsun.”

“Tabii korkuyorum. Neden korkmayayım?”

“Onun hakkında yazmanın doğru olduğunu mu düşünüyorsun?” diye meydan okuyor bana.

“Picasso karılarının resmini yapmak için izin alıyor muydu? Ayrıca, bir kez, resmini yaptığın veya hakkında yazı yazdığın insanı yorumladıktan sonra, aynı insan olmaktan çıkıyor.”

Doktorun telefonu çalıyor. Bekliyorum. Ona cevap vermeye cüret edemiyorum. Oda çok boğucu ve kâğıt mendil topları siyah fitilli kadife giysime yapışıyor.

“Tam bağlılık istiyorum. Marv’la sevişiyorum ama aşk olmaktan nasıl sevişebilirsiniz? Beni seven, benimle ilgilenen, arada sırada değil, her zaman aşk isteyen biriyle beraber olmak istiyorum.”

“Gerçekten bunu mu istiyorsun?”

“Entelektüel açıdan, evet.”

“Ryan gibi biri mi?”

Duvardaki gölgelerin kaydığını, sonra kırıldığını görüyorum. Bu, seansımızın bittiği anlamına geliyor. Doğruluyorum, bu kadar

uzun süre yatduğım için başım dönüyor. Doktora bir göz atıyorum, sonra dengemi kaybetmemek için, kapıya tutunuyorum. Kilidi sola doğru iki defa çeviriyorum ve kapı açılıyor.

O gece evde, terapiyi düşünüyorum. Ne berbat bir durum. Bu seks-aşk meselesi konusunda ikilem içindeyim. Tabii, köşe konusunda çok heyecanlıyım, ancak merak ediyorum, eğer ben gerçekten Marv'ı sevseydim ve Marv da beni sevseydi, onun hakkında yazar mıydım? Onu, şu anda yaptığım şekilde satar mıydım? Yine de, Marv bir süredir JDate'e girmiyor. Bu iyiye işaret.

Janet'i arıyorum. Bir süredir onun için endişeleniyorum. Geçenlerde acil olarak safra kesesi ameliyatı oldu. Çok çalışıyor ve sağlığı iyi değil.

"Ne haber, canım?"

"Her zamanki gibi. Yine yolculukta. Daireme burnunu soktu. Ayrıca A-kelimesini daha söylemedi."

"Ona güvenme, A harfi "arzu" anlamına geliyor. Altmıştan sonra aşk partisi bitiyor."

"Sadece seks yapmak ne demek? Sadece seksten fazlasını istiyorum. Aşk olmadan—duygusal bağ olmadan seks olur mu?"

"Çok kolay," diyor. "Dört yıl boyunca bir erkekle harika bir seks hayatı yaşadım. Ta ki doğum günümü unutuncaya kadar."

"Gördün mü? Ben de bunu demek istiyorum. Beni rahatsız eden şey, kayıtsızlık. Marv benim hakkımda, harika seks dışında, başka hiçbir şeyi kabullenmiyor. En azından JDate'e girmiyor."

"Tatlım, eğer bir dulla tanışıp, ölmüş karısının giysilerini giymek, arabasını kullanmak ve yatağında uyumak istemiyorsan, böyle olmak zorunda. Arzulu olduğuna dua et. Zavallı Lisa'ya baksana.

Kâğıt üstünde onun için yaratılmış bir erkeği var ama adamın aleti anahtar deliğine bile uymuyor. Benim serçe parmağım, Lisa'yı ondan daha çok tatmin edebilir.”

“Benimle sırf seks yapmak isteyen ve sonra da etrafa bakınmaya can atan bir erkekle beraber olmak istemiyorum. Hâlâ o hayali istiyorum—biliyorsun, ben, ‘seni seviyorum,’ diyeceğim; o da ‘ben de seni seviyorum,’ diyecek.”

Janet içini çekiyor. “Bunu en son söylediğim adam bana bağırarak, yaşlı Yahudi kadınların her şeyi istediğini, hiçbir zaman bir orgazmı ve bir göğüsle yetinmediğini söyledi. Dışarıda böyle tipler var, canım. En azından Marv’la senin harika bir seks hayatınız var ve Marv seninle ilgileniyor. Haydi, uyu biraz. Tadını çıkar. Tatlım, benim sekiz saat uyumam gerekiyor, yoksa yarın ölü gibi olurum. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” diyorum.

Ertesi gün, şafak söktükten biraz sonra, boynumda korkunç bir ağrıya uyanıyorum. Gerçekten çok ağrıyor. Başım da öyle. Önce bütün gün bilgisayarın başında iki büklüm oturduğum veya uyurken ters bir hareket yaptığım için oldu, diye düşünüyorum. Ancak ağrı şiddetleniyor ve artık hareket edemiyorum. Gerçekten korkuyorum. Sağlık sorunlarına alışkın değilim. Hep aynı şekilde kalacağımı, enerji dolu bir şekilde yaptığım şeyi sonsuza dek yapmayı sürdüreceğimi düşünürüdm. Kristal keleşimi tutarak olumlu görüntüleme uyguluyorum. Gerçekten işe yarıyor. Ertesi sabah uyandığımda boynumun normale döneceğinden eminim.

Fakat şimdi başımı hiç eğemiyorum. Giyinirken başımı oynatmıyorum. Tuvaletin üstünde hiçbir şey yapmadan oturmak, ciddi bir işkence. Panikleyerek Ryan’ı arıyorum, ama onun Sebastopol’a gittiğini hatırlıyorum. Emily’yle Harry’i rahatsız etmek istemediğim

için, acı içinde, geceliğimin üstüne trençkotumu giyip, cüzdanımı kapıyorum ve taksiyle Mt. Zion Hastanesine gidiyorum. Acil servise girdiğim zaman, kâbus gibi olduğunu görüyorum. İnsanlar sedyelerin üstünde yatıyor, bazıları inliyor ve bağırarak doktoru çağırıyor. Sonunda, yorgun görünen bir hemşire beni koridorda duran sedyeye oturtuyor ve kısa sürede bir doktorun bana bakacağı konusunda güvence veriyor.

Böylece altı saat sonra, sivilceli yüzü genç bir stajyer doktor beni tekerlekli sandalyeyle röntgen bölümüne götürüyor. Yukarı çıkarken yol boyunca benimle çocuk diliyle konuşuyor, korkmamamı söylüyor ve emin ellerde olduğumu belirtiyor. Beni pis kokulu bir odaya götürüyor. Ayakta, soğuk fayans duvara dayanarak durmamı söylüyor. Başımı ileri geri iterek yerleştiriyor. Koşarak röntgen cihazına gidiyor ve bana seslenerek nefesimi tutmamı söylüyor. Acı içindeyim.

“Şimdi, kıpırdama!” diye emrediyor. “Nefesini tut!”

Nefesimi tutuyorum, ama tuttuğum zaman boynum ağrıyor ve bayılacak gibi oluyorum. Kâğıt önlüğümün arkası açılıp duruyor ve nefes alamıyorum.

Stajyer doktor beni tekerlekli sandalyeyle koridora geri götürüyor. Bütün odalar dolu, bu nedenle doktor beni sedyenin üstünde bırakıyor ve “dinlenmemi” tavsiye ediyor. Cep telefonumla, San Francisco’ya doğru yola çıkmış olan Emily ve Harry’yle konuşuyorum. Emily bana, vasiyetnamemin geçerli olduğundan ve sigorta ödemelerimin güncel olduğundan emin olmamı tavsiye ediyor. Doktor geliyor ve telefonu kapatıyorum.

Doktorun küçük bir yüzü ve armut şeklinde vücudu var. Boynumun büyük röntgenini ışığa tutuyor. “Dejeneratif arterit,” diyor içini çekerek. Röntgendeki beyaz gölgeyi işaret edip, boyun ke-

miklerinin bozulması yüzünden olduğunu açıklıyor. “Kısa bir süre sonra omurganız çökecek ve dengenizi kaybetmeye başlayacaksınız.” Bana ağırlı kesici ilaçlar veriyor ve fizik tedavi reçetesi yazıyor. “Eğer fizik tedavi görmezseniz, sonsuza dek sakat kalırsınız.”

Bitkin ve sinirlerim bozuk bir şekilde Emily ile Harry’yi beklerken, bir adamın hasta karısının yanında durup, elini tutuşunu ve onunla yavaşça konuşmasını izliyorum. Şu anda, yanımda bir eş, bir arkadaş istiyorum, sadece ateşli seks ve mum ışığında yemek için değil, şimdiki gibi kötü anlarda da yanımda olabilecek birini istiyorum. Beraber yaşlanabileceğim biri. Birkaç hafta önce Marv’ın epidural olduğunu ve evine ançüzeli pizza—en sevdiği pizza—gönderdiğimi hatırlıyorum. Fakat ona telefonda kolit krizimden bahsettiğim zaman, beni günlerce aramadı.

“İşte buradasın, Anne,” diye mırıldanıyor Emily. Üzerinde kırmızı ceket ve bere var. Simsiyah, ipek gibi saçları beline kadar iniyor. Benim yaşımdaki birçok insanda boyun kireçlenmesi var ve dengelerini kaybediyorlar. “Yürüteç alacağız,” diyor Emily bebek gibi konuşarak. Harry de aynı fikirde.

“Hey, ben eve gitmek istiyorum,” diyorum. “Yürüteç de kullansam, bingo da oynasam, dengemi kaybetmeye hiç niyetim yok.”

“Yalnızca, çok da umutlanma” tavsiyesinde bulunuyor Emily, Harry’e bakarak. Harry başını çeviriyor. Daha önce benim hakkımda konuştuklarını biliyorum.

Bana, yaşlanmanın tehlikeleri hakkında nutuk çekip, yaşımlı kabullenmemi ve daha “dikkatli” olmamı tavsiye ediyorlar. Sonra beni arabayla eve götürüyorlar.

Çok uyukum var. Boynumun etrafında kalın, hantal bir boyunluk var. Emily üstüme titriyor, boyunluğun düzgün bir şekilde takıldığından emin olmaya çalışıyor. Kendimi çökmüş, çaresiz hissediyorum ve bir gün, bir hastane koridorunda çiçekli sabahlıkla, bileğime

balon bağlanmış halde, Emily'ye bağımlı olacağımı düşünüyorum.

Son derece düzenli biri olan Emily yerde duran resimlerime, taslaklarıma, gazetelerime, sanat dergilerime ve kâğıt yığınlarına bakarak cık cık yapıyor. Koltuğa oturan Harry, kendi ofisinin de çok dağınık olduğunu ve kendisinin de “pasaklı” olduğunu belirtiyor. Emily eski buzdolabını açıp, kalmış yiyecekleri kocaman bir çöp torbasına boşaltıyor. “Sürekli olarak hasta olmana şaşmamak gerek,” diyor. “Bütün bu küflenmiş yiyecekler ve bozulmuş peynirlerle!”

“Bozulmuş değil,” diye sesleniyorum cılız bir sesle. “Sandviç yaparken eritiyorum.”

“İğrenç,” diye mırıldanan Emily temizliğin erdemleri ve “hiçbir erkeğin pasaklı birine tahammül etmeyeceği” hakkında nutuk atmaya başlıyor.

“Peki, Bay Mükemmel nerede?” diye soruyor Harry.

“New York'ta iş gezisinde.”

Emily burnunu kırıstırıyor. “O adam ilk sorunda ortadan kaybolacaktır. İlgilendiği tek şey, köpeği.”

“O sevgi dolu bir baba ve büyükbaba.”

“Peki, senin için ne yapıyor? Seni seviyor mu?”

Emily nutuk atmaya devam ederek, “çabuk olup,” daha iyi erkeklerle tanışmam gerektiğini, mesleğimin her şey olmadığını ve artık “durulmam” gerektiğini söylüyor. “Marv ortada yok—budala, işe yaramaz, olgunlaşmamış biri.”

“Aynı fikirdeyim,” diyor Harry.

“İlişki istemiyor, Anne. Sadece haftada birkaç kez seks istiyor. Bu arada, soğuk eski karısını seviyor. Ama sen canını sıkıp duruyorsun!”

Harry başıyla onaylıyor.

Emily'nin altı yıldır Harry'yle birlikte yaşadığını, ancak şimdiye kadar ortada hâlâ evlenme teklifi olmadığını düşünerek dilimi tutuyorum. Emily, bana “hayatımın kontrolünü elime alman” konusunda nutuk atarken, onun on iki yaşındaki halini, mutfakta bir kutunun üstünde durup bulaşıkları duruladığını, kahve tenekelerinde muzlu kek pişirdiğini, temizlik ve ütü yaptığını hatırlıyorum. Sorumlu olan hep oydu. Üniversiteyi yarıda bırakmış ve hizmetçi olarak çalışmaya başlayarak, akşamları küçük ekmekler pişirmiş, yerel kafelere satarak kendi işini kurmuştu. Yıllar sonra okula dönmüş, benim yaptığım gibi yaratıcı yazarlık okumuş ve onur derecesiyle San Francisco Devlet Üniversitesi'nden mezun olmuştu. Annesi hakkında kısa hikâyeler yazıyor ve bunları satmaya çalışıyor.

“Anne, yarın sana bir torba küçük ekmeklerimden ve güzel reçeller getireceğim. Şimdi uyu ve sakın ayağa kalkma. Genç değilsin. İhtiyacın olan son şey düşmek. Lambayı açık bırakacağım.” Sanki iyi olduğumdan emin olmak ister gibi, bir dakika süreyle beni seyreliyor. Sonra bana kocaman, şapırtılı bir öpücük veriyor. Fildişi teninin temiz kokusunu içime çekiyorum.

“Seni seviyorum,” diye mırıldanıyorum, dilim o kadar şiş ki, kelimeleri söyleyemiyorum.

“Biz de seni seviyoruz, Anny,” diyor Harry. “Fred'i seni görmeye getiririz.”

Kapı kapanıyor.

Artık, ilaçlı, sessiz, derin bir uykuya dalıyorum. Rüyamda uçmaya çalıştığımı görüyorum, ancak kanatlarım kâğıda dönüşüyor ve süzülerek düşüyorum.

20. Bölüm

Bay X, her zamanki gibi arabanın yanında, bana kapıyı açmaya hazır bir şekilde durmuyor. Bu nedenle, bu gece mesafeli davranacağını biliyorum. Beni görmeye istekli olduğu zaman, davranışlarına çok dikkat ediyor ve arabaya binmeme yardım etmek için yolcu kapısının yanında duruyor. Dalgın olduğu zaman, akli başkasında olduğu zaman, votka içmiyor. Sinemada elimi tutmuyor ve sonrasında, beni hemen eve bırakıyor. Beni öpmüyor, onun yerine her zamanki dışlayıcı, “her şeyde iyi şanslar” konuşmasını yapıyor.

Bay X hafta sonlarında kayboluyor. Sehpanın üstünde öbek halinde duran uçak biletleri, çeşitli yolculuk planları dikkatimi çekiyor—

“Gerçek Bay X Hangisi?” diye bir platform açıyorum ve binlerce cevap alıyorum.

Sevgili Anny: Benim de bir Bay X'im var. Kendini beğenmişin teki. Beni sevdiğini söylüyor, sonra aramıyor. Bana yardım edebilir misin?

Sevgili Anny: Ben bir Rönesans kadınıyım, dağlara tırmanıyorum ve hukuk kimliğim var. En son maceram yelken kanat sporu. Sevmek istiyorum ama yetmiş aşkın erkekler, bırakın dağa tırmanmayı, merdivenleri bile çıkamıyor, ama yine de otuzluk birilerini istiyorlar. Sence Viagra nesli, yaşlılığı hastalık olarak mı değerlendiriyor?

Sevgili Anny: Bay X köşenizi beğeniyorum. Ben yetmiş bir yaşında, çok aktif bir veterinerim ve seksi çok seviyorum. Daha yaşlı sevgililerimle, orgazm olmama neden yardımcı olmadıklarını nasıl tartışabileceğim konusundaki görüşlerini almak istiyorum.

Bir hafta sonra boyun krizi sona eriyor, ancak boyunluğu hâlâ takıyorum. Marv'dan haftalardır haber almadım, en son Meksika'ya iş gezisine gitmeden önce konuşmuştuk. Sonra durup dururken arıyor. Ona boynumu anlatıyorum ve kaygılanmış görünüyor. Bana gelip gelemeyeceğini soruyor.

“Şey, bir süreliğine gelebilirsin,” diyorum, son kez olanlardan sonra şaşırarak. “Ama hâlâ boyunluk takıyorum ve gerçekten uzun süre ziyaretçi kabul edemiyorum.”

“Saat dokuzda,” diyor ve önce bir iş ortağıyla yemek yemesi gerektiğini söylüyor.

Yüzüme biraz makyaj yapmaya göz kapaklarıma biraz far sürmeye çalışıyorum, ancak eğilemediğim için düzgün olmuyor. Üzerimde siyah eşofmanım ve büyük, bol pamuklu kazağım var.

Saat tam dokuzda, elinde büyük bir paketle geliyor. Tıraş losyonunun kokusu arkasında iz bırakıyor. Devetüyü rengi kaşmir paltosu ve beyaz kaşmir boğazlı kazağıyla, her zamanki gibi çok zarif görünüyor. Onu gördüğüme memnunum ama huzursuz, kaygılı görünüyor ve park sorunu yaşadığından, park yeri bulamadığından

yakınıyor. İcini çekiyor. “Bunları yaşadığın için üzgünüm,” diyor. beni dudaklarımdan öpüyor. “Arterit mi demiştin?”

Başım la onaylıyorum. “Ama yakında geçecek.”

Kaşlarını çatıyor, sonra da, “Sana bir hediye aldım,” diyor.

“Ne kadar güzel.” Bana hediye aldığı için heyecanlanarak, kırmızı paket kâğıdını yırtarak açıyorum. Mavi kristal bir vazo almış.

“Çok beğendim,” diyorum bu jest karşısında duygulanarak.

“Bir hediyeelik eşya dükkânından aldım. Ucuz değildi. Ama hoşuna gideceğini düşündüm.”

“Evet, teşekkür ederim.” Gülerken gözlerinin kısılması çok hoşuma gidiyor. “Cam masamın üstünde harika duracak. Evimi düzenlemek istiyorum.”

Gülümsüyor. “Ne kadar güzel güller,” diyor yatağımın yanında duran lavantalara bakarak.

“Mücevher sergisi nasıldı bakalım?” diye soruyorum uzun bir sessizlikten sonra.

Şaşırmış görünüyor.

“Meksika’ya yaptığın iş gezisi.”

“Ha, o mu?” diyor omzunu silkerek. “Çok yorucuydu. Olağanüstü bir ahududu rengi baklavalı elmas ihalesini kaybettim. Mükemmel bir taşı,” derken, üzüntüyle içini çekiyor.

“Çok üzüldüm,” diye mırıldanıyorum.

Savaş öncesinde askerlerin oturduğu gibi, dimdik oturuyor. Gözleri kapalı, beni dışlıyor. Ona ne kadar yalnız olduğumu ve korktuğumu anlatıyorum. “Acil servis korkunçtu. Birdenbire yaş-

lanmaktan ve belki de hastalanmaktan çok korktum.”

“Yaşlanmanın güzel bir yanı yok,” diyor asabi bir ifadeyle.

“Bence bu bir hediye.”

“Anny, neden önümüzdeki hafta sonu Bolinas’a gitmiyoruz? Evimi görürsün ve tatil yaparsın. Eğlenceli olur.”

“Çok isterim.” Soğuk davranma, üzüldüğümü gösterme konusunda kendime verdiğim sözler uçup gidiyor.

Kapıda öpüşüyoruz. Tutkuyla öpüşüyoruz. Önce merdivenlerin başında duran Ryan’ı görmüyorum. Başımı kaldırıncı, Ryan mahcup oluyor. “Pardon,” diyor. “Sana vermek istediğim bir kitap vardı.” Ryan’ı Marv’la tanıştıramadan, Ryan koşarak merdivenlerden iniyor.

“Seni Cuma günü öğlen saatlerinde alırım. Mayo da getir.”

21. Bölüm

Ne olduğunu asla tahmin edemezsiniz...Cuma günü hava o kadar sıcak ki, yaprak kıpırdamıyor. Sıcaktan nefret ederim. Marv, arabasının üstünü açarak geliyor, tertemiz haki şortu ve pürüzsüz beyaz Polo gömleğiyle, gayet havalı ve şık görünüyor. Oysa benim keten eteğim bumburuşuk ve sıcaktan saçlarımın hepsi kıvrılarak tepeme çıkmış.

Mahcup görünüyor. “Honey’i de getirmemin senin için sakıncası yoktur, umarım. Geçen hafta boyunca köpek evindeydi.”

“Tabii, sorun değil,” diyorum arabaya binerek.

Otobana doğru gidiyor. Sırf yanında oturunca bile nefesimin kesildiğini hissediyorum. Araba yolculuğu çok güzel. Ancak güneş başıma vuruyor ve başım ağrımaya başlıyor. Dilim damağım kurudu ve iğne gibi batan sıcak yüzünden beyaz kollarım, Marv’ın düzgün ve bronz teninin aksine, kızarıyor ve alacalı hale geliyor. Honey aramızda oturuyor. İnce boynundan sallanan ve üzerinde *Bolinas* yazan küçük kırmızı etiketle koltuğun üstünde duran küçük su şişesi yüzünden, yerin çoğunu kaplıyor. Ben kenara itiliyorum. Bir yandan

da Honey'nin neden köpek evinde olduğunu, neden Debra'nın ona bakmadığını merak ediyorum. Marv arabayı sürerken elini dizime koyuyor ve Honey'yle konuşmalarının arasında, manzaradan övgüyle bahsederek, Fransa sayfiyesiyle karşılaştırıyor. "Ama en muhteşemi Paris," diyor çimenlik tarlalara bakmak için başını çevirerek. "Paris bir aşk şehri. Debra'yla balayımızı orada geçirdik. Sevdiğin biriyle gitmen gereken bir yer, güzelliği takdir eden bir şehir Paris."

"Evet. Seninle gitmek isterim," derken, bir kez daha Debra'dan bahsettiğini duymazdan geliyorum.

"Gideriz!" diye haykırıyor, sesi arabaların gürültüsünü bastırarak.

"Yeşilliklere bak, Anny. Olağanüstü değil mi?"

"İnekleri sevdim," diyerek tarlalarda otlayan ineklere bağıryorum. "Mööö!"

"Sen delisin."

"Ben et yemem. O zavallı inekleri, zengin, şişman Cumhuriyetçileri beslemek için kesiyorlar! Zavallı inekler!"

Marv, Frank Sinatra CD'sini açıyor ve "My Way" şarkısına eşlik ediyor. Manzara çok güzel ve yemyeşil; çitlerin kenarında çiçekler ve güller büyüyor. Hava o kadar temiz kokuyor ki, ben de kendimi huzurlu ve mutlu hissediyorum, uzun hafta sonunu birlikte geçirme konusunda gayet iyimserim.

Sonunda, dar ve tehlikeli bir yola giriyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Aşağıya bakamıyorum, özellikle kucağına yayılmış olan Honey'yle konuştuğu zaman. Sonra bir dağa tırmanıp, ormanlık bir alana geliyor. Arabayı dağların ve uzun meşe ağaçlarının arasındaki kızılçam ve camdan yapılmış yüksek, modern bir evin önünde durduruyor.

“İşte geldik,” diyor Marv ortaya.

“Vay canına,” diyorum ortamın güzelliğine hayran olarak.

Marv motoru kapatıyor. Çakıl çıtırtıları ile çalılardan arasında ki hayvanların kıpırtıları ve hışırtıları dışında, etrafta ölümcül bir sessizlik var. Honey’yi kucağına alan Marv önden giderek beni içeri alıyor. Girişte duruyorum zira güzellik nefesimi kesiyor. Dokuz metrelik tavanlar çok etkileyici ve tavandaki camların çoğu kayarak açılıyor ve ağaçların, gökyüzünün ve güneş ışıklarının içeri girmesini sağlıyor. Gerçekten muhteşem, olağanüstü. Hantal bej koltuklar ve kanepeler—ve yine her yerde orkideler var. “Tanrım, şahane bir yer burası,” diyerek, çantamı koltuklardan birinin üstüne bırakıyorum.

“Toledo’lu bir çocuk için oldukça iyi,” diyor Marv memnun görünerek. “Haydi gel, Anny, sana etrafı gezdireyim.”

Elimi tutarak, bana heyecanla bütün odaları gezdiriyor, torunu için düzenlediği odayı gösteriyor. Odada ranza ve raflara tertipli bir şekilde yerleştirilmiş oyuncaklar var. Sonunda çok geniş, ferah ve beyaz bir yatak odasına, giyinme odasına ve beyaz, cam duvarlı banyoya geliyoruz. Banyoda geniş tavan pencereleri, iki tane gömme mermer banyo küveti ve birbirine eş iki tane tuvalet bulunuyor.

“Harika bir inziva mekânı,” diye mırıldanıyorum.

Marv sabırsızlıkla saatine bakıyor. “Bir saat sonrası için masaj ayarladım,” diyor.

“Hayatımda hiç masaj yaptırmadım. İsteddiğimden de emin değilim.”

“Bayılacaksın, Anny. Ayrıca mayonu da getir. Masajdan sonra yüzeriz.”

Eşyalarımı boşaltıp, mermer banyodaki rafın üstüne düzenli bir şekilde yerleştirdikten sonra, soğuk suyla yüzümü yıkıyorum, kendime çeki düzen veriyorum, mayomu el çantama koyuyorum ve sonra dışarıda Marv’la buluşuyorum.

Dağın tepesindeki Spa’ya ulaşmak için, derin inişler ve yabani çiçeklerle çevrili dar ve dik bir yolu tırmanmaya başlıyoruz. O kadar sıcak ki, nefes alamıyoruz, öfleyip pöflüyorum, hafif başım dönüyor. Tabii, Marv, bencil ve duyarsız olduğundan, kucagında Honey’yle, önden hızla ilerliyor. Kendi kendimi, daha sonra harika vakit geçireceğiz, sonra da konuşacağız, diye teselli etmeye çalışıyorum. Bu nedenle, o aşamaya gelinceye kadar sakın olmaya, sanki hiç sıcak değilmiş, sandaletlerim ayağımı acıtmıyormuş ve ayak parmağında su toplayan kısım daha da kötüleşmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

Sonunda dağın tepesine, Huzur Spa’sına ulaşıyoruz. Rutubetli avlunun ortasında, yüzlerinde transa geçmiş gibi bir ifade bulunan insanlar, içinde birkaç hasta görümlü turuncu akvaryum balığının yüzdüğü tozlu havuzlara sızan cılız şelalelerin etrafında tembel tembel oturuyorlar. Havada tütsüye ve yüz kreminde benzeyen bir koku var.

“Merhaba, benim adım Waters,” diyor periyeye benzeyen bir kız—herhalde on sekiz yaşında, ipek gibi açık sarı saçları tel tel beline kadar dökülüyor. Giydiği beyaz, şeffaf, tiril tiril bir ehram, ince, düzgün vücudunu ortaya çıkarıyor. İkimize birer tane beyaz bornoz ve duş anahtarı veriyor. Duşta bütün kıyafetlerimizi çıkarmamız ve bornozları giymemiz gerekiyor.

“Özür dilerim ama bu Spa’ya köpeklerin girmesine izin verilmiyor,” diyor.

Marv sempatik bir şekilde gülümsüyor. “Honey başka köpekler gibi değil.”

“Bayım,” diye itiraz ediyor. “Ben—”

“Dinle, biz masajımızı yaptırıp yüzerken, sana Honey’ye bakman için elli dolar veririm.”

Kız isteksiz bir şekilde Honey’yi kucağına alıyor ve üstümüzü değiştirdikten sonra, masözlerimizle tanışmak için Huzur Odası’na gitmemizi söylüyor.

Huzur Odası o kadar sıcak ki, nefes alamıyorum ve buhar saçlarımı iyice kıvırcıklaştırıp, şapka gibi tepeme toplanmasına yol açıyor. Hemen soyunuyorum, giysilerimi dolaba tıktırıyorum, bileklerime kadar inen bu devasa, çirkin beyaz bornoza sarılıyorum ve fazlasıyla büyük bir çift pembe plastik tokyoyu ayağıma geçiriyorum.

Tavandaki hoparlörlerden, Tibet müziği yankılanıyor, gerçekten sinir bozucu. Ayrıca beyaz bornozlarının içinde kadavraya benzeyen kadınlarla erkekler etrafta oturmuş, masajlarını bekliyorlar.

Marv arz-ı endam ediyor ve tabii ki, beyaz bornozunun içinde harika görünüyor—çıplak bacakları güneşte yanmış, beyaz saçları pırıl pırıl parlıyor. Ancak canı sıkkın; kibar, ama akli burada değil. Sanki bir hayaletmişim gibi, bana bakıp, içimde başka şeyleri görüyor. Yaşlılık lekeleriyle dolu beyaz bacaklarımı gizlemek için bir koltuğa oturup, “yakındaki portakal çiçeklerinin muhteşem kokusu” hakkında gevezelik ederken, Marv’ın gözleri, beni dışlamaya çalışmış gibi, kapalı.

“Benim adım Helmut, Bayan Applebaum’un masözüyüm,” diyor geniş suratlı, küçük gözlü, kalın boyunlu devasa bir adam. Ağır bir Alman aksanıyla konuşuyor. Beyaz tiril tiril pijama ve mavi kâğıt terlik giymiş. Fiziksel yapısı açısından iri ve yassı bir geyiğe benziyor.

“Benim adım da Tai, Bay Rothstein’in masözüyüm,” diyor Mohawk tarzındaki saçlarında turkuaz tutamlar bulunan, terk edilmiş görünümlü Çinli bir çocuk.

Marv, sıkılmış bir koca gibi, görev duygusuyla beni belli belirsiz dudaklarımdan öpüyor. Masajdan sonra havuzda buluşmak üzere anlaşıyoruz. Marv’ın, Tai ile birlikte belirlenen odaya giderken, omuzları geride başı dik bir şekilde kasılarak yürümesini izliyorum.

Bu masaj işi tam bir kâbus. Çıplak vaziyette dar bir masanın üstünde yüzükoyun yatıyorum ve üzerimde ince bir çarşaf örtülü. Yüzüm bir deliğe sokuluyor ve kan beynime hücum ediyor. Helmut sırtımı ve boynumu eziyor. Başımın üst kısmı şişiyormuş gibi hissediyorum.

“Başımda arterit var,” diyorum. “Lütfen boynuma dokunmayın.”

“Başta arterit olmaz.”

“Başım dönüyor,” diyorum boğuk bir sesle.

“Başın dönüyor çünkü kan dolaşımın bozuk,” diyerek boynumu ezmeğe devam ediyor.

Yaşadığım bu işkenceyi düşünmemeye çalışıyorum. Marv’ın bugün neden bu kadar mesafeli görüldüğünü merak etmeden duramıyorum. Kabalık ettiğinden falan değil; kibar sessizlik konusunda, hiçbir şey söylemeden cana yakın olmada usta. Sorun şu ki, ikimiz de dürüst davranmıyoruz, birbirimizle doğru dürüst konuşmuyoruz.

Gözlerimi kapatıp, bir ay önce, yemeğe ve sinemaya gittiğimiz günü hatırlıyorum. Son derece soğuk davranmış, bana hiç dokunmamış, hatta elimi bile tutmamıştı. Hiçbir şey söylememiştim, zira yeni elmas görüşmesinin iyi gitmediğini düşünmüştüm. Filmden sonra da, her zaman yaptığımız gibi onun evine gitmek yerine, beni kendi

evime bırakmış, ertesi sabah erkenden doktor randevusu olduğunu söylemişti. Sanki bir yabancıymışım gibi, “Güzel bir gece için teşekkür ederim,” demişti. Ben de, *Hey! Bayım! Sorun Ne?* diyeceğime, her zamanki gibi yukarı çıkıp, “Güzel Bir Gece İçin Teşekkür Ederim” yazısını yazmıştım. Yazıda, Bay X’in yakınlık kuramadığını, muhtemelen beni aldattığını, ancak buna rağmen beni de hâlâ istediğini belirtmiştim. Fakat sonra geçenlerde bana PSA değerlerinin yüksek olduğunu söylediğini hatırladım ve acaba hasta mı, diye merak ettim. Ancak, her dakika doktorda olduğu için anlamak mümkün değil. Ayrıca en hafif nezle bile suratını asmasına yetiyor.

“Böylece bitiriyoruz,” diyor Helmut. Helmut odadan çıkınca, ayağa kalkıp, bornozla sandalları giyiyorum. Başım dönüyor ve her yanıma ağrıyor. Dar koridorda hızla duşlara gidiyorum ve tek parça Calvin Klein mayomu giyiyorum. Üç yönlü aynanın önünde vücudumu inceliyorum ve bacaklarımın üst kısmındaki selüloitlerden öğreniyorum. Başımda saçlarımın azaldığı bölgenin genişlemesi de cabası. Ayrıca aynada, başımın yan tarafında, anneannemde olana benzer, küçük bir saçsız bölge keşfediyorum—ama belki ışıktandır.

Marv, vücudumun her santimetre karesini bilse de, mayoyla güneşin altında durmanın, mum ışığında ve ay ışığında çıplak olmaktan farklı olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Peki, ne yapalım? Haydi bakalım. Beni olduğum gibi görmesinin zamanı geldi.

Yapabildiğim kadar hızlı bir şekilde havuza atlıyorum. Serin su, güneşten yanan kollarımı rahatlatıyor. Sırt üstü süzülürken, gökyüzüne asılı duran küçük bir zeplini ve bulutların yavaş yavaş şekiller oluşturmasını izliyorum. Speedo mayolu ve lastik boneli iki atletik görünümlü, iri yarı kadın havuzun kenarında oturuyor ve Rusça konuşuyor.

“Merhaba, Anny,” diyor Marv havuzun kenarında durarak. Yavaşça bornozunu çıkarıyor ve koltuğun üstüne bırakıyor. Böylece

düzgün, harika savaşçı bedeni ortaya çıkıyor. İnce belinden iple bağlanan turuncu baskılı şık bir mayo giymiş. Teni saten ve altın kadar düzgün, bir gram bile fazlası yok. Uzun, kaslı göğsündeki gri kıllar kabarmış.

Şimdi trampoline çıkıyor, Rus kadınların kendisini seyrettiğini bilerek, duraksıyor, dikkatli gözlerle havuzu inceliyor, sanki tam olarak nereye dalmak istediğine karar vermeye çalışıyor. Bulunduğu yeri iyice belirlemek istermiş gibi, ince ama kaslı kollarını öne uzatıyor. Bir hamleyle parmak uçlarının üstünde doğruluyor ve balıkla- ma havuza atlıyor. Neredeyse hiç su sıçratmıyor. Sonra başını bir o yana, bir bu yana çevirerek iki tur yüzüyor.

Yüzme becerilerimi göstermek istediğim için, ben de onun yanında yüzüyorum, ancak boynum ağrıyor ve klor gözlerimi yakıyor. Hafif el ve ayak hareketleriyle havuzun ortasında durarak birbirimize sarılıyoruz ve kendi etrafımızda dönüyoruz. Deli gibi flört ederek, “Hey, Süpermen gibisin,” diye bağıryorum aptal gibi. Ancak eksik olan bir şeyler var—sanırım bir kopukluk. Ama uzakta biraz daha zaman geçirmemiz, daha fazla şey paylaşmamız gerek, diye telkin ediyorum kendimi.

“Meksika’da çok yüzdün mü?” diye soruyorum su yutmamaya çalışırken.

“Biraz,” diyerek yüzüne su çarptıyor.

“Meksika’da denizin ılık ve harika olduğunu söylüyorlar.”

Marv omuzlarını silkiyor, sonra bir tur daha yüzüyor. Ben suda dik duruyorum ve suyun içinde bisiklet çevirme hareketi yapıyorum. Bir yandan da her şeyin kafamda olduğuna, yalan söylediğini kafamda canlandırdığıma kendimi inandırmaya çalışıyorum. Marv birkaç tur daha yüzüyor, sonra havuzdan çıkıyor ve elleriyle saçlarını düzeltiyor. Ben de hemen havuzdan çıkıp, bornozu giyiyorum

“Honey’yi alıp teleferikle dönelim. Yürünmeyecek kadar sıcak,” diyor Marv. “Bu gece ben yemek yapacağım.”

“Ne güzel.”

Acele ederek Waters’ın Honey’yi tuttuğu büroya gidiyoruz. Köpek Marv’ı görür görmez, titremeye, havlamaya ve yüzünü yalamaya başlıyor.

“Korkarım, Honey uslu bir kız olmadı,” diyor Waters cılız bir sesle. “Kolumu ısırdı. Şu kızarıklığı görüyor musunuz?”

“Ah, yalnızca sevgi gösterisinde bulunmuş,” diyor Marv kızın koluna doğru dürüst bakmadan. “O hep uslu bir kızdır. Öyle değil misin, Honey?”

Marv, hâlâ sinir bozucu bir şekilde havlayan köpeği sakinleştirmeye çalışarak, beni teleferiğe götürüyor ve biniyoruz. Teleferik yavaş yavaş, ileri geri sallanarak, dağın kenarından aşağıya iniyor. Ben arkada oturup, büzüşüyorum. Marv ve Honey ön tarafta oturuyor. Marv, korkan köpeği sakinleştiriyor, ne kadar “iyi bir kız” olduğunu söylüyor. Aşırı ısınan boynum beni öldürüyor. Düşmekten korktuğum için kenarlara tutunuyorum.

Eve dönünce Marv hemen üstünü değiştirerek tertemiz gri eşofmanlarını ve Paris’ten aldığı tişörtünü giyiyor. Bronz ve muhteşem görünüyor. “Sen acele etme, Anny, ben Honey’yi de alıp bakkala gidiyorum. İstedğin bir şey var mı?”

“Hayır, sadece seni,” diyorum aptal gibi. “Seni özleyeceğim.”

Marv, “Ben de seni,” diyerek kapıyı çekiyor.

Arabanın sesini duyunca, banyoya gidip mermer küveti dolduruyorum ve içine harika bir mangolu banyo köpüğü döküyorum. Köpükler neredeyse küvetin hizasına gelince, banyoya giriyorum ve

vücudumu tamamen suya daldırıyorum. Suyun içinde, bu gecenin farklı olacağını, ne de olsa bunun, birlikte çıktığımız ilk yolculuk olduğunu düşünüyorum. Küvette yatarken, güneşin yavaşça batıp alacakaranlığa dönüşmesini ve dışarıdaki çimlere gölgelerin vurmasını seyrediyorum. Sonra küvetten çıkıp, akşam için giyinmeye başlıyorum.

Honey'nin ulumasını ve Marv'ın ayak seslerini duyuyorum. Hızlı hareket etmeye ve evde yaptığım gibi, tezgâhın her tarafında eşyalarımı bırakmamaya çalışarak dar kot pantolonumu ve Emily'nin ödünç verdiği omzu açık beyaz bluzu giyiyorum. Saçlarımı ensemden atkuyruğu yapıyorum ve saçımın yan tarafına bir yapay elmas kelebek takıyorum. Hafif bir makyaj yapıyorum. Sıcaktan ayaklarım şiş, bu yüzden yalınayak gitmeye karar veriyorum. Kelebekli zinciri ayak bileğime takıyorum. Geceye hazırım. Mutfağa gidiyorum. Marv içkileri hazırlıyor ve bir tabağa havyarla somon yerleştiriyor. Müzik seti açık ve Tony Bennett, "I Left My Heart in San Francisco," şarkısını söylüyor.

"Güzel görünüyorsun," diyen Marv içkileri sehpanın üstüne koyuyor. Havyarla somonun yanında, geniş bir seramik tabağın içine yumuşak Fransız peyniri Brie ve kraker dizilmiş. Bunun yanında da küçük bir zeytin ve kereviz çubukları kâsesi duruyor. Cam tavan açılmış ve gökyüzü şahane görünüyor—yıldızlar karanlık gökyüzünde minik ışıklar saçan ateş böcekleri gibi parlıyor.

"Burası çok huzurlu," diyerek yanına oturuyorum. İçkimi yudumluyorum. Artık biraz başım dönüyor.

"Burada olduğun için mutluyum," diyor uzun bir sessizlikten sonra.

"Ben de."

İçkisini içiyor ve bardağıma biraz daha votka koyuyor.

“Meksika’da Frida Kahlo’nun evini gördün mü?” diye soruyorum uzun bir sessizlikten sonra.

“Hayır. İşle meşguldüm.

“Elmaslar mı?”

“Öp beni.” Beni kendine çekiyor. Tutkuyla öpüşüyoruz ve hiç ağrı hissetmiyorum, hatta başımın ağrısı bile uyuşuyor. Gökyüzünde şekillenen ay ışığı dışında, artık oda karanlık. Alacakaranlığın ve Marv’ın huzuruyla, içki, güneş, ay sayesinde kendimden geçiyorum.

“Sarhoş olma,” diyen Marv, bardağı elimden alıyor. “Bugün güneşte çok kaldın.”

Harika bir yemekten sonra—somon, yabani marul salatası, iri karides ve böğürtlenli turta—soyunup yatağa giriyoruz. Hava hâlâ sıcak ve klima çalışmıyor. Marv bir film seyretmek istiyor—Alman savaş filmlerine bayılıyor—bu nedenle yatakta birbirimize iyice sokularak bu sıkıcı, alt yazılı Alman filmini seyrediyoruz. Marv, oyuncak askerlere kendini kaptıran küçük bir çocuk gibi, tamamen filme dalıyor. Ama benim güneş yanıklarım acıyor, oda çok sıcak ve nefes alamıyorum. Artı, çok sayıda sivrisinek her yerimi ısıyor ve şişiyorum. Honey’nin—yine—bizimle yatakta olması da cabası.

Film bitiyor. Saat 02.00 oluyor. Marv televizyonu kapatıyor ve pencereye vuran cırcır böcekleriyle sivrisineklerin sesinin dışında, çok sessiz.

“Haydi, sıcak su havuzuna girelim,” diyor Marv bir süre sonra.

Çırılçıplak halde, karanlıkta yolumuzu bulmaya çalışıyoruz. Tanrı korusun, lambayı açmak zorunda kalmayalım... “Elektriği boşa harcamamamız gerekiyor,” diye tekrarlarlarken, ben duvarlara tutunup yolumu bulmaya çalışıyorum. Lenslerim olmadan hiçbir şey göre-

miyorum. Tanrım, berbat bir durumdayım. Gözü bağlanmış, körebe oynayan çocuk gibi hissediyorum kendimi. Dengemi korumak için ellerimi uzatıp havayı yakalamaya çalışıyorum.

“Tanrım—göremiyor musun?” diye bağıyor Marv sinirle. “Anny, neden göremiyorsun?”

“Lenslerim yok ve boşlukta yuvarlanıyormuşum gibi hissediyorum.”

“Seni tuttum, Anny,” diyor yatıştırıcı bir ses tonuyla. “Yalnızca biraz daha dayan. Tamam, işte böyle. Bir adım daha. İki adım daha. Tamam, oldu. Seni tuttum.”

Sonunda sıcak su havuzuna giriyoruz. *Sıcak* kelimesi durumu açıklamaya yetmiyor. O kadar sıcak ki, nefes alamıyorum ve bayılacak gibi oluyorum. Su kabarıyor ve fokurduyor. “Su çok sıcak,” diyorum Marv’a tutunarak. “Başımı döndürüyor.”

“Sen benim başımı döndürüyorsun,” diyor Marv bana sıkıca sarılarak.

Öpüşüyoruz. Ağzı klor kokuyor ve ay ışığında yüzü beyaz görünüyor. Sonra tutkuyla öpüşmeye başlıyoruz, göğüslerim suyun içinde dalgalar gibi sallanıyor. Bacaklarımı Marv’ın beline doluyorum. İçime girmeye çalışıyor ama sertleşmemiş. “Merak etme. Su yüzünden. Önemli değil,” diyorum.

“Sertleştir.”

“Çok yumuşak.” Ama Marv elimde ittirmeye devam ediyor ve bana, içime çekmemi, sıkıkmamı söylüyor. Fakat fokurdayan su migrenimi azdırıyor. Sonunda çok yorulduğumu söylüyorum. “Güneşte çok kaldım.”

“Haydi, yatağa gidelim.”

Yatağa döndüğümüz zaman Marv, ışığı kapatıyor, yastıklarla yerleşmeye çalışıyor ve bana sert, lastik gibi yastığı bırakıyor.

“Bu daha önce hiç olmadı,” diyor Marv.

“Viagra’nı aldın mı?”

“Ne?” diye tersliyor. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Özür dilerim—”

“Haydi, uyuyalım. Konuşma bitmiştir.”

Kısa bir süre sonra horlamaya başlıyor. Ancak Honey bana hırılıyor, güneş yanıklarım acıyor ve uyuyamıyorum. Bütün gece uyanık kalıyorum, gözlerimi solan aya dikip, nasıl olup da, bu adama kendimi yakın hissetmeye başladığım her durumda, benden uzaklaştığını merak ediyorum.

Uyandığım zaman, Marv’ın tarafının boş olduğunu görüyorum. Saate bakıyorum ve dehşete kapılıyorum. Saat neredeyse 10.00. mutfaktan Marv’ın sesini duyuyorum.

Duş alıyorum. Saçlarımı yıkayıp duruluyorum, yüzüme su akıtıyorum. Boğucu bir sıcak var. O kadar sıcak ki, bulutların bile devasa beyaz hava kabarcıkları gibi, kıpırdamadan aynı yerde durduğu günlerden biri.

Aceleyle giyiniyorum. Banyoda Marv’ın kullandığı tarafın tertemiz olduğu, her şeyin yerli yerinde durduğu dikkatimi çekiyor. Oysa benim makyaj malzemelerim, taraklarım ve yaşlanmayı geciktirici kremlerim her taraf yayılmış durumda. Uzun kollu beyaz tişörtümü, haki rengi uzun şortumu ve düz sandaletlerimi giyiyorum. Hâlâ ıslak olan saçlarımı atkuyruğu yapıyorum—makyaj yapmıyorum.

Marv mutfakta, portakal dilimliyor. Tedirgin görünüyor.

“Günaydın,” diyorum ve kendime bir fincan kahve koyuyorum.

“Ne oldu, biliyor musun, Anny?” diyor biraz daha portakal dilimlerken. “Waters aradı. Hastaneye gidip tetanos aşısı yaptırmak zorunda kaldığını iddia ediyor ve şimdi bunun parasını benden istiyor.”

“Ödemelisin. Kızın beş parası yok. Kolundaki kırmızılığı gördüm.”

“Honey ısırılmaz!” diye tersliyor, portakalları tabağa dizerken. “O kız zavallı Honey’ye korkunç bir şey yapmış olmalı. Benim kim olduğumu biliyor ve yalnızca para koparmak istiyor.

“Honey kaç kere benim elimi de ısırды, Marv. O çok şımarık bir köpek.”

“Ona nasıl dokunacağını bilmek gerekiyor. Ona nasıl dokunacağını bilmiyorsun.”

Ona cimri olduğunu ve tavırlarının bir sıcak, bir soğuk olduğunu; gitmek istediğimi söylememek için kendimi zor tutuyorum.

Cam masanın üstünde, kır çiçekleri dolu bir vazo ve keten peçetelerle kahvaltı ediyoruz. Meyve kasemi didikliyorum çünkü bencilliğine ve asabi hallerine sinirleniyorum. Sanki ben orada yokmuşum gibi davranarak peynirli omletini yiyor ve aşçılığının “o kahrolası aşırı pahalı restoranlardan” çok daha iyi olduğunu belirtiyor.

“Bugün çok sıcak,” diyorum. “Güneşten nefret ediyorum.”

“Söylemiştin.” Yumurtalarını yemeğe odaklanıyor. Temiz bir şekilde yiyor, omletin yarısını tabağın kenarına itiyor.

“Bugün Napa’daki şaraphaneye gitmek istiyorum,” diyor gergin bir sessizlikten sonra. “Almak istediğim iyi bir Fransız şarabı var. Geçen hafta Paris’te denemiştım—” Susuyor.

Sessizlik. Ağır bir sessizlik.

“Meksika’da değildin,” diyorum. “Debra’yla mı beraberdin?”

“Ani bir iş yolculuğuydu,” diyor Marv içini çekerek. “Debra, elmas satma konusunda çok başarılı. Geçmişte sık sık benimle büyük satışlara gelirdi.

“Yalan söyledin!” diyorum. Yüzündeki ani şoku görünce memnun oluyorum. “Paris’e öteki kadını mı götürdün? Bütün bu zaman boyunca—kız arkadaşın mı var? Konuş bakalım!”

Marv içini çekiyor. “Anny, Debra’yı sarı elmasta nihai anlaşmayı yapmama yardımcı olması için götürdüm. Düşündüğün gibi değil. O aileden.”

“Ya ben neyim? Pazartesi geceleri seviştiğin kişi mi? Seks yapmak için aradığın kişi mi?”

“Senden başka hiç kimseyle seks yapmıyorum.”

“Tabii yapıyorsun, Marv. Yalancılardan nefret ederim. Beni belirli bir yere koymandan nefret ediyorum. Beni Paris’e götürmemenden nefret ediyorum. Beni ayrı tutmandan nefret ediyorum. Benimle birlikteyken, bana sadece bir parçanı vermenden nefret ediyorum—”

“Senden hoşlanıyorum, Anny. Aramızda özel bir şey var, ama sana âşık değilim.”

“Aşkın dürüstlikle ve yakınlıkla ne ilgisi var. Bana bunu söyle. Ne cüretle! Benim kim olduğumu bile bilmiyorsun! Yazılarımın temelinde senin olduğunu, senle ilgili her şeyi yazdığımı bilmiyorsun. Bay X sensin. Yani sana sıırıslıkam âşık olduğumu mu sanıyordun? Başından beri seni malzeme olarak kullanıyordum. Eğer okusaydın, haberin olurdu. Radyoya çıkıp iş konuşmaları yapıyordum. Hepsisi senin hakkında.”

Söylediklerimi sindirmeye çalışmış gibi gözlerini kırıştırıyor. Sonra saatine göz atıyor ve bir şeye karar verircesine, tekrar bana bakıyor.

“O saçma köşe yazılarını okudum,” diyor, ama yüzünde acımasız bir ifade var. “Seninle bir daha görüşmeyeceğim, Anny.”

“İyi. Çünkü benim de bir daha senin telefonlarına cevap vermeye niyetim yok. Lütfen beni eve götür.”

Eve dönüş yolunda, uyuyor numarası yapıyorum. Marv'ın elleri direksiyonu sıkıca kavırıyor. Aramızdaki sessizlik gayet belirgin. Arabayı hızlı sürüyor. Ben yokmuşum gibi, oğluyla cep telefonuyla konuşuyor, akşam yemeği için plan yapıyor.

Hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyor. Oysa sinirli olduğu zaman, tam tersi davranışlar sergiliyor. Pencereden dışarı, ineklere bakıyormuş gibi yapıp başımı çeviriyorum ve söylediği her sözün üzerinde düşünüyorum. *Hiçbir etkin olmadığını sanıyorsun. Beni kendi ihtiyaçların için oyalıyorsun.* Bu sözler beni şaşırtıyor. Şaşırtarak gerçeğe döndürüyor. Sonra bana verdiği mavi vazoyu hatırlıyorum. Meksika'dan aldığını söylemişti, ama altındaki etiket, Fransa'da yapıldığını belirtiyordu. O zaman aklıma bir şey gelmemiştir.

Marv arabayı apartmanımın önünde durduğunda, akşamüstü oluyor ve puslu gölgeler güneş ışığını engelliyor. Serin rüzgâr, ön taraftaki gülleri sallıyor. Keşke Ryan evde olsa da, ona neler olduğunu ve kendimi ne kadar kötü hissettiğimi anlatabilsem, diye düşünüyorum.

Arabadan iniyorum ve el sallamak için arkama bakmadan, koşarak apartmana giriyorum.

22. Bölüm

Pazartesi günü Dr. Indira ile acil toplantı yapıyorum. Bugün, benim isteğim doğrultusunda koltuğa oturup onun yüzüne bakıyorum. Doktor dik oturuyor. Siyah dik yakalı kazağının ve pantolonunun üstüne, pembe şal sarmış. Gür beyaz saçları örülü.

İnce bileğine büyük bir altın bilezik takmış. Bolinas'ta olanları bütün detaylarıyla ona anlatıyorum.

“Tanrıya şükür bitti.”

“Öyle mi?”

“Tabii! Onu bir daha görmek istemiyorum. Onunla hiç oralara gitmemeliydim. O bir yalancı ve vajinam dışında, benimle ilgili her şeye karşı son derece kayıtsız. Meksika'ya bir elmas alım yolculuğuna gitmiş numarası yapıyordu, ama bu kez hata yaptı. Eski karısıyla Paris'e gitmiş.”

Çantamı açıp, kesekâğdımı çıkarıyorum. İçine üflemeğe başlıyorum ve yanaklarım şişiyor. Ağlamam geçinceye kadar bekliyorum.

“Seks yaparken suratımda torba olabilirdi ve benim orada olmam hiç önemli değildi. Sanki ben yokmuşum gibi, bana âşık olmadığını söylüyor. Adi herif Viagra’yı spor olsun diye kullanıyor. Bir tür eğlence, o—”

“Neden durdun?”

Hiçkırarak ağlıyorum ve kâğıt mendil kutusunda kalan bütün mendilleri çekip alıyorum. “Başımdan itibaren eski karısına bağlı olduğumu biliyordum. İliklerimde hissediyordum. Tanrım, duygusal açıdan uygun olmadığını biliyordum, ama yine de bana çılgınca âşık olacağını ve benimle Paris’e kaçacağını, orada hayatımızın sonuna kadar mutlu bir şekilde yaşayacağımızı hayal ettim.”

“İstediğin gerçekten bu muydu?”

“Fantezilerimde.”

“Evliliğinde bunları yaşamıştın. Şehrin eteklerinde harika bir ev, sana tapan zengin bir kocan, bir çevren, çok tatlı bir kızın vardı, ama yine de bana mutsuz olduğunu söyledin.”

“Hiçbir zaman evlilikte mutsuz olduğumu söylemedim. Sadece kendimle mutlu değildim.”

“Aynı şey,” diyor doktor alçak sesle. “Tam olarak ne istediğini tanımlaman gerekiyor. Belki de Marv’ı, sana sadece küçücük bir bölümünü verebildiği için sevdin. Belki de daha fazlasını istemiyorsun. Ancak sana Bay X’i verdi. Tanınmış bir köşe yazarı haline geliyorsun ve maddi açıdan bağımsız olmaya başlıyorsun.”

“Ama romantik bir aşk istedim. İçimde, Donald’la veya başka birileri için hiç hissetmediğim cinsel duygular uyandırdı. Ancak ben duygusal bağ da istedim. Kendini ne sanıyor?”

Bluzumdaki ipliği çekerek bekliyorum. Oda çok boğucu.

“Marv benimle sevişmeyi seviyor; orgazmlarıma bayılıyor ve yatak odasının dışında da benimle ilgilenmesini bekledim. Fakat Marv, benim üzerimde mastürbasyon yapan azgın bir delikanlı. Artık bıktım.” Derin bir nefes alıyorum. “Marv’ı çözmek zorundayım.”

“Çözmen gereken kişi Marv değil. Kendinsin. Bunu yaptığın zaman, Marv’la beraber olmak isteyip istemediğini anlayacaksın.”

Kesekâğıdına üflüyorum.

“Bitirmek zorundayız,” diyor Doktor Indira.

Hemen kapıya gidiyorum, boğazlı basket ayakkabılarımın çözülen bağına takılıyorum, kilidi üç kez sağa, sonra da sola çeviriyorum ve hızla merdivenlerden inip günışığına çıkıyorum.

Hızla tepeyi çıkarken, bir yandan oflayıp pofluyorum, bir yandan da terapi seansımı düşünüyorum. Dr. Indira haklı. Kutularım için nasıl eşyalar biriktiriyorsam, Marv’ı elimde tutmak, hatta kendi ihtiyaçlarım doğrultusunda şekillendirebilmek için, gerçeklerimle yüzleşmemeyi ve beni sevmediğini söylerken Marv’ı dinlememeyi tercih ettim. Yoksa sadece Bay X’i istediğim doğru mu? Yoksa tek alternatifim bu muydu? İki durumda da, bu kez artık geri dönüş yok.

Sacramento Sokağından, şık açık hava kafelerinin ve gösterişli kuyumcu dükkânlarının önünden geçerken, Donald’la birlikte Rose’un Kafesi’nde oturup espresso içtiğimizi, fakat bundan birkaç gün sonra pantolonunun cebinde Viagra bulduğumu hatırlıyorum. Ve aniden, günlerdir ilk defa Marv’la ayrıldığımız için rahatladığımı hissediyorum. Ancak aynı zamanda üzgünüm.

Bitti.

Tamamen bitti.

Sonraki günler zor geçiyor. Acı çekiyorum. Marv’la ilişkim ne kadar kusurlu olursa olsun, derin bir bağ hissediyordum ve bu bağ kayboldu. Uyuyamıyorum, güneş doğarken uyanıyorum, her buluşmamızın her anını yeniden yaşıyorum. Kendimi daha az savunmasız hissedinceye, Marv hakkındaki duygularımı çözümleyinceye kadar, onun hakkında yazamam. “Bitti,” diyorum Monica’ya. Acele etmemi, yetmişlikler ortamında romantizm konusunda yazmaya devam etmemi söylüyor. Böylece kendimi işe veriyorum, yeni profiller arıyorum, yeni görüşmeler ayarlıyorum ve yeni köşe yazıları yazıyorum. Altmış yaşın üstündeki kadınlarla, çıktıkları yaşlı erkekler hakkında röportajlar yapıyorum. Bekâr sitelerini incelemeye devam ediyorum ve hepsi de mükemmel olduklarını iddia eden altmış yaşın üstündeki erkeklerin profillerini çıkarıyorum. Yolculuk arkadaşı arayan bir senaristle, kendisiyle dağlara çıkıp şiir yazmamı isteyen bir çömlekçiyle, başarılı olma arzusuyla yanıp tutuşan dullarla, yeni peruklu zenginlerle görüşüyorum. Botoks yüzünden alınları dümdüz olmuş, solaryum salonları yüzünden derileri turunculaşmış, estetik cerrahinin kendilerini yeniden keşfetmenin bir yolu olduğunu düşünüyorlar. Yine de, mükemmel ilişkiyi bulmaktan bahsediyorlar. “Büyük İ,” diyorlar, üzüntüyle içlerini çekerken.

Her şeyin yolunda gittiğini düşünüyorum ama Bolinas yolculuğundan bir ay sonra, Starbucks’a her gün yaptığım yürüyüş sırasında, Marv’ın arabasının üstü açık bir şekilde geçtiğini görüyorum. Polk Sokağı’ndaki çiçekçinin önünde duruyor. Bir kapı girişine saklanıyorum, mideme kramplar giriyor ve Marv’ın aceleyle dükkâna girip, elinde bir demet sarı laleyle çıkışını izliyorum. Radyosunun sesini sonuna kadar açıp arabasıyla uzaklaşmasını seyrederken, öfkeleniyorum. Öfkeliyim ve ilham geliyor.

Hemen eve dönüp, bilgisayarın başına geçiyorum ve kolaylıkla, Bolinas’ı ve Bay X’le acı veren ayrılığımı anlattığım “Ayrılık!” yazısını yazıyorum.

Bazen bulutlarda onun yüzünü, gölgelerde onun bedenini görüyorum. Arabalara bakıp Bay X'in izini görmeye çalışıyorum—bir kapının eşiğinde durup, Bay X'in California Sokağında bir çiçek-çiden çıkışını izliyorum. Elinde bir buket sarı lale var. Bu çiçekler kimin için? Evinde hiç sarı lale görmedim. Kalbim küt küt atıyor—

“Ayrılık!” yazım hayranlarım arasında coşku ve çılgınlık yaratıyor. Bir kez daha... Ülkenin her tarafından e-postalar alıyorum. Hayranlarım kendi sevgililerinden nasıl ayrıldıklarını anlatıyorlar ve Bay X'i bir daha görüp görmeyeceğimi merak ediyorlar. Bazı hayranlar bloglar oluşturup, Bay X bana mı, eski karısına mı dönecek, diye bahis başlatıyor. Köşe o kadar harika gidiyor ki, Marv'la ayrılığımı takıntı haline getirmiyorum. Sonra vurucu darbe: Bu güneşli Pazartesi sabahında sabah kahvemi yudumlarken, sosyete gazetesi *Gazette*'yi açıyorum. Ve işte orada. “Yılın Opera Galası” başlığı altında Marv'ın ve çok alımlı, uzun boylu, oldukça genç bir kadının tam sayfa büyü-tülmüş fotoğrafı var. Kadının uzun, koyu renk saçları ve ince, insana tepeden bakan bir yüzü var. Fotoğrafta bile, kocaman elmas kolye ve küpeler takmış olduğunu görebiliyorum. Adını yazmamışlar, sadece Marv'ın müze galasına bir elmas bağışladığı yazılı.

Gazeteyi kapatıyorum. Şaşkın durumdayım. Marv'ın da benim için yas tuttuğunu hayal ediyordum. Şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum. O kadar arzuluydum ki, gerçekleri göremiyordum. Bütün bildiğim, Marv'ı istediğimdi. Ayrıca, aramızdakileri mümkün olmayan bir şey olarak yorumlamaya çalıştığımı görüyorum. Bunu hep yaptım. Donald'la, reddedilmekten kaçınmak için, görmezden geldim. Emily'nin kontrolü ele geçirmesine, ebeveyn olmasına izin verdim. Bunun bir daha olmaması için, önce, doğrularımı belirle-mem, kim olduğumu, ne istediğimi anlamam gerekiyor.

Haftalar geçtikçe sadece yaşlıların buluşmasını değil, yaşlan-manın olumlu ve olumsuz yönlerini de incelemeye devam ediyο-

rum. Medyanın parıltıyı, yüz gerdirmeleri nasıl ödüllendirdiğini yaşlıları ve emektarları nasıl göz ardı ettiğini inceliyorum. Televizyonun yaşlıları mutfakta dans eden, Caltrate kalsiyum şişelerine sarılan insanlar olarak betimlemesinden nefret ediyorum. Yaşlı ayrımcılığı konusunda yazılar yazıyorum ve Monica bu makaleleri köşe yazılarından ayrı olarak yayınlıyor. Yaşlanmanın çıkmaz sokak olmadığını, aksine, yeni bir şeylere uzanan bir dizi başlangıç olduğunu savunuyorum.

Değişik mekânlarda yaşlı buluşmaları konusunda konuşma yapmaya ve yerel televizyon programlarına katılmaya davet ediliyorum. Yaşlanma gözlemlerim hakkında bir dizi konuşma yazıyorum. *Star Reporter*, onlara köşe yazıları yazmam karşılığında bana daha fazla para teklif ediyor. Hayır diyorum. Yıllar önce onlara öneri götürdüğüm zaman bana ne kadar kaba davrandıklarını ve Monica'nın bana bir fırsat verdiğini hatırlıyorum.

Kutularım ve resimlerim üzerinde daha çok çalışmaya karar veriyorum.

Bu akşam büyük bir tuval üzerinde çalışıyorum. Önce bir karakalemle, uzun bir kadın figürü çiziyorum. Sonra fırçamı saf beyaz boyaya daldırıp, kadının vücudunu beyaza boyuyor, gölgeleri gri ile vurguluyorum. Açık gri boyayla, bulanık, şeffaf bir elbise yapıyorum. Elbisenin bir yanında yırtmacı var ve yırtmaçtan, kadının uzun bacakları ve kalçaları kışkırtıcı görünüyor; elbise çekici bir şekilde çıplak omuzlarından dökülüyor. Artık daha hızlı çalışıyorum, ayaklarını yüksek topuklu ayakkabı giymiş gibi siyaha boyuyorum. Kadın çok yabani ve tuvalden dışarı fırlayıp hayatı bir solukta bitirmek üzere. Beyaz yüzünün üstüne siyah bulanık bir tül dökülüyor, gözleri sırlarla kapkara. Bu resme *Natasha Dışarıda* adını vereceğim.

Müzik sonuna kadar açık. Billy Holiday beni delirtiyor—her notadan duyguları fışkırıyor.

Yukarıdan gelen ayak sesleri sessizliğe dönüşünceye kadar, oda soğuduğundan titremeye başlayıncaya kadar ve gözlüğüme boya bulaştığı için göremeyecek hale gelinceye kadar resim yapıyorum.

Fırçaları bir su kâsesine koyuyorum. Resme bakıp, neye ihtiyacı olduğunu keşfetmeye çalışıyorum. Resimdeki kadın kim? Neden bu kadar üzgün görünüyor? Kararsız mı?

Tuvalin üstüne plastik bir muşamba örtüyorum. Ortaya neler çıkacağını görmek için resmi yapmaya devam edeceğim.

Yatmadan önce pencerenin kenarında oturup, Ryan'ın bana gönderdiği harika çizime bakıyorum. Küçük beyaz bir kartın üstüne siyah mürekkeple yapılmış bir dağ resmi bu. “Bir sonrakine birlikte tırmanmak dileğiyle,” yazmış.

Bu gece hava durgun. Gece, kedi gibi, sokağın karşısındaki evlerin arasından yavaşça ilerliyor. Kader, hayallerinizi yönlendiren bir orkestra. Ruhun bağımsız ve yumuşak olduğunu; ayrı bir varlığa sahip olduğunu düşünüyorum. Asla ölmüyor.

23. Bölüm

Ertesi hafta Monica arayıp benimle ofisinde görüşmek istediğini söylüyor. “Sana güzel haberlerim var,” diyor.

Yeni aldığım, ayak bileklerime kadar inen siyah yün ceketimi ve yüksek topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Ofisine girdiğim zaman Monica beni yanağımdan öpüyor ve “Prozac veya Arzu” yazımın diğer tüm satışları geride bıraktığını söylüyor. “Her neyse,” diyor sigarasının dumanını üfleyerek, “köşe yazıların ulusal bazda yayınlanacak.”

“Vay canına! Ciddi misin?”

Başıyla onaylıyor. “Tabii ciddiym. Bu, senin için, ve de benim için daha çok para anlamına geliyor.”

“Çok heyecanlıyım.”

“Hayranların Bay X’i özlüyor. Yetmişliklerin buluşması yazılarına bayılıyorlar ama Bay X’le ne olduğunu öğrenmek istediklerini yazıyorlar. Bay X hakkında yazmaya yeniden başlamanı istiyorum.

Seks ile duygusal iletişim arasındaki kopukluk konusunun önemli olduğunu düşünüyorum. Blog bu konuyla ilgili yazılarla dolu.”

“Onunla görüşmüyorum. Gerçekten bitti.”

“O zaman uydur. Bunu yapabilirsin. Ancak Bay X serisini devam ettirmemiz gerekiyor. Sonra istediğini yazabilirsin. Bu arada, biraz araştırma yap. Onu tanıyorsun.”

“Bir şeyler düşünürüm.”

“O zamana kadar altmıştan sonra aşk konusunda yazmaya devam et.” Siyah Kate Spade kazağının üstündeki sigara külünü silke-
liyor. “Radyo sohbetlerinden Kate Nielson beni aradı. Seni Cuma
günü telefonla katılım yapılan programına istiyor. Gazete için iyi bir
reklam olur.”

“Tabii.”

“Bu gazeteyi dünyaya tanıttın; başka gazetelerde yayınlanma-
sını sağladın, ödüller aldın, her şeyi yaptın. Nelere sahip olduğunu
göster.”

O akşam, Lisa ve Janet’le içki içmek için Polk Sokağındaki
Myrtles Bar’da buluşuyoruz. Burası, yerde talaş olan ve gürültücü
mavi yakalı adamların tepedeki televizyonda basket maçı seyrettiği
bir mahalle barı. Kızlara iyi haberleri anlatıyorum ve kadeh tokuş-
turuyoruz.

“Yolunda ilerliyorsun, canım,” diyor Janet.

“O aradı mı?” diye merak ediyor Lisa.

“Sadece birkaç hafta oldu. Zaten umurumda değil,” diyorum
savunmaya geçerek.

“Tatlım, soğukkanlı davran,” diyor Janet. “Onu arama. Bunu hak ediyor.”

“Tabii ki aramayacağım. O iş bitti. Ayrıca köşe yazılarımın onun hakkında olduğunu biliyor. Ona herhangi bir düzeyde güvendiğim için etrafında dolanmadığımı farkında.”

“Eh, kim bilir,” diyor Lisa. Tepeden tırnağa turkuaz giyinmiş. “Yazılarını okumuş, hatta Bay X’i sevmiş olabilir.”

“Kim bilir doğru söz,” diye tersliyor Janet, buzlu viskisini içerken. “Belki de Anny’nin yazıları ya da vajinası dışında hiçbir şeyini umursamadı. Off. Bu yetmişlik Viagra erkekleri kâbus gibi. Sadece tek bir şey istiyorlar. Onları yalamamız, ton balıklı güveç pişirmemiz ve tuvaletleri temizlememiz gerekiyor. Artık ilerlediğimizden haberleri yok. Biz yeni bir nesiliz. Onlar eskisinde takılıp kalmışlar.”

“Off. Yalama konusu yeter,” diyorum.

“Sakız çiğnemek gibi,” diyor Janet.

“Bir daha penis görmesem umurumda olmaz,” diyor Lisa. “Çok çirkin, büzüşmüş bir gülen yüze benziyor. John yapamıyor ama benim için sorun değil. Beni seviyor.”

“Başından beri tek istediği seksti,” diyorum. “Evet, iyi seksti. Ama kayıtsız, duyarsız iyi seks istemiyorum. Yürümez. Dahası, tatilleri, doğum günlerini, işimi kabullenmedi, kabullenmiyor. Ben yokmuşum gibi davrandı.”

“Vajinam büzüşerek küçücük bir delik haline dönüştü. Yani, sekse kimin ihtiyacı var?” diyor Lisa.

Janet gözlerini deviriyor.

“Belçika, Meksika, Fransa, her neresiyse,” diyorum. “Bir kadını var, hem de çok daha genç bir kadın. Buna rağmen cinsel açıdan benim peşime düşme cüretini gösterdi.”

“Seni iyi seks için istedi,” diyor Lisa.

“Hem de kendi istediği zamanlarda,” diyorum öfkelenerek. “Kendi payını aldıktan sonra, kiminle yattığım umurunda bile değildi.”

“Bütün yetmişlikler aynı şeyi söylüyor, canım,” diyor Janet. İşin püf noktası, seninle evlenecek iyi birini yakalamak. O zaman sağlık, hayat ve duygu sigortasına sahip oluyorsun.”

“Yani bizler yalnızca azgın yaşlı köpekleriz, öyle mi?” diye soruyorum.

“Köpekler, bizim yaşadığımız sorunları yaşamıyor. Yapıyorlar, havlayarak kafalarını patlatıyorlar, sonra da yanındakine geçiyorlar.”

“Kızlar! Yeter! Bir duyuru yapacağım,” diyor Janet. Yüzünde bir parıltı beliriyor. “Bir Macar’la tanıştım. Macy’s Mağazası için mobilya taşıyor. İri kıyım. Hem de dul ve benim yaşımda. Harika biri. Beni flört ederken görmelisiniz. Ayrıca, adam Viagra kullanmadan da yapabiliyor.”

“Çok sevindim, canım,” diyerek ona sarılıyorum.

“Çoğu zaman söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum, ama bana çiklet getiriyor. Dentyne marka sevdiğimi biliyor.”

“Bit yeniği sezinliyorum,” diyor Lisa.

“Sezinlediğin bit yeniği,” diyor Janet, Lisa’ya ters ters bakarak, “Görüştüğün geri zekâlı. Genç kızlarla tanışabilmek için çatı katında ‘Zengin Düşünün’ seminerleri veriyor. Bu arada konkordato

ilan ediyor ve pahalı yemeklerin parasını sana ödetiyor. Benim kitabımda, yatıyorlarsa, ödeyecekler.”

Lisa omuzlarını silkiyor. “Gerçi sarılıyor. Her neyse, ben de bir duyuru yapacağım. Ama o kadar heyecanlı bir şey değil. Gelecek ay kalça protezi takılacak.”

“Ah, üzülme, yanında olacağız,” diyoruz.

Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. “Oğlum yanımda olacak. Merak etmeyin.”

“Bize güvenebilirsiniz,” diyor Janet.

“Aynen,” diyorum.

“Haydi, mühürleyelim,” diyor Lisa. Parmaklarımızı kenetliyoruz.

Hava serinliyor ve sis, yalnız soluklar halinde şehre yayılıyor. Bu karanlık, soğuk günler kış uykusuna yatmama—daha derinlemesine içime kapanmama neden oluyor. Yazmadığım veya resim yapmadığım zamanlarda müzelere gidiyorum, resimleri inceliyorum, beğendiğim sanatçılar hakkında bulabildiğim her şeyi okuyorum. Ryan hâlâ seyahatte, ancak bana kartpostallar, e-postalar göndermeye devam ediyor. Bazen de telefon ediyor. Ryan iyi bir arkadaş ve dostluğunu özleyorum.

Geceleri, Netflix’te film kiralıyorum, kurguyu, diyalogları ve rol yapanları inceliyorum. Konuşma ve rol yapma yeteneğimi geliştirmek istiyorum. Bu nedenle, Marsh Tiyatrosunda küçük bir tiyatro grubuna katılıyorum. Çocukları çok seviyorum, gözlerindeki hayallere, geleneklere karşı kayıtsızlıklarına bayılıyorum. Rol yapmak, duygulara yakınlaşmanın bir yolu.

Bakımevlerini ziyaret edip, kadınlarla ve erkeklerle röportaj yapıyorum. Folklor yapmalarını, flört etmelerini ve kimin kiminle oturacağı konusunda tartışmalarını izliyorum. Bazıları bana kaybettikleri yakınlarının fotoğraflarını gösterirken, geçmişleri yüzlerinde duygusal dalgalar yaratıyor. Sadece bedenleri yaşlı, ruhları değil. İhtiyarlamak, yaşlı ağaçlara benziyor; büyümeye devam ediyorlar ve sadece genç ağaçların başka versiyonları oluyorlar.

Perşembe gecesi oluyor; rüzgârlı, soğuk bir gece. Bilgisayarımın başındayım ve yaşlı insanlara, görünmezlermiş gibi davranıldığını anlatan “Bilge” yazısını tamamliyorum.

Basitleştirilmiş haliyle, insan kaç yaşında olursa olsun, ruh genç kalır ve akıl, meraklı olmaya devam eder. Anti-depresanlar yerine idealleri vurgulamalıyız.

Bir saat sonra yazıyı bitiriyorum ve bilgisayarımı kapatıyorum. Saat neredeyse 22.00. kendimi huzursuz hissediyorum ve Janet’i arıyorum.

“Merhaba, canım, n’aber?” diyor Janet.

Ona yaşlanma hakkındaki yazımdan bahsediyorum. Bekâr sitemlerindeki yetmişlik erkeklerin otuzunu aşmamış kadınlar istemelelerinden yakınıyoruz. “Birbirinden çirkin erkekler,” diyorum Janet’e.

“Tatlım, dışarıda onlar var.”

“Çirkin erkekler bile pislik. Yetmişlik adamların çoğu arayış içinde, peruklarıyla, sahte bronz tenleriyle ve Viagra’larıyla etrafta dolanıp duruyorlar.”

“Genelde, çirkin erkeklerin iyi insanlar olduklarını düşünürsün,” diyor Janet düşünceli bir tavırla. “Yaşları konusunda yalan

söylüyorlar. Fakat kadınlar onların ihtiyaçlarına cevap veriyor, onları yemeğe çıkarıyor, uçuruyorlar, ton balıklı güveç pişiriyorlar. Adamlar altı kafalı, bezli olabilir, ancak yine revaçtalar. Tanrıya şükür, ben Paul’la tanıştım. Hayatımın sonuna kadar onunla kalabilirim.”

“Âmin. Harika görünüyor,” derken Janet adına mutluyum. “Neyse, bu yetmişlikler, Marv’ın Adonis gibi görünmesine neden oluyor.”

Janet içini çekiyor. “Marv başa bela. Bay X’in için büyük bir bedel ödedin.”

“Her neyse, Ryan döndü ve beni yarın öğle yemeğine davet etti.”

“Çık onunla. Şeker gibi adam.”

“O benim arkadaşım. Güvenilmez bir sevgilim olmasındansa, iyi bir arkadaşım olmasını tercih ederim.”

“Tatlım, bu adamlarla arkadaş falan olunmaz. İyi eğlenceler.”

24. Bölüm

Ertesi gün Ryan’la öğle yemeği için buluşmaya amacıyla Çin Mahallesi’ndeki stüdyosuna gidiyorum. Soğuk bir gün ve şehrin üzerinde yoğun, gri bir sis süzülüyor. Broadway tünelinden geçip Bush Sokağı’na çıkıyorum, oradan da Grant Caddesi’ne geçiyorum.

Çin Mahallesi’ne ulaşıyorum. Burası başka bir dünya. Turistler iki-katlı renkli otobüslerle Bush Sokağının dar tepelerinde dolaşüyor, tramvaylar dik yokuşları tırmanma mücadelesi içindeyken, turistler vagonların yanından sallanıyor. Parke taşı döşenmiş yollar o kadar dar ki, tek sıra halinde yürümeniz gerekiyor. Kırmızılı, pembeli dükkânlar, restoranlar ve evlerin eğimli, tahta kiremitli çatılarıyla, birbirinin üstüne çıkmış, apartman blokları yığına benziyor. Dükkânların vitrinlerinde iplere asılı ördekler sallanıyor ve açık tezgâhlarda taze ürünler sergileniyor. Vitrinlerde rengârenk ipekler, tellerden sallanan plastik örümcekler, yelpazeler, inciler görülüyor. Çocukken Emily’i Çin Mahallesi’ne götürdüğümü, ona yelpazeler aldığımı ve sonra eski bir tapınağın üst katındaki Mein Restoran’ında kızarmış erişte yediğimizi hatırlıyorum. Çin Mahallesi’nde her

şey—insanlar, evler, ürünler—karmakarışık, sanki eski dünyadan kalan bir yer gibi ve her zaman heyecan, hareket dolu.

Grant Caddesi’nin sonunda, şans kurabiyelerinin üretildiği gri, kare bir sanayi binasına geliyorum. Bu bina, kırmızı, eğimli çatıları olan iki restoranın arasına kurulmuş. Ryan bu binayı birkaç yıl önce kiraladı. Çin Mahallesinde kiralalar ucuz, ayrıca Ryan Mandarin ve Çince biliyor.

Sallanan bir yük asansörüyle en üst kata çıkarken nefesimi tutuyorum. Ryan, her zaman giydiği siyah kotu ve siyah gömleğiyle beni üst katta bekliyor. Gülümserken yüzü aydınlanıyor. Bana sıkıca sarılırken, mırıldanarak beni gördüğüne memnun olduğunu söylüyor. “Harika görünüyorsun, Anny. İçeri gel. Sana göstermek istediğim bazı fotoğraflar var.” Önden yürüyor. Geniş deri kemerine takılı olan anahtarlar, yürürken şingırdıyor.

Beni büyük, aydınlık bir odaya götürüyor. Odanın büyük sanayi pencereleri Çin tapınağıyla, bir dizi çarpık merdivene ve binalara bakıyor. Domuzlu ekmek ve haşlanmış pirinç kokusu açık pencerelerden içeri süzülüyor.

“Harika bir yer burası,” diyorum etrafıma bakınarak.

Ryan gülümsüyor. Saçlarında beyaz lekeler var. “Ben çay yapayım. Sen etrafa bak.” Ryan küçük, eğreti bir mutfakta çay yapıyor. Aletler, fotoğraf makinesi aksesuarları, Apple bilgisayarlar, bir dizi kamera lensi ve fotoğraf makinesiyle birlikte, uzun tahta bir masanın üstüne dizilmiş. Her şey çok düzenli.

Duvardaki fotoğraflara hayran oluyorum. Fransa ve İtalya’daki bahçelerin yanında Barcelona’daki muhteşem Gaudi mimarisi serisi. Robert Mapplethorpe’un fotoğrafları ne kadar sade, basit ve çıplak özünü gösteriyorsa, Ryan’ın fotoğrafları da o kadar dramatik. Ryan’ın ilgi alanı çok geniş—arılar, ormanlar, deniz ve politika. Solcu gruplara üye ve politik liderlerin fotoğraflarını çekiyor.

“Eskimo kızın gözleri çok etkileyici,” diyorum. “Kızın özünü, ruhunu yakalamışsın, manzaranın güzelliği karşısında ürkütücü duruyor. Neden bu kadar üzgün görünüyor?”

“Üzgün değil. Boyun eğmiş. Yakalamaya çalıştığım şey oydu.”

Plaj koltuklarına oturuyoruz ve hurma çayı içiyoruz. Çayın buharı yüzümüzü buğulandırıyor. Bir süre konuşmuyoruz. Ona sormak, anlatmak istediğim çok şey var, ama burada, bu harika odada onunla birlikte olmak bile huzurlu, memnun olmama yetiyor.

“Eee, neler yapıyorsun, Anny? Ben yokken olanları anlat.”

“Şey, köşe yazıları ulusal gazetelere de satılacak, ancak Monica ilave Bay X yazıları ve diziyi toparlamamı istiyor.”

“Peki, sorun ne?”

“Artık Marv’la beraber değilim. Seriyi yazabilmek için Marv’a ihtiyacım var.”

“Anny, kendine güven. Marv olmadan da yazabilirsin.”

“Manet hep bir model kullanırdı. Van Gogh da öyle.”

“Onların resimlerini muhteşem yapan şey modelleri değil. Kendi duyguları. Marv hakkında bildiklerinle—ki çok şey biliyorsun—Bay X’i yaratabilirsin. Bay X’i alabilmek için ruhunu satın.”

Ryan’ın söylediklerini düşünerek, çayımı yudumluyorum.

“Marv’la ne oldu?” diye soruyor Ryan uzun bir sessizlikten sonra.

“Neler olmadı ki?” Ryan’a Bolinas’ı, Marv’ın yalanını, her şeyi anlatıyorum. Ryan, çay fincanını hafifçe tutarak beni dikkatle dinliyor.

“Bundan daha iyisini hak ediyorsun,” diyor. “Seninle vakit geçirmeyi isteyen biriyle birlikte ol.”

“Bazı ilişkiler, mükemmel olmasa da, yürek işidir. Bazen çok fazla yara, kırgınlık olur—”

“Bu saçmalık, Anny,” diye tersliyor Ryan. “Sen her şeyi hak ediyorsun. Marv’la yaşadığın şeyler çok yüzeyseldi.”

Bunun doğru olduğunu, Marv’ın beni sevmediğini kabullenmek istemediğimi ve onunla birlikte olmamın tek yolunun, uyuşturucu isteyen bir bağımlı gibi, kendime yalan söylemek olduğunu bildiğim için cevap vermiyorum.

Çaylarımızı bitiriyoruz. Fotoğrafçılıktan, resimle ilişkisinden bahsediyoruz. “Bence fotoğraf, resmin yakalayamadığını yakalıyor,” diyorum. “Resim detayları ve fikirleri yakalayabiliyor, ama fotoğraf görünmeyen şeyleri yakalıyor.”

Ryan düşünceli görünüyor. “Sana bir şey aldım.” Ayağa fırlıyor ve masanın üstünden şahane bir Lucite kutusu alıyor. Kutunun içinde, farklı şekillerde düzinelerce cam yıldız var. En üstte zümrüt yeşili bir cam küre duruyor.

“Harika bir şey bu,” diyorum, hediyesine çok memnun olarak. “Bayıldım. Teşekkür ederim.”

“Sen bütün bu yıldızlarsın. Yeşil top, bazen hayatın başka yönlere gittiğini gösteriyor. Ne zaman yeni bir dileğin olursa, kutudan bir yıldız çıkar. Bu senin özel kutun.”

Yanağıma o kadar hafifçe dokunuyor ki, bir çiçeğe de böyle dokunduğunu görmüştüm. “Öğle yemeği için Dragon’da rezervasyon yaptırđım. Yemekleri harika. Haydi gidelim. Şahane yemekler yiyince kendini daha iyi hissedeceksin. Seni görmek çok güzel, Anny.”

Dragon turistlerle ve Yeni Yıl kutlamasına hazırlanan Asyalı ailelerle çok kalabalık. İçerisi karanlık. Duvarlara asılan devasa boyutlardaki altın dragonlar ışıktaki parlıyor. Halılar koyu kırmızı ve garsonlar kırmızı saten ceketler, siyah şapkalar giymiş.

Önce, aşırı derecede sıcak bir pirinç çorbası içiyoruz. Sonra Ryan çeşitli yemekler ısmarlıyor—karides, balık, yeşillik, pirinç. Salon ılık olduğu için sıcak yemeklerden çıkan buhar, camların buğulanmasına yol açıyor. Ryan’la bu yemeği paylaşmak hoşuma gidiyor. Gelecek yıl İrlanda’da açacağı sergiden bahsediyor. Yemek çubuklarını, sopasını kullanan bir opera şefi gibi idare ediyor. Tabaklarıma birkaç karides daha koyuyor.

“Neden İrlanda?”

“Bu iyi bir görev, ama aynı zamanda doğduğum yere geri dönmek istiyorum. Haftalarca İrlanda’nın en yüksek dağlarının arasında yürüyeceğim ve bisiklete bineceğim. Hristiyanlığın ilk dönemlerindeki manastırlarla, Kelt kaleleriyle ve orta çağ malikâneleriyle ilgileniyorum. Bir şato almak ve yarı zamanlı olarak orada çalışmak istiyorum—orası sanatçılar için harika bir yer ve burayla karşılaştırdığın zaman, orada yaşamak daha ucuz.”

“Anlaşılan bir plan yapmışsın,” diyerek karideslerin tadına bakıyorum.

“Yaptım. Sen de bu planın içindesin.”

“Sen delisin.”

“Bu şekilde yalnızca konuşmak çok güzel.” Hazırlıksız yakalanmış bir çocuk gibi, tereddütle gülümsüyor. Zarif bir hareketle, fincanıma sıcak Yasemin çayı koyuyor. “Peki, bana eski kocanı anlat. Nasıl biriydi?”

Durup, derin bir nefes alıyorum. “Onunla ilk tanıştığım zaman, beyaz atlı prens olduğunu düşünmüştüm. Akıllıydı, yakışıklıydı... Geleneklere bağlıydı. Çok gençtik.” Hüzünleniyorum. “Neyse, bu çok kısa bir özetti.”

Ryan içini çekiyor. Sonra avucumun içini öpüyor. “Anny. Doğru erkekle beraber olmadın. Seni tanıdığımı sanıyorum. Ben buradayken birlikte vakit geçirelim.”

“Evet, geçirelim.”

“Ona geri dönme, Anny.”

Derin bir sessizlik içinde oturuyoruz.

Sonra, el ele, o geceki geçit töreni için kalabalıklaşmaya başlayan sokaklarda yürüyoruz. Dar sokakta görkemli dubalar peş peşe ilerliyor. Altın dragon altmış metreden uzun ve iki metrelik başının her tarafında sarı ve kırmızı ponponlar var. Maytaplar havada uçuşuyor ve karanlık gökyüzünde rengârenk alevler parlıyor. Ryan, çocukları renkli kostümler giymiş Çinli ailelerin ve pagoda dubasını hazırlayan Çinli erkek çocuklarının fotoğraflarını çekiyor. Bana, minik pembe çiçekle boyanmış altın rengi ipekli bir yelpaze alıyor. Yelpazeyi açınca içinde inci şeritleri olduğunu görüyorum.

Ryan, elimde yelpazeyle benim fotoğrafımı çekiyor, sonra da bir turist çiftten, ikimizin resmini çekmelerini istiyoruz. Sonra, Ryan geçit törenini çekeceği için, işe dönmek zorunda kalıyor. Birbirimize sarılarak vedalaşıyoruz ve ben yürüyerek eve dönüyorum.

Birkaç gün sonra Ryan çektiği fotoğraflarını bırakıyor. Bana aldığı yelpazeyi tuttuğum ve cilveli bir şekilde güldüğüm resimlerden birini çerçeveletmiş. Mutlu görünüyorum. Sanki Ryan hissettiğim ve belki kendime itiraf etmek istemediğim duyguları yakalamış

gibi. Onunla daha çok ilgilensem mutlu olabilir miyiz, diye merak ediyorum. Fotoğrafı, içinde cam yıldız ve yeşil kürenin durduğu kütunun yanına koyuyorum.

Akşam oluyor ve hafif bir yağmur başlıyor. Dolunayın içeri girmesine izin vermek için pencereleri açıyorum. Telesekreterdeki mesajlarımı dinliyorum. Marv'ın sesini duyunca çok şaşıyorum. “Lütfen, beni ara. Geç saatlere kadar oturacağım.”

Titriyorum. Karışık duygular içindeyim ve kendi kendime geri aramamam gerektiğini söylüyorum. Ertesi günün işleri için masamı temizliyorum ve sonra, kendime onu atlattığımı, onunla konuşmaya ihtiyacım olmadığını telkin ederek yatmaya hazırlanıyorum.

Derin bir uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah saat yediye doğru telefon çalıyor. Bu kez açıyorum.

“Anny,” diyor Marv gergin bir ses tonuyla. “Telefonu açtığına sevindim. Uyandın mı?”

Telefonu sıkıca kavriyorum.

“Lütfen, Anny, seni görmek istiyorum. Anny, lütfen konuş benimle.”

“Seni duyuyorum,” diyorum şaşkınlıkla.

“Lütfen, Anny. Bu gece benimle yemek ye. Seninle konuşmam gerekiyor.”

“Marv, gerçekten çok meşgulüm. Bitti. Biz gerçekten—Ben—”

“Yedide. Seni alırım. Bu önemli, Anny.”

Sadece konuşmakta bir sakınca olmadığına kendimi inandırmaya çalışarak yataktan kalkıyorum. Ne de olsa bir ilişkimiz vardı.

Artı, daha fazla malzemeye ihtiyacım yok mu? Fakat hiç bıkmadan gençlik ve ölümsüzlük peşinde koşan bu kibirli, işe yaramaz—bana masal sonunu yaşatmayacak olan adamdan uzaklaşmam gerektiğini de biliyorum.

Janet ve Lisa’yla konferans görüşmesi yapıyorum. Marv’la buluşacağımı açıklıyorum. “Konuşmak istiyor,” diye açıklıyorum.

“Muhtemelen soğuk süperstar eski karısından sıkıldı,” diyor Lisa.

“Konuşmak mı? Bir erkek konuşmak dediği zaman bu ‘sevişmek’ anlamına gelir,” diyor Janet. “Eğer Viagra kullanmasaydı ve pörsümüş bir aleti olsaydı, gerçekten konuşurdu. Ama payını alabildiği sürece söyleyecek tek bir sözü bile olmaz.”

“Hep aynı şey. Sana aynı hikâyeleri anlatacak. Vaktini boşa harcama,” diyor Lisa.

“Siz kızlar çok karamsarsınız.”

“Uygun olmadığını söyle,” diyorlar.

Akşam oluyor. Giyinmeyi tamamlıyorum ve dönüp, üç köşeli aynada kendime bakıyorum. Leylak rengi kaşmir kazağımı, baldırımın yarısına kadar inen siyah eteğimi, leylak rengi çoraplarımı ve mor bağcıklı botlarımı giydim. Hazırım.

Telefon çalıyor. Arayan Marv. Lobideymiş. Genellikle dışarıda, ya arabada ya da yolcu kapısının yanında bekler. O da benim kadar hevesli, diyorum kendi kendime.

Marv, gri dik yakalı kazağı ve uzun, siyah deri ceketiyle son derece şık görünüyor. Gülerek bana doğru yürüyor. Bana sarılmak üzere kollarını açıyor. Tam o sırada Ryan lobiye giriyor. Bize bakıyor, sonra bir daha bakıyor.

“Imm, Marv, seni komşum Ryan’la tanıştırayım,” diyorum Marv’ın kollarından uzaklaşarak.

“Ah, sen fotoğraf çeken adamsın,” diyor Marv.

Ryan omuzlarını silkiyor. “Sen de kanlı elmas satan adamsın, değil mi?”

“Ben kanlı elmas satmıyorum. Elmas satıyorum,” diye düzeltiyor Marv. Ryan gözlerinde şaşkınlık ifadesiyle bana bakıyor, sonra hızla koridorda kayboluyor. Dairesinin kapısının hafifçe çarptığını duyuyorum.

North Beach restoranında, Marv’ın her zamanki masasındayız. Restoran çok neşeli, duvarları Miro’nun baskıları kaplıyor ve barmenlerin kokteyl çalkalama kaplarını sallarken çıkardıkları seslerle, maun barda atılan zarlar, açık mutfaktan gelen ses kakofoniyle karışıyor. Martini içiyoruz. Marv beni aldığından beri, özel ilgi gösteriyor ve söylediğim her sözü dikkatle dinliyor.

“Seni geri istiyorum, Anny.”

Gülümsemeye çalışıyorum. Çok baştan çıkarıcı olabileceği ve her şeyin bittiği konusunda kendimi uyarıyorum.

“Sen de beni geri istiyor musun?” diye soruyor, tedirgin bir ifadeyle.

“Bana davranış şeklini beğenmiyorum. Ben yokmuşum gibi davranıyordun. Bir yaptığın bir yaptığına uymuyor. Çok fazla kırdım.”

Marv içini çekiyor ve bisküvi çalan bir çocuk gibi, süklüm püklüm duruyor. “Anny, beni bırakma. Sana ihtiyacım var.”

“Aynı şeyler yine olacak ve bu kez birbirimizden nefret edeceğiz.” Tereddüt ediyorum. “Senin Debra’yla ya da başka kadınlarla olmanı istemezdim. Ben böyleyim.”

“Artık onunla birlikte değilim. Sana ihtiyacım var, Anny.”

İçkimi bitiriyorum. “Emin değilim, Marv.”

“Ryan yüzünden mi? Sana, sahibinmiş gibi bakıyor.”

“Hiç de değil. Sadece bizim bunu yürütmemizin imkânsız olduğunu düşünüyorum.”

“Anlıyorum. Tabii.” Elimi öpüyor. “Seni gerçekten seviyorum, Anny. Gerçekten.”

Dil balığımız geliyor. Yiyemiyorum. Şu anda kalkıp gitmem gerektiğini biliyorum. Bunu biliyorum—Marv’ın değişmeyeceğini, ona dönmemin, geriye gitmek anlamına geldiğini gayet iyi biliyorum, ama hayal ettiğim sözleri söylüyor. Duygularım, bir an önce tamamen bitirmeyi istemekle, bizi birbirine âşık gerçek bir çift olarak hayal etme arasında gidip geliyor. Fakat Marv, olayları ve insanları kesinlikle istediği şekle dönüştürme becerisine sahip ve sonra, o anlar geçince, ortadan kayboluyor. Dikkatli olmam gerektiğini düşünüyorum.

“Balık çok güzel,” diyorum gerginliği azaltmaya çalışarak.

“Ya sen, Anny? Beni seviyor musun?”

“Aşkın, iyi ve saygın bir ilişki istemekle ne alakası var?”

“Bana bir şans daha ver,” diyor Marv. “Benimle ol, Anny. Sensiz yaşayamam.”

Vay canına. Bu sözleri söyleyince yumuşuyorum. Her şey değişiyor. Yelkenleri suya indirdi, diye düşünüyorum.

Yarım saat sonra Marv'ın evindeyiz. Yangın varmış gibi soyunuyorum. Hiçbir şeyin önemi yok, şu anda, burada, onun dışında hiçbir şey önem taşıyor. Vay canına. Hiçbir şeyin önemi yok. Başka bir dünyadayım. Elimde değil. Yatağa atlıyorum ve birbirimizin kollarında kayboluyoruz. Sadece biz varız, sadece birbirimize dokunduğumuz zaman hissettiklerimiz var.

“Hep bunu hayal ettim, diye fısıldayarak üstüme çıkıyor ve beni tutkuyula öpüyor.

“Haydi şimdi,” diye fısıldıyorum ağzına.

“Şşşş... Biraz bekleyelim, uzatalım. Sonsuza dek sürmesini sağlayalım.”

İçime girmeye çalışıyor ama, aman Tanrım, yumuşak, gerçekten yumuşak—ve ben burada, bacaklarımı boynuna dolamış haldeyim. İtiyor, dürtüyor, sürtüyor, ancak hiçbir şey olmuyor. Şimdi beni artık öpmüyor bile, hiçbir şey yapmıyor—sonra yavaşça geri çekiliyor ve bacaklarım, mahcup olmuş çocuklar gibi yavaş yavaş aşağıya iniyor.

“Yapamıyorum. Tanrım, yapamıyorum. Şimdi.”

Sonsuz gibi geçen bir süre boyunca kıpırdamadan yatıyoruz. Marv sırt üstü yatıyor. Ay o kadar yakın ki, neredeyse pencereye dokunuyor ve altın rengi ışık Marv'ın gergin yüzüne yayılıyor.

“İçki yüzünden,” diyerek onu öpüyorum. “Oynaşabiliriz.” Yüzümü omzuna gömüyorum.

“Sanırım, yorgunum. Başım çok ağrıyor. Belki de votkadandır.

“Sorun değil. Sevgi, bir insanı nasıl sevdiğindir. Sadece seks değildir.”

“Anny, gece kalkarsan diye gece lambasını açık bıraktım. Yatağındaki çekmecede öksürük pastilleri var. Çok öksürüyorsun. Göğüs röntgeni çektiirdin mi?”

“Yakında.”

“Anny, yumuşak yastık sevdiğini biliyorum. Sana benim yumuşak yastığımı vereyim.” Yastığını başımın altına koyuyor.

“Rüyalarımnda uçuyorum,” diyerek kollarında büzüşüyorum.

“Ben, sıgılık yerlerde yüzüyorum, akıntı beni sürüklüyor,” diyor Marv dalgın bir sesle. “Harika bir duygu bu. Hiç durmadan yüzüyorum ve hiç yaşlanmıyorum.”

“Dikkatli ol.” Onu dudaklarından öpüyorum. “Icarus gibi güneşe çok yaklaşırsan, parçalara ayrılırsın.”

O da beni dudaklarımdan öpüyor. “İyi geceler, sevgilim.”

“Honey nerede?” diye soruyorum sahte bir ilgiyle.

“Köpek evinde. Taş sergisi için Vegas’a gitmem gerekiyor, sonra da iş için New York’a gideceğim. Birkaç hafta burada olmayacağım.”

“Honey’yi neden Debra almadı?”

“Debra burada değil.”

Marv yan dönüp uyuyor. Artık kendini tecrit ediyor. Ben uyuyamıyorum. Gözlerim açık, bir kez daha oyuna getirildiğimi anlamanın üzüntüsüyle, tavanda süzülen ışıklara bakıyorum. Marv kıpırdanıyor, dönüyor, içini çekiyor ve horluyor. İki defa, mırıldanarak baş ağrısının daha da arttığını söyleyip, yataktan kalkıyor ve tuvalete gidiyor. Suyun aktığını, Marv’ın öksürdüğünü, şişenin içinde sallanan hapların sesini duyuyorum. Marv, yatağa dönüyor. Ayakları buz gibi.

Ay artık görünmüyor ve gökyüzü simsiyah. “Sensiz yaşayamam,” demişti. Herhalde bu noktada yalan söylemiyordu? Sonunda, uyuklamaya başlıyorum, aklım başka yerlere gidiyor. Çölde deveye biniyorum, İrlanda’da salıncağa biniyorum, İstanbul’da göbek atıyorum. Egzotik ışıklar ve uzun çimenler çıplak vücudumu kaplıyor, kolumda taşlarla kaplı bilezikler, ayak parmaklarımda yüzükler, ayak bileklerimde gümüş zincirler şangırdıyor.

Saat 6.00’da Marv’ın alarmı çalınca hemen uyanıyorum ve Marv yataktan fırlıyor. “Acele edip giyinmemiz gerekiyor, Anny. Bu sabah acil bir iş toplantım var.”

“Hı-hı. Tabii,” diyorum.

Marv hemen banyoya gidiyor. Duşun sesini ve Marv’ın Frank Sinatra şarkıları söylediğini duyunca. Koltuğun üstündeki gazetelere bakıyorum. Bir tanesi bile *San Francisco Times* değil. Benim yazılarımı okuduğuna, ya da umursadığına dair hiçbir kanıt yok. Hiçbir şey. Her şey, her zamanki gibi düzenli ve gizlenmiş.

Marv beline bir havlu sararak odaya geliyor. “Banyo senindir, Anny.”

“Sağ ol,” diyerek eşyalarımı alıyorum ve hemen banyoya girerek kapıyı kilitliyorum. Banyoda hâlâ buhar var ve tıraş losyonu kokuyor. Duşu sonuna kadar açıyorum ve duşu kullanıyormuş numarası yapıyorum. İlaç dolabını açıp, Viagra haplarını arıyorum. Hiçbir şey yok. Hemen dün akşamki kıyafetlerimi giyiyorum ve bir yandan da, gerçekten Bay X yazılarımı okuyup okumadığını, önemli bir okuyucu kitlesine sahip herhangi bir yazıyı umursayıp umursamadığını merak ediyorum.

Yüzümü soğuk suyla yıkıyorum ve Marv’ın fırçasıyla saçımı fırçalıyorum. Tezgâhın diğer tarafındaki Fransız parfümü şişesi dik-

katimi çekiyor. Kendi kendime bela aradığımı söyleyerek mutfığa gidiyorum. Marv, kocaman, kırmızı espresso makinesinde espresso yapıyor. Koyu renk, ince çizgili, şık bir takım elbise, beyaz gömlek giymiş, gümüş rengi bir kravat takmış ve saçlarını geriye taramış. Resmi bir ifadeyle, “Tam sevdiğin gibi. Üstü köpüklü,” diyerek bana küçük bir cam fincanla espresso veriyor. Üzerinde ince bir limon kabuğu dilimi yüzüyor.

Yüksek bir tabureye oturuyorum, kahveyi içiyorum. Yumurta yaparken ve bana daha iyi beslenmem gerektiği konusunda nutuk atarken onu izliyorum.

“Peki, Bay X yazılarımı okudun mu?”

“Bay X soğukkanlı biri,” derken yumurtaları kaşıkla şık Versace tabaklarına boşaltıyor. Yanıma oturuyor ve yüzünü yumurtalara yaklaştırarak yemeğe başlıyor. Birkaç lokma alırken, yumurtalarına bu kadar yakın ilgi göstermesinin içler acısı olduğunu düşünüyorum.

Marv bulaşıkları çalkaladıktan sonra, tezgâhın üstündeki Aero Garden ev içi bahçe aletiyle ilgileniyor, özenle fesleğen kesiyor ve fesleğeni bir torbaya koyuyor.

“Sen fesleğen seversin. Bunlar senin için,” derken yakışıklı yüzünde sıkılğan bir ifade beliriyor. “Doğru ışıktaki her şey yetişebilir,” diyor.

Saatime bakıyorum. “Yani, ahlaksız kadın eve dönmek zorunda,” diyorum. Gitmek istiyorum. Olanları anlamaya çalışmak için.

“Hayır, ahlaksız olan benim,” diyor esrarengiz bir şekilde. Sonra etrafına bakıyor. “Fesleğeni unutma. Küpelerini aldın mı? Gözlüğünü?”

Daha sonra, eve döndüğüm zaman yazı yazamıyorum. İçimde büyük bir boşluk hissediyorum, çünkü bu sabah her şey tekrar değişti. “Seni seviyorum,” demişti ama dün gecenin ihtirası nerede kaldı? Duygularını gecenin ötesine taşımaktan aciz mi? beni sevdiğini söylediğine pişman mı oldu? Neden iktidarsızdı?

Pencereleri sonuna kadar açıyorum ve içeri temiz, güneşle ısınmış havayı alıyorum. Pencereimin pervazında sarı bir kelebek pır pır ediyor. O kadar güzel ki, bir süre onun kanat çırparak uzaklaşmasını seyrediyorum.

Güneş bugün çok parlak ve yavaş, sıcak bir rüzgâr, şehri du-man gibi kaplıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve aklımın dalıp herhangi bir yere gitmesine izin veriyorum ve kısa bir süre sonra, sihirli halı-ma biniyorum, aşk sahneleri yazıyorum. Fon olarak rüyalarım-daki görüntüleri kullanıyorum—bir ağaç, topu tutar gibi ışığı yakalıyor, koyu renk bir anafor, bir mağaraya aniden basan karanlık...

Kahvemi içip banyomu yaptıktan ve güne hazırlandıktan sonra, bilgisayarda “Bay X Geri Döndü. Yürüyecek mi?” yazısının tas-lağını hazırlıyorum.

“Seni geri istiyorum. Seni seviyorum,” dedi. Ancak bu sabah arabayla evime dönerken arabada Bay X yine mesafeliydi, içine ka-panmıştı, sanki gecenin yakınlığı ona çok fazla gelmiş gibiydi.

Sonraki birkaç saat boyunca, Bay X’in dünyasında kaybolarak yazıyorum. Taslağı tamamlıyorum ve daha sonra Starbucks’ta oku-mayı, gerekli düzeltmeleri yapmayı planlıyorum. Artık akşamüstü oldu ve solgun güneş, bastıran sisle rekabet ediyor.

Radyoyu İspanyol kanalına ayarlayıp, İspanyol müziği dinli-yorum. Gözlerimi kapatıyorum ve düşüncelere dalıyorum. Marv’la ben duygusal İspanyol aşk şarkısı eşliğinde dans ediyoruz. Marv bana sıkıca sarılıyor, eli sıcak ve sağlam bir şekilde çıplak sırtımda.

On santim topuklu bantlı ayakkabılarımla, dudaklarım onunkilerle aynı hizada. Öpüşüyoruz, vücutlarımız hemen hemen hiç kıpırdamıyor. Müzik bittiğinde biz hâlâ öpüşüyoruz ve salon boş.

Kendimi zorlayarak gerçek hayata dönüyorum. Bir enerji dalgası hissederek, yatağımın yanındaki duvara çok sayıda gül resmi yapıyorum. Güllerin yeşil sapları duvarın kenarı boyunca kıvrılıyor ve dolanıyor. İki saat süreyle boyuyorum. Bitirdiğim zaman, yaptığımı memnun oluyorum. Hoşuma gidiyor.

Sırt çantamı alıp, hemen dışarıya, batmakta olan güneşe çıkıyorum.

25. Bölüm

Lisa kalça ameliyatı oldu. Birkaç gün sonra Janet’le birlikte Lisa’yı, Pacific Heights’da bulunan zarif, tek katlı evinde ziyaret ediyoruz. Duvarlarda yerli sanatçıların resimleri var. Benim iki tane kutudaki-kadın resmim de asılı. Tik ağacı zemin pırıl pırıl cilalı ve antikalar, Mies van der Rohe koltuklarla kaynaşmış.

Açık mavi ipek sabahlık giymiş olan Lisa halsiz görünüyor. Buz mavisi odasında bulunan bej kadife berjer koltukta oturuyor. Koltuğun yanında bir yürüteç duruyor. Oğlunun ve torununun çerçeveli fotoğrafları cam masanın üstünde, üçümüzün fotoğrafının yanında duruyor.

Lis,a sağlığı hakkında konuşmak istemiyor ve kaygılarımızı dinlemiyor. Bu nedenle, Marv’la en son geçirdiğim geceden bahsediyoruz.

“Şimdi de Vegas. Yine mücevher sergisi,” diyorum. “Kesinlikle Vegas’a eski karısıyla, bir daha görüşmeyeceğine söz verdiği kadınla gitti.”

“Tatlım, bu iyi değil,” diyor Janet.

“Ona hiç geri dönmemeliydim,” diyorum.

“Burada pis kokular alıyorum,” diyor Lisa. “Köpek, bakımda çünkü Marv eski karısıyla birlikte.” Lisa’nın mercan rengi ruju, solgun yüzünün yanında çok parlak görünüyor. Yanındaki antik masanın üstünde ilaç şişeleri duruyor.

“Sensiz yaşamak istemediğini söyledi. Ancak daha fazlasını veremiyor. Verebileceğinin en iyisi bu. Bay X’e sahip oldun. Bununla idare et,” diyor Janet, dudaklarına turuncu dudak parlaticısı sürüyor. Üstünde turuncu kazak, siyah tayt ve yanları fermuarlı siyah kısa bot var.

“Saçmalık. Marv çok fazla Cary Grant filmi seyrediyor,” diyor Lisa.

“İyi seks yeter mi? En iyi orada faaliyet gösteriyoruz—karanlıktaki âşıklar—ama onun dışında işe yaramıyoruz ve ne yazık ki, daha fazlasına ihtiyacım var. Bugüne kadar sahip olamadığım bir şey istiyorum.” İçimi çekiyorum. “Size söyledim, iktidarsızdı.”

“Belki sensiz yaşayamayacağı konusundaki açıklaması yüzünden gergindi,” diyor Lisa.

“Gerginmiş, hah,” diyor Janet. “Bir kez daha yalan söylerken yakalanma korkusu yüzünden gergin. Adam iktidarsızdı çünkü yalan söylediğini biliyordu.”

“JDate’e girip girmediğini kontrol ettin mi?” diye soruyor Lisa.

“Evet. Girmedi,” diyorum.

“Kontrol etmeye devam et,” tavsiyesinde bulunuyor Lisa.

“Artık gireceğinden kuşkuluyum.”

“Neden kuşkulusun?” diye soruyor Lisa “Sen akıllı bir kadınsın. O aptal. Viagra kullanan yakışıklı, zengin bir erkek olduğu için yaptığı her şey yanına kâr kalacak sanıyorum.”

“Onu seviyorum. Onun ortalıkta olmadığını bilmeme rağmen, onu seviyorum.”

“Bay X’i daha çok seviyorsun,” diyor Lisa.

Böylece, eve dönünce ilk iş olarak JDate’i kontrol ediyorum ve gerçekten de, beklenildiği üzere, Marv bu sabah JDate’e girmiş.

Peki. Bu kez ben kazanacağım. Bir planım var. Üyelik kısmına giriş yapıyorum ve yeni bir profil yaratarak, Dansöz Diva adını alıyorum. Gereken bilgileri dolduruyorum, sonra da profilimi yazıyorum. *Otuz iki yaşındayım ve aktrisim. Daha yaşlı erkekleri seviyorum. Onlar çok daha ilginç.* Sonra otuz yaşımdayken Happy Valley’deki havuzumun kenarında yatarken çekilmiş, kara gözlük taktığım ve büyük puanlı bir bikini giymiş olduğum bir fotoğrafımı tarayıp, profilime yüklüyorum.

Bekliyorum. Bir saat sonra, Marv, Dansöz Diva’ya e-posta gönderiyor. Çok güzel bir kadınsın. Aktris olman hoşuma gitti. Genç olman da. Ben dünyayı dolaşıp ünlülere elmas satıyorum. Sen de elmasa benziyorsun. Birkaç gün süreyle Vegas’ta *olacağım, ama bana e-posta gönder. Muhteşem Adam.*

Bir sonraki Bay X yazımı yazıyorum ve izleyicilerime planımdan bahsedip, sonra Marv’ın Dansöz Diva’ya yazdığı cevabı ekliyorum. Planıma göre, yeterince Dansöz Diva yanıtı aldıktan sonra, zaman ayırıp Marv’la buluşacağım ve ona Dansöz Diva olduğumu açıklayacağım. İşte bu kadar.

Sonraki on iki gün boyunca, bazen günde üç kere, Marv’a ateş-

li e-postalar gönderiyorum ve Dansöz Diva diye imzalıyorum. Marv cevap veriyor. Ben, onun cevaplarını köşe yazılarıma aktarıyorum ve anında hayran posta trafiği hızlanıyor. Köşe harika iş yapıyor. Yerel televizyonlar ve radyolar beni yaşlı buluşmaları konusunda konuşma yapmaya davet ediyor. Hollywood'dan bir ajans Monica'yla temas kuruyor. Ajans köşe yazılarının film haklarını satın almak istiyor. Monica, acele etmeyeceğimizi söylüyor. "Bu Hollywood'lular akbaba gibi," diyor. Mesleğim açısından heyecanlıyım ve yapmak istediğim her şey mümkünmüş gibi hissediyorum.

"Ne zaman sona erdirmeli?" diye yazıyorum.

Doğru zamanlama ne? Bay X hoş bir kurnazlığa sahip, ruh hali cinsel arayış içindeki genç bir çocuğunkine benziyor—neşeli, neşesiz, içine kapanık, asla birbirini tutmuyor. Bunu sona erdirmenin doğru zamanı yok çünkü nevroz hep orada. Ancak Bay X'in aceleyle arabasına gidişini izlerken, kalbim küt küt atıyor...

İki gün sonra, bilgisayarın başındayken Marv arıyor. "Sevgilim, seni özledim," diyor.

"Ne güzel," diye cevap veriyorum.

"Sen de beni özledin mi?"

"Deli gibi."

"O halde bu akşama ne dersin?"

"Gelemem. Üzgünüm. Gerçekten yazımla çok meşgulüm, sonra da yemek programım var."

"Yarın?"

"Bu hafta mümkün değil," diyorum.

“Ya gelecek Cumartesi gecesine ne dersin? Yemek. Hafta sonunu benimle geçirmek ister misin?”

“Pazar günü benim doğum günüm, o nedenle meşgulüm.”

“Doğum günün kutlu olsun,” diyor. “Seni ertesi gece yemeğe çıkarayım. O zaman kutlarız.”

“Sana haber veririm,” diyorum.

26. Bölüm

Pazar günü, yani doğum günümde, Ryan'da bir buket uçuk sarı gül alıyorum. Buketin üstünde çok güzel bir de kart var. *Sen yaşlanmayacaksın, Anny. Hiçbir zaman. Ryan.*

Aynanın karşısında durup, sarkan boynumu, çenemin altındaki torbayı ve solan, incelen kaşlarımı fark ediyorum. Gelmeyen telefonun zilini dinliyorum. Tabii, Marv yaş günümü unuttu, yoksa unutmadı mı?

Giyinmeyi tamamlıyorum. Emily ve Harry'yle, Golden Gate Parkı'nda buluşacağım, sonra San Francisco'da en sevdiğim yer olan Sam's Restoran'da yemek yiyeceğiz. Evden çıkmadan önce, JDate'e giriyorum ve Dansöz Diva'ya gelen övgü dolu romantik e-postaları okuyorum. Gönderen Marv. *Yakında buluşmalıyız. Ne zaman boşsun?*

Parka gitmek için taksiye biniyorum. Harry ve Emily'yle girişte buluşuyoruz. Fred üstüme atlıyor ve neredeyse beni devirirken,

ellerimi, yüzümü yalıyor. Kahkahalarla gülen Emily onu üstümden çekerken, “Büyükanneyi” devirmemesi gerektiğini söylüyor. Emily çok güzel görünüyor—atkuyruğunun etrafına menekşeler sarmış ve yüzünde makyaj yok. Emily’nin doğal bir güzelliği, onu tanıdıktan sonra fark ettiğiniz bir güzelliği var.

“Doğum günün kutlu olsun, Anneciğim,” diyen Emily bana sı-kıca sarılıyor.

“Doğum günün kutlu olsun, Anne,” diyor Harry göz kırparak. “Hediye arabada. Sana yemekte vereceğiz.”

Burası o kadar güzel ki, çiçekler çimenleri pembe şifon gibi kaplıyor. Çimlerin üzerine yatıp Fred’in, Harry’nin attığı topu ya-kalamak için sıçrayıp koşmasını seyrediyoruz. Gölgesi çimlerin üzerinde dalgalanıyor.

Çim saplarından birine tırmanan uğur böceğini seyrederken, erkek kardeşimin “Uğur böceği, uğur böceği, evinden uçup gidiyor,” diye şarkı söylediğini hatırlıyorum. Uğur böceğinin parmağında dolaşmasına izin veriyorum, onu kendime saklamak, eve götürmek istiyorum. Ama o kadar güzel ki... Hafifçe silkeliyorum ve havada kanat çırparak uzaklaşmasını, sonra çimlerin üstüne düşmesini izli-yorum.

“Anne,” diyor Emily, “Bugün bizimle beraber olduğun için çok mutluyum. Bu çok eğlenceli.”

“Ben de burada sizinle birlikte olmaktan çok memnunum,” di-yorum.

“Bay Muhteşem’den düzinelerce gül aldın mı?” diye soruyor.

“Ona doğum günüm olduğunu söylemedim,” diye yalan söy-lüyorum.

“Söylemek zorunda olmamalısın,” diye ısrar ediyor.

“Seni amcamla tanıştırmak istiyorum,” diyor Harry. “Santa Cruz’da güzel bir evi var ve bütün gün bahçeyle uğraşır. Epeyce de parası var.”

“Annem, hayatı boyunca bakılmış olur,” diyor Emily Harry’ye bakarak.

“Ben bakılmak istemiyorum. Ben para kazanıyorum. Daha da kazanacağım. Beni birileriyle eşleştirmekten vazgeçin.”

Emily derin bir iç çekiyor ve Harry’ye, dememiş miydim, der gibi bakıyor. “Anne, sadece yalnız olmanı istemiyoruz.”

Böylece onlar, katılmam gerektiğini düşündükleri bekârlar grubu, yapmam gereken şeyler hakkında söylenip dururken, ben gözlerimi kapatıp, küreler halinde süzülen, sonra kaybolan güneş ışığı parçalarını hayranlıkla izliyor, düz, yeşil çimlerin üstüne serildiğimi hayal ediyorum ve Emily’nin çocukken oyun masasında oturup, çekiçe ağaç çivileri deliklere çaktığını hatırlıyorum. Bebek önlüğü kayısı ve plastik kokardı.

“Anne, uyan. Gidiyoruz,” diye sesleniyor Emily.

Ertesi gece evde dinleniyorum ve *Cheaters* adında, detektif kamyonetinde dolaşarak, aldatanları buluncaya kadar hayat arkadaşlarının ihanetini ağlayarak anlatan serseriler hakkındaki programı seyrediyorum. Kanal değiştirip, *Dr. Phil* tekrarlarını ve zavallı, yeniden kazanılmış bekâr için ağlayan aptal kızlar hakkındaki *The Bachelor*’ı geçiyorum. Telefon çalınca irkiliyorum. Saat gece yarısına geliyor. Arayan Lisa.

Lisa heyecanla, erkek arkadaşıyla çok şık bir Yahudi Federasyonu bağış toplantısına gittiğini anlatıyor. “Kimi gördük dersin? Uzun boylu, yakışıklı ve üzerinde Marv Rothstein yazılı isimlik takmış bir adam. Uzun boylu, anoreksik görünümlü bir kadınla be-

raberdi. Kadın çok gençti ama güzeldi. Tanıştırıldık ve beni tanıımı-yormuş gibi davrandı ki bu çok saçma çünkü ona benden bahsettin. Neyse, tabağı bin dolar olan o yemeklerden biriydi.”

Telefona sıkıca sarılıyorum.

“Bu koca adam neden seni hiç götürmüyor?”

“O tür etkinliklerle ilgilenmiyorum.”

“Feng shui tavsiye ediyorum,” diyor Lisa sesini alçaltarak. “Hayatını değiştirecek. Ben büyük bir çalkantı içindeydim. Feng shui’ci adam evime geldikten sonra, iki bina sattım ve sonra Harold’la tanıştım. Tamam, sıırsıklam âşık değilim ama bana sarılıyor ve tutarlı. Her neyse, sana feng shui’ci adamın telefonunu vereyim. İnanılmaz biri. Çok akıllı bir adam. Hayatını değiştirecek.”

Telefonu kapattıktan sonra, evin içinde ileri geri volta atıyorum. Bu kadar uzun süre beklediğim için kendime kızıyorum. Nasıl bitireceğim? Hâlâ onu arayıp Cumartesi akşamı için kararımı bildirmediğimi fark ediyorum. Dansöz Diva’yımışım gibi davranarak Muhteşem Adam’la temas kuracağım ve yarın gece buluşmak isteyeceğim. Sonra ona yüz-yüze oyunun bittiğini söyleyeceğim. Sonunda onun neler yaptığını bildiğimi anlayacağım.

Heyecanlanarak JDate sitesine giriyorum, Muhteşem Adamı tıklıyorum ve şunları yazıyorum: *Yarın akşam San Francisco’da olacağım ve seninle tanışmaya can atıyorum. O kadar yakışıklı, o kadar hoşsun ki... Lütfen benimle saat yedide Mark Hopkins Oteli’nin barında buluş. Beni tanırsın. Uzun kırmızı bir palto giyeceğim. Gerçek adım Natasha.*

İki saat sonra, saat 02.00’de cevap veriyor: *Sabırsızlanıyorum. Barda oturuyor olacağım.*

27. Bölüm

Nob Hill'deki Mark Hopkins Otel'ine erken geliyorum. Şehri sis bastı ve çok soğuk. Üstümde uzun kırmızı paltom ve siyah platform ayakkabılarım var. Ayrıca başıma, kristal kelebek tokalı kırmızı bere de taktım.

Ay, altın küre gibi karanlık gökyüzünü aydınlatıyor. Tramvaylar tepeleri tırmanmaya çalışıyor ve Grace Katedrali beyaz bir rüya gibi parlıyor.

Soğuk sisi içime çekerek, hemen otele giriyorum. Büyük lobi, yüksek tavanları, kristal şamdanları ve eski, pano duvarları ile çok görkemli. Turist dolu cam asansörle otelin en üst katına çıkıyorum. Gözlerimi kapatıp nefesimi tutuyorum.

Asansör büyük, kırmızı, konforlu ve açık bir salona açılıyor. Turistler masa için sıra bekliyor. Kuyruğun arkasında durarak, Marv'ın uzun, aynalı barın ucunda oturduğunu görüyorum. Beyaz smokin giymiş bir piyanist, "It Had To Be You" şarkısını çalıyor ve çiftler küçük dans pistinde daireler halinde süzülüyor. Yüksek

tavandan sarkan kristal şamdanlar, mücevher gibi parlıyor ve tavana kadar uzanan pencerelerden görünen yıldızlar o kadar yakın ki, neredeyse camlara dokunuyorlar.

Koyu renk takım elbisesiyle, sabırsızlıkla saatine bakınan, güzel uzun elleri gerginlikle saçlarını düzelterken Marv'ı izlerken, onu ilk kez gördüğüm anı hatırlıyorum. Kendini beğenmişliğinden, narsisizminden, yalanlarından etkilenmediğimden, yaralarına, savunmalarına, kendini beğenmişliğine, hatta aldatmalarına karşı çok büyük bir sevgi duyuyorum. Ona Natasha olduğumu söylersem, onu sonsuza dek küçük düşüreceğimi biliyorum. Mantıksız, acımasız, hatta tacizci gibi görünmeme yol açacağım. Şu anda onu sevdiğimi, ona karşı her zaman sevgi hissedeceğimi biliyorum. Bana bir armağan verdi, cinsel arzularımı uyandırdı. Her seviştiğimizde, savaşa gitmek üzere olan genç bir asker gibiydi ve o, böyle biri. Her anı yaşıyor, kendi yöntemiyle...

Evet, onu yarın gece görüp, her şeyin bittiğini söyleyeceğim. Fakat ona asla Dansöz Diva'dan bahsetmeyeceğim. İsteddiği gibi düşünsün.

Aceleyle asansöre biniyorum ve bekleyen taksiye atlıyorum.

Ertesi sabah Marv'a e-posta çekip, ertesi Cumartesi akşamı onunla yemeğe çıkacağımı belirtiyorum.

Cumartesi gecesi Marv'la beraber North Beach Restoran'ında yemek yiyorum. Marv yorgun görünüyor. Her zaman parlayan yanık teni soluk ve benekli. "İş yolculuğu" ve bir rock yıldızına sattığı şahane sarı elmas hakkında konuşuyor. Londra'da bir daire almak istediğini söylüyor.

"Harika," diyorum.

“Çok güzel görünüyorsun, Anny. Parlıyorsun.”

Gülümsüyorum.

“Anny, seni özledim. Alışılmadık tavırlarını, dramalarını özledim. Çok güzelsin. Vücudunu, tenini, bende yarattığın etkiyi özledim,” diyor sesini alçaltarak.

“Marv, konuşmamız gerekiyor.”

Gözlerini yarı kapatıyor, derin bir iç çekiyor, sanki kendini yüzleşmeye hazırlıyor. “Seninle yeterince ilgilenmediğimi biliyorum. Artık daha yaşlıyız, Anny. Daha farklı. Bizim yaşamızda, sahip olduğumuz şey çok özel.” Gülerek elimi tutuyor. “Hâlâ en güzel sevişmeyi yaşadığım kişi sensin.”

“Marv, bitti. Sana—artık beni aramamanı söylemek istiyordum. Sen söz konusu olunca, zayıf davranıyordum, ancak artık başka bir yerdeyim.”

Marv elimi okşuyor ve hüzünlü bir çocuk annesine nasıl bakarsa, Marv da bana öyle bakıyor. “Peki, Anny. Nasıl istersen.”

“Mesele benim ne istediğim değil. Böyle olmak zorunda.”

Marv saatine göz atıyor. “Sana yeni kanepemi göstermek istiyordum. Dekoratörüm Paris’ten aldı—”

“Marv, ben taksiyle eve dönüyorum. Her şey bitti.”

Yavaşça, fikrimi değiştireceğimi düşünüyormuş gibi, hesabı ödüyor ve sonra ayağa kalkıyor. Kalabalık restoranda kapıya doğru ilerlerken Marv tökezliyor.

“Seni yakaladım,” diyerek kolunu tutuyorum.

“Çok fazla içmiş olmalıyım.” Utanmış görünüyor.

“Biraz su bulalım,” diyorum ama çok geç kalıyorum. Marv yere yığılıyor. Rengi bembeyaz ve gözleri geriye yuvarlanmış halde yerde yatıyor. “Yardım edin! Birisi yardım etsin!” diye bağıyorum. “Lütfen, acele edin. Lütfen, lütfen!”

“Ben doktorum! 911’i arayın!” diye haykırıyor kızıl saçlı, kısa boylu bir adam. Doktor, bize yer açması için, herkesin geri çekilmesini emrediyor. Marv’ın kravatını çıkarıyor, gömleğini açıyor ve göğsüne masaj yapıyor. Rengi daha da beyazlaşıyor. Her şey çok hızlı geliyor. Sağlık ekibi geliyor ve Marv’ın burnuna oksijen maskesi yerleştiriyor.

Dışarıya çıkınca doktorlar Marv’ı ambulansa yerleştiriyor ve ben de arkada, Marv’ın yanında gidiyorum. Rengi neredeyse mor ve gözleri kapalı. İki tarafında birer sağlık görevlisi oturuyor ve yüzlerinde ciddi bir ifade var.

Mt. Zion Hastanesi’nde, onun sedyeyle hızla itiyorlar ve kapılar kapanıyor. Hemşirelerden biri bana akrabası olup olmadığını soruyor.

“Hayır, çok yakın arkadaşım. Kalmak istiyorum.”

Beni yoğun bakım ünitesinin bekleme odasına götürüyor ve doktorlar ne olduğunuanlar anlamaz, bana Marv’ın durumu hakkında bilgi vermeye söz veriyor.

Plastik sandalyeye oturarak acı kahve içiyorum. Lütfen ölme, diye tekrarlıyorum kendi kendime. Marv’a, ne olursa olsun, ona karşı sevgi hissedeceğimi—bana uzun zamandır sahip olmadığım bir şey, ölmüş olduğunu sandığım bir şey verdiğini hiç söylemedim. Bu olmadan önceki söylediğim sözlerin artık hiçbir önemi yok.

Kapı açılıyor. Boynunda maske bulunan bir hemşire odaya giriyor. “Bay Rothstein’in akrabası mısınız?”

“Arkadaşıyım.”

Sempatiyle bakıyor. Çok şiddetli bir kalp krizi geçirmiş. Önümüzdeki yirmi dört saat son derece önemli. Doktorlar onunla uğraşılıyor. Aileden değilseniz, en iyisi gitmeniz. Yarın hastaneyi arayın.”

Asansöre doğru yürürken, uzun boylu, sarışın, yakışıklı bir adamın telaşla koridorda koştuğunu görüyorum. Marv’ın salonundaki fotoğraftan, onun Marv’ın oğlu Maurice olduğunu anlıyorum. Marv’ın güçlü çenesini, uzun ağzını ve çıkık elmacık kemiklerini almış. Onu durduruyorum. Babasıyla birlikte olduğumu açıklıyorum.

“Sen Anny’sin,” diyor.

Başımınla onaylıyorum.

“Bir haber alır almaz seni ararım, Anny.”

Bütün gün bekliyorum, ama hiç ses çıkmıyor. Akşamın geç saatlerinde hastaneyi arıyorum. Hemşire bana Marv’ın ameliyatta olduğunu söylüyor. Üçlü bypass ameliyatı oluyormuş. Birkaç gün süreyle yoğun bakımda kalacaktı.

“Onu ne zaman görebilirim?”

“Oğlunu aramanız gerekecek.”

Maurice’in telefon numarası kayıtlı. Mesaj bırakıyorum. “Lütfen ara,” diyorum.

Günler geçiyor. Marv’ın iyileşmesi için dua ediyorum. Dua etmek için North Beach’teki St. Marks Katolik Kilisesi’ne gidiyorum ve azizlere mum yakıyorum. Katolik Kilisesi’ne kendimi yakın hissediyorum ve oradan bir çağrı hissediyorum. Oradaki ayinleri,

renkleri, görkemi ve inancı seviyorum. Daha sonra Marv'ın durumunu sormak için hastaneyi aradığımda, hemşire “kritik durumda” olduğunu söylüyor.

Gözlerimi kapatıp annemin cenaze törenini hatırlıyorum. Annem yakılmıştı. İçinde küllerinin bulunduğu sarı karton kutu sergilenirken kiralık haham tiz bir sesle bağırarak, annemin “harika” hayatından bahsediyordu.

Yağmur pencerelere vuruyor.

Odayı akşam karanlığı basıyor ve camlara vuran yağmur sesi tuhaf bir şekilde beni rahatlatıyor. Marv'ın hastalığı içimde ona karşı olağanüstü bir merhamet duygusu uyandırıyor ve ölebileceği düşüncesi beni korkutuyor. Zira hayatımda önemli bir yer edindi.

Rahatlamak için, resim yapmaya hazırlanıyorum. Paleti çıkarıyorum ve griler, yeşiller, beyazlar—azıcık da zümrüt yeşili kullanmaya karar veriyorum. Tam resim yapmaya başlarken telefon çalıyor. Marv'ın oğlu arıyor.

“Baban nasıl?”

“Kritik aşamayı atlattı. Şimdi özel bir odada.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim... Çok rahatladım.”

“Dr. Abrams birkaç hafta boyunca dinlenmesi ve bakılması gerektiğini, ama yepyeni olacağını söylüyor.” Maurice duraksıyor. “Seni görmek istiyor. Ama emin olmak için önce hastaneyi ara.”

Ertesi sabah hastaneyi arayınca, hemşire Marv'ın halsiz ve yorgun olduğunu, fazla kalamayacağımı belirtiyor. “Buraya dörtte, akşam yemeğinden önce gelerseniz iyi olur,” diyor.

Öğleden sonra yağmur şiddetini artırıyor ve hava çok soğuk.

Üzerime, bileklerime kadar inen yağmurluğumu giyiyorum. Daha önce Honey'nin fotoğrafını çekip çerçeveletmişim, çantama bu çerçevele fotoğrafı koyuyorum.

Hemşirelerin bulunduğu yere gidip, Marv Rothstein'ı ziyarete geldiğimi söylüyorum. Bir hemşirenin peşinden koridorun sonunda karanlık bir odaya giriyorum. Yatağının yanında, çiçek açmış bir beyaz orkide saksısı duruyor.

Ayaklarımın ucuna basarak yatağa yaklaşıyorum. Marv'ın başının altında birkaç tane yastık var ve yüzü, saçları ve teni kadar beyaz. "Merhaba," diye fısıldıyorum. Kalp monitörü bipliyor ve dalgalı yeşil çizgiler ileri geri kayıyor.

"Merhaba, aşkım," diye fısıldıyor. Gözlerinin altında derin morluklar var. Yaşlılık lekeleri kollarına yayılmış ve elinin üstünde, serumun takıldığı yerde de küçük morartılar bulunuyor.

Marv'ı hafifçe dudaklarından öpüyorum. Kağıt tadı geliyor.

"Güzel kokuyorsun," diye fısıldıyor, gülümsemeye çalışırken.

Honey'nin fotoğrafını başucuna, oğluyla torununun resminin yanına koyuyorum.

"Teşekkür ederim," diyor. "Çok beğendim."

"Honey'yi özlediğini biliyorum."

"Seni geri istiyorum," diye fısıldıyor. "Anny, seni seviyorum."

"Marv. İyileşeceksin. Göreceksin bak."

Gözlerinde yaşlar var. "Doktorlar Viagra kullanamayacağımı söylüyor. Özür dilerim. Bu nedenle—"

"Sağlığını riske atma, Marv."

“Anny, yanıma yat. Lütfen.”

Botlarımı çıkarıyorum ve yatağın ayakucuna koyuyorum. Marv’ın yanına uzanıyorum ve Marv’ın vücuduna baskı yapmama-ya, sıkıştırmamaya ve tüplerini bozmamaya çalışıyorum. Güçsüz, çok güçsüz, son derece savunmasız olduğunu düşünerek elini tutuyorum. Genellikle yanık ve düzgün olan kolları solgun. Yüzünde yaşlılık lekeleri görmeüş müydüm? Ağzının kenarında çizgiler—hatırladığımdan çok daha derin. Bir süre öylece yatıyorum, konuşmuyorum, el ele tutuşuyoruz, doktorlara yapılan çağrılar, koridorda koşuşan hemşirelerin ayak seslerini dinliyoruz. Eski radyatörden buhar çıkıyor ve pencerelere vuran yağmurun sesi insanı rahatlatıyor.

“Eğer ölürsem, Anny, seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Başka hiç kimse yok.”

“Sen yalnızca uyu. Yarın gene geleceğim.”

Yağmur duruyor. Oda aniden sessizleşiyor. Botlarımı giyip, paltomu ilikliyorum.

Bir dakika süreyle Marv’ı izliyorum. Onu alnından öpüyorum, sonra ayaklarımın ucuna basarak odadan çıkıyorum.

Ertesi gün öğleden sonra hastaneye gelince, hemen yukarıya Marv’ın odasına koşuyorum. Sarı orkide saksısı taşıyorum, ancak Marv odada değil. Bu nedenle, hemşirelerin durduğu yere gidiyorum ve ne olduğunu soruyorum.

“Yoğun bakımda,” diyor genç bir hemşire bir çırpıda. “Mavi Kod durumu oldu ve acil müdahale gerekti. Doktor yanında. Henüz hiç kimseyle görüşemiyor.”

“İyileşecek mi?”

“Bir şey söyleyemem. Bekleme odasında olduğunuzu doktora iletceğim.”

“Lütfen unutmayın.”

“Evet, Bayan Rothstein.”

“Ben—” diye onu düzeltmeye çalışıyorum, ama sonra fikrimi değiştiriyorum.

Yoğun bakım ünitesinin sonundaki bekleme salonunda oturuyorum. Küçük, turuncu oda boş. Havada acı kahve kokusu var. Kısık sesle televizyon açılmış ve CNN’e ayarlanmış.

Dostane bakmayan buğulu gözlere sahip çekici, uzun, zayıf, çok daha genç bir kadın odaya giriyor. Benim karşıma oturuyor. Düz siyah saçları omuzlarının altına iniyor ve elmas damla küpeler takmış. Onun, *Gazette*’de Marv’la birlikte gördüğüm kadın olduğunu fark ediyorum. Kadın paltosunu çıkarıyor ve bileğinin üst kısmında minik elmaslar gömülü altın saati belirgin bir şekilde görüyorum—Marv’ın evinde o gece gördüğüm aynı altın saat.

Kendimi kandırılmış hissediyorum. Şaşkınım. Başından beri yalan söylüyordu. Dün, hastane yatağında da yalan söylüyordu. Her zaman yalan söyledi. O Japon lake kutular gibi. Tam son kutuyu çıkardığını sandığın anda, bir kutu daha çıkıyor. Bakmamaya çalışarak, Marv’ın bahaneler bulduğu bütün o anları hatırlıyorum. o kadar çok kere torununu veya kızını görmeye gittiğini, ya da doktor randevusu olduğunu söyledi ki... Yüzümün yandığını hissediyorum.

Odaya bir doktor giriyor. Yeşil ameliyat giysisi üzerinde, boynunda da maske sallanıyor. “Bayan Rothstein?”

Kadın ayağa kalkıyor.

“Debra,” diyor doktor. “Bay Rothstein sizi istiyor.”

“İyileşecek mi?” diye soruyor Debra.

Doktor başını sallayarak olumlu yanıt veriyor. “Beni takip edin.”

Kadın doktorla birlikte koridorda kayboluyor.

Aceleyle asansöre gidiyorum, ayaklarımı hissetmiyorum, hiçbir şey hissetmiyorum. Orkideyi kartımla birlikte bırakıyorum ve eve gidiyorum.

Debra’yı yüz yüze gördükten sonra, nihayet gerçeği anlamak, Marv’ın gözümün içine baka baka yalan söylediğini anlamak, bardağı taşıran son damla oluyor. Bir daha hastaneye gitmiyorum. Birkaç kez kart gönderiyorum ve Marv’ın oğlunu arıyorum. Maurice bana Marv’ın evde dinlendiğini ve iyileşmeye başladığını söylüyor.

Son yazım “Bay X Kalp Krizi Geçirdi,” epey tartışma yaratıyor. İnsanlar mektuplarında, artık Marv’ı asla bırakmamam gerektiğini söylüyor. Kadınlar Marv’ın hemşire tutması gerektiğini yazıyor. Hollywood ajansından Melissa Powell Monica’yı aramaya devam ediyor.

Kadınlar ve yaş ayrımcılığı konusundaki dizim tanınmaya başlıyor. CBS televizyonu, sabahın üç buçuğunda benimle—uydu üzerinden—yaşlı kadınlar ve cinsellik konusunda röportaj yapıyor. Seksin yaşla hiçbir ilgisi olmadığını anlatıyorum. “Yirmi yaşında kötü seks yaşayabilirsiniz; yüz yaşında harika bir seks hayatınız olabilir.”

Yaş ayrımcılığı aleyhine konuşma yapmayı sürdürüyorum.

28. Bölüm

Bu gece evde oturup çamaşır yıkıyorum. Kirli çamaşır sepetimi taşıyarak asansörle, bodrum katında garajın ötesinde bulunan çamaşırhaneye iniyorum. Tek bir ampulle aydınlanan soğuk ve nemli bir oda burası.

Giysilerimi makineye doldurduktan sonra, plastik sandalyeye oturuyorum. Köhne makineler tangırdarken, cep telefonum elimde ve yeni *Poets* dergimi okumaya başlıyorum.

“İşte buradasın,” diyor Ryan çamaşır sepetini taşıyarak gelirken. “Ben de seni arıyordum.”

“Binada olduğunu bilmiyordum,” diyerek ona sarılıyorum. Görevli olarak uzaklarda olduğu için onu haftalardır görmemiştim.

Odanın donuk aydınlığında oturup, makinelerin ve içlerinde dönen çamaşırların gürültüsünün arasında konuşmaya başlıyoruz. Ryan’ın yolculuğu çok iyi geçmiş ve işi konusunda çok heyecanlı. Ödül kazanan fotoğraflarını kitap haline getirecek. Çamaşır makinesi durunca, eşyalarımı kurutucuya aktarıyorum.

“Yönetime, daimi olarak Sebastopol’e taşınacağıma dair dilekçe verdim,” diyor bana dikkatle bakarak.

“Taşınıyor musun? Taşınamazsın. Ben kiminle dertleşeceğim?”

“Marv’a ne oldu?”

“Kalp krizi geçirdi—zaten artık görüşmüyoruz. Sana söylemiştim.”

“Şimdi seni daha çok isteyecek. Umarım bir daha bu oyuna gelmezsin,” Anny.”

“Her şey bitti,” diyorum.

Ryan duraksıyor. “Ben kararımı verdim, Anny. Temelli olarak Sebastopol’daki evime taşınıyorum. Artık şehirde bir daireye ihtiyacım yok. Daha çok seyahat ediyorum.”

Çamaşırlarını katlamaya devam ediyor. Büyük, güçlü elleriyle dikkatle bir çarşaf katlıyor.

Kurutucu sarsılıyor ve titriyor. Durduğu zaman, giysilerimi katlıyorum ve sepete koyuyorum.

“Unutma, Anny, *National Geographic* için kral kelebeklerinin fotoğraflarını çekeceğim. Kelebekler Sarayı çok özel bir yer. Orayı çok az insan biliyor. Orası araştırma ve güzellik yeri. Cumartesi günü benimle birlikte gelmeni çok isterim. Sonra benim Sebastopol’daki evime gideriz. Sana yemek yaparım.”

Başımı sallıyorum. “Harika olur.”

“Seni Cumartesi öğlenleyin alırım.”

Bir an duraksıyorum, ışıgın saçlarında parlamasını izliyorum ve ona hep yanımda olduğu, beni dinlediği için teşekkür etmek istiyorum. Sonra yukarı çıkıyorum.

Hâlâ rüzgârlı ve soğuk olan cumartesi öğleden sonra, Ryan’la birlikte Stinson Plajının yakınındaki Kelebek Parkı’na gidiyoruz. Gökyüzü kömür renginde ve güneş yok. Küçük bulutlar, pamuk parçaları gibi gökyüzüne dağılmış ve sanki hareket etmiyorlar. Yukarı çıkarken Ryan heyecanla kral kelebeklerinin göçlerini, nasıl soğuk havayı sevdiklerini anlatıyor. Kelebekler hakkında çok şey biliyor—kökenlerini, alışkanlıklarını... Kuşları ve vahşi hayatı fotoğraflamayı çok seviyor.

Ryan’ın kamyoneti dar toprak yolda tıngırdarak ilerliyor, dönümler boyunca yetişen her boyutta, şekilde ve renkte gülün yanından geçiyor. Ormana benzeyen bir bahçenin içinde duruyor. Bahçenin sonunda yüksek, saraya benzeyen, cam kubbeli ve yüksek kemerli bir yapı belirliyor. Arkasında inişli çıkışlı tepeleri ve alçak, mavi gökyüzünü görebiliyorsunuz. Uzaktan çan sesleri geliyor.

“Burası bir manastırın arkasında,” diye açıklıyor fısıldayarak.

“Ne kadar sessiz,” diyorum, dar patikayı tırmanırken koluna girerek.

“İçeri girince, gerçekten çok sessiz ol. Kelebeklere dokunma. Onlar sana gelir.”

Kilise tavanlarına benzeyen tavanları ve cam duvarları olan bir salona giriyoruz. Nefesim kesiliyor. Her renk ve cinsten kocaman kanatlı binlerce kelebek havada süzülüyor. Bazıları duvara yapışmış, bazıları tavana konmuş kanat çırpıyor. Kanatları her renk ve desende. Bazıları Tiffany vitraylarına benziyor. Eğer doğa bir şeyi bu kadar güzel yapmışsa, renklerini ve çizgilerini bu kadar mükemmel düzenlemişse, ilahi bir güç olduğuna gerçekten inanıyorum.

Salonda dolaşırken, kelebekler giysilerimi, ayakkabılarımı kaplıyor. Kollarımı açıyorum ve başka kelebekler de bana doğru

uçuyor. Dünyada bundan daha güzel bir şey olamaz.

Ryan dizlerinin üzerine çökmüş, güçlü, duyarlı yüzünde kendinden geçmiş bir ifadeyle, düzinelerce fotoğraf çekiyor. Kelebekler saçlarına, omuzlarına ve fotoğraf makinesinin üstüne konuyor.

Ben dindar bir insan değilim, yani hiçbir organize dine inanmıyorum. Evrenin ardında, üstün bir gücün varlığına inanıyorum ve şu anda, rahibelerin sahip olduğu, çocukların, aşkın sahip olduğu inancı hissediyorum. Hâlâ elimin üstünde duran kelebeğe bakınca, karmaşık güzelliğini ve sabit bakışını hayranlıkla seyrederken, içimde bir şeylerin, sıkıca sakladığım bir şeylerin değiştiğini fark ediyorum. İçimde bir ampul patlamış gibi, şu anda büyük bir sevinç, hayatın gizemlerine, olağanüstü anlarına karşı büyük bir heyecan, bir özgürlük duygusu hissediyorum.

Oradan ayrıldığımız zaman, gün kararıyor ve gökyüzündeki aydınlık, alacakaranlık sisine dönüşüyor. Arabayla Sebastopol'a gidiyoruz. Çok güzel bir gün geçirdik fakat eve yaklaştıkça kaygılanmaya başlıyorum ve bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Sessizliğimizi sadece tekerleklerin mucurda çıkardığı ses bozuyor. Bu, ani bir günbatımı veya yağmuru, ya da karanlığın çöküşünü paylaştıktan sonra oluşan bir sessizlik; bir tür değişim. O keleklerin tenimde yarattığı duyguyu, minik gözlerindeki bakışı, muhteşem kanatlarını aniden kaldırışlarını asla unutmayacağım. Çok güzel bir şey, doğanın gizeminde gömülü bir şey paylaştık.

Ryan kamyoneti yüksek bir kapının önünde durduruyor, kapıyı açıyor, sonra başka bir yolda ilerliyoruz ve sonunda küçük, beyaz bir ahşap evin önünde duruyoruz. Ev, şemsiye ağaçları, hanımelleri ve güller bulunan dört dönümlük çimin üstüne kurulmuş. Rüzgâr var ve ağaçlar sallanıyor. Burası çok huzurlu. Her şey; çiçekler, ağaçlar son derece bakımlı. Burada, çimlerin ve rüzgârın ortasında dururken, Ryan'ın gücünü hissediyorum.

“Anny, hava soğuk. İçeri girelim.”

İçeride, Ryan’ın alçak ahşap evi, bitpazarından alıp cilaladığı rahat ahşap koltukları ve yumuşak, renkli kanepeleriyle yaşanmış görünüyor. Yüksek bir şöminenin yanında, yeni kesilmiş odunlar, meşe palamutları, kuru yapraklar ve kumsalda topladığı olağandışı taşların durduğu sepetlerin yanında bulunan geniş seleyi dolduruyor. Doğadan topladığı bu basit objelerde, Ryan’ın benzersiz, sanatçı ruhunu görüyorum. Her şeyde bir canlılık hissediliyor; koltukların ve sehpa­ların üstünde açık duran kitaplar ve Ryan’ın yolculuklarından getirdiği eşyalar sade odalara renk katıyor. Dünyanın her tarafında tanıştığı ve fotoğraflarını çektiği sanatçıların resimleri duvarları süslüyor.

“Dizüstü bilgisayarını getirip burada yazabilirsin,” diyor yüksek şömineye kütük atarak. “Veya resim yapabilirsin. Burası çok huzurlu.”

“Bir gün deniz kenarında bir ev almayı umuyorum. Kendime ait bir yer.”

“O halde alırsın.”

Dışarıdaki çimlerin üstüne oturup kahve içiyor, Ryan’ın gelir-ken taşra peynircisinden aldığı peynirle francala yiyor ve sohbet ediyoruz. İkimizin de çok sevdiği Latin müziğinden, şehirdeki en son sergi açılışlarına kadar her şeyden bahsediyoruz, hatta bazen aynı anda konuşuyoruz. Ryan Nikon fotoğraf makinesini elinde tutuyor ve arada sırada, ben farkında olmadan benim fotoğrafımı çekiyor. İrlanda’dan bahsediyor—“Çimlerin, şatoların, insanların güzelliği... Başka benzeri yok, Anny.”

“James Joyce’un kitaplarını yazdığı yeri görmeyi çok isterim.”

“O halde, benimle gel. Ben baharda gidiyorum. Deniz kenarında eski bir şatoda kalırız.”

Kahvemi yudumlarırken, giderek kararan ve hafifçe kıpırdayan bulutları hayranlıkla seyrediyorum.

“Seninle vakit geçirmek isteyen biriyle beraber ol.”

“Ah, Ryan, ben—”

“Benimle evlenmeni istemiyorum. Çalışırız, sanatımızı yaparız ve birbirimize ilham veriz.”

Bir süre sessizce oturuyoruz. Bir sincabın hızla ağaca tırmanışını izliyorum.

“Gergin ipin üstünde yürümeye başlamadan önce, yerde sağlam bir şekilde yürüyebilmen gerekir. Matisse söylemiş bunu. Altmış altı yaşında daha yeni ayağımı yere sağlam basmaya başladım.”

“Yaşın hiçbir anlamı yok, Anny. Hayatının farklı dönemlerinde neysen olsun.”

“Sen sadece elli beş yaşındasın. Senin için söylemesi kolay.”

Ryan gülümsüyor ve parmağıyla bir ateş böceği yakalıyor. “Bak, Anny. Bu şans getirir.”

Böceğin parmağında yürümesini ve oradan benim elime geçmesini izliyorum. Ateş böceğini bir süre avucumda tutarken, ne kadar güzel olduğunu, mükemmel bir tasarıma sahip olduğunu düşünüyorum. Bir süre sonra ateş böceğinin hızlandığını, çıkış yolu bulmaya çalıştığını görüyorum ve onu çimlere bırakıyorum.

“Şimdi senin birkaç fotoğrafını çekeyim. Lütfen saçını veya yüzünü sorun etme. Şu anda olduğu hali hoşuma gidiyor—doğal, komik—tamam, gülümse.”

Artık gülüyorum ve gün akşama dönüşüyor.

O gece ilerleyen saatlerde mutfakta Ryan’la, kendisinin kırmızı meşeden yaptığı uzun masada oturuyoruz. Fonda, Miles Davis çalışıyor. Ryan, ikimizin de caz sevdiğini biliyor. Uzun restoran ocağında, karidesli makarna pişiriyor ve sos için domates doğruyor. Çalışırken, hayatının ilk yıllarıyla ilgili hikâyeler anlatıyor. İrlanda’da bir patates çiftliğinde büyümüş. On iki yaşındayken, Amerika Birleşik Devletlerin’e gelmiş ve ailesiyle birlikte Los Angeles’te yaşamış. Çalışarak UCLA’yı (California Üniversitesi) bitirmiş, önce peyzaj mimarisi, sonra da fotoğrafçılık okumuş. Daha sonra, lisansüstü çalışmasını Chicago Sanat Enstitüsü’nde tamamlamış.

“Karından hiç bahsetmiyorsun,” diyorum, aniden karamsar göründüğünü fark ederek.

“Sarah harika biriydi. Kansere yakalandı ve yirmi sekiz yaşında öldü. Ancak ben hayatıma devam ettim—etmek zorundaydım,” diyor gözlerinde üzgün bir ifadeyle. “Bu güzel günden, birlikte olmaktan bahsedelim.”

“Ryan, sence kim olduğumuzu geçmişimiz mi belirliyor? Yeni insanlara dönüşebilir miyiz, yoksa hep aynı hataları mı yaparız?”

Ryan omuzlarını silkiyor. “Bence geçmiş harika bir referans. Hayatlarımız film gibi. Seyredip, neyin işe yaradığını, neyin yaramadığını görebiliriz. Her neyse, Anny, haydi yemek yiyelim.”

Geniş, sıcak mutfakta yemeğimizi yedikten sonra, şöminenin önündeki minderlere oturuyoruz ve sıcak konyak içiyoruz. Ryan Çingene müziği koyuyor ve bir süre sessiz kalıp, duygusal müziğin tadını çıkarıyoruz.

“Kelebeklerin yanındayken yüzünde beliren ifadeyi asla unutmayacağım,” diyor Ryan yavaşça gözümün üstüne düşen saç tutamını çekerken.

Rüzgâr pencereleri tıngırdatıyor ve uzaktan, gök gürültüsünün sesi yankılanıyor. “Burası çok güzel,” diyerek omzuna yaslanıyorum.

“Sen çok güzelsin,” diye fısıldıyor.

Beni kollarına alarak öpüyor. Önce geri çekiliyorum, tereddüt ediyorum, ama ısrar ediyor. Sonra ona karşılık veriyorum, öpücük uzun ve sevecen. Kısa bir süre sonra, arzulu yeniyetmeler gibi çılgınca öpüşmeye başlıyoruz. Ben geri çekilinceye kadar. “Yapmamalıyım... Yapmamalıyız—”

“Çok geç, Anny. Yapmak zorundayız.”

Daha ısrarlı bir şekilde öpüşüyoruz. Onun arzusu, bana hissettirdiklerinin tadını çıkarırken tahrik oluyorum. Ryan beni yavaşça, sevecenlikle, sessizce öpüyor, güllere veya kelebeklere dokunurken gördüğüm tatlılıkla dokunuyor.

Sonra elimi tutuyor ve isteyerek, onun peşinden yatak odasına gidiyorum.

Sade iki kişilik yatağın üstüne düşen ay ışığı dışında oda karanlık. Ne yaptığımı düşünmeden, utanç duygusuna kapılmadan, ancak kendimi güçlü ve cinsel açıdan arzulu hissederek yatağa giriyorum. Ryan’ın vücudu sert ve genç. Bir süre kıpırdamadan yatıyoruz ve ay ışığı çıplak bedenlerimizin silüet halinde görünmesine neden oluyor. Çok güzel, diye düşünüyorum. Rüzgârın hışırtısı dışında çok sessiz. Bir anda utaniyorum, çocukken yasak olan bir yere gittiğiniz zaman hissettiğiniz o çekingenliği hissediyorum.

Sonra sessizce, şefkatle sevişiyoruz ve çok güzel.

Bittiği zaman birbirimizin kollarında yatıyoruz.

“Ne yazık ki ikimiz de sigara içmiyoruz,” diyerek, oluşan ani

gerginliği kırmaya çalışıyorum. “Şu anda yakacağımız sigaralar, sessizliğimizi tamamlardı.”

“Anny, bu gece çok güzeldi.”

“Evet, öyleydi.”

Beni uzun uzun öpüyor. Sonra uyku pozisyonlarımıza geçiyoruz. Bana sıkıca sarılıyor. Kısa sürede uykuya dalıyor ve hafifçe horluyor. Ben uyuyamıyorum. Rahatsız oluyorum, huzursuzum, insan yerini yadırgadığı zaman böyle hisseder ya... Bir an üzülüyorum. Marv'ın uyurken bana sarıldığı zaman hissettiklerimi, kokusunu, çocuk gibi tek bir ses bile çıkarmadan uyuduğunu hatırlıyorum. Yavaşça Ryan'ın kollarımı belimden çözüyorum ve kenara kayıyorum. Şafak sökünceye kadar uyumadan yatıyorum ve eve gitmek istiyorum.

Ertesi sabah uyandığım zaman, güneş ışığı odaya doluyor. Ryan aşağıda, kahvaltı hazırlıyor. Gerinirken hafifçe panikliyorum ve en kısa zamanda eve dönmek istiyorum. Gündüz gözüyle, sağlam kafayla, hata yaptığımı biliyorum. Birisiyle olmaya hazır değilim ve Ryan'a ümit vermek istemiyorum. Ayrıca Marv'la hissettiğim o tutkuyu da hissetmiyorum. Marv beni bir an önce eve bırakmak istediğinde, muhtemelen benim bu sabah hissettiklerimi hissediyordu.

Hemen duş alıp giyiniyorum ve aşağı iniyorum. Ryan, gömleksiz olarak ve kot pantolonla, omlet ve kahve yapıyor. Bana sarılıyor. “Günaydın, canım. Acıktın mı? Senin için lavanta gülleri kestim. Unutma, Anny, bunları vazoya koymadan önce, suyun altında saplarını kes—”

“Teşekkür ederim, çok güzeller.”

Kahvaltıda, bahçelerinden ve evi yenileme planlarından bahsediyoruz. “Güllerin yanında sana bir stüdyo yapabilirim. Mükemmel

değil mi, Anny? Resim yapman için mükemmel bir yer değil mi?”

“Kendime bir köy evi almayı planlıyorum.”

“Sana bazı fotoğraflar göstereceğim.” Büyük bir zarf açıyor ve yavaşça masanın üstüne hareket halindeki şahinlerin siyah beyaz fotoğraflarını seriyor. Onları fotoğraflama şekli o kadar olağandışı ki, sanki bulanıklaştırılmış gibi, koca kanatları süzülen bulutların içinde yakalanmış görünüyor.

“Şahinlerin bu kadar güzel olduğunu bilmezdim,” diyorum, fotoğrafları hayranlıkla seyrederken. “Çok görkemliler.”

“Şahinler havada hareket etmeden durabilme becerisine sahip,” diyor Ryan, gözlerinde bir pırıltıyla. Güçlü rüzgârlarla uçuyorlar.”

Fotoğrafları tekrar zarfa yerleştiriyor. “New York’ta yeni bir galeride şahinlerin fotoğraflarını sergileyeceğim.”

Ses çıkarmadan yemeğe devam ediyorum.

“Bu hafta sonu benimle kal.”

“Yapma, Ryan. Dün geceyi çok sevdim. Ama sandığın gibi değil.”

“Marv yüzünden mi?” diye soruyu uzun bir sessizlikten sonra.

“Hayır.” Gözlerinde kırılgan bir ifadeyle bana bakıyor. “Kendimi çok kötü hissediyorum. Seni gerçekten severim. Ama daha fazlasını istemiyorum, isteyemem.”

Kafası karışmış görünüyor. Ayağa kalkıp, bulaşıkları çalkalıyor. “Bugün köyü keşfederiz diye düşünüyordum.”

“Ryan, yapma. Biz o çift değiliz. Biz o çift olamayız. Özür dilerim.”

“Ama dün gece—”

“Dün geceyi unut. Olmamalıydı,” diyorum, kırıcı sözlerime kendim bile şaşırarak.

“Anlıyorum.” Çok kırılmış görünüyor.

“Anlamıyorsun. Şu anda kimseyle birlikte olmaya hazır olmadığımı görüyorum. Meslek hayatım var. Kendimle, Emily’yle ilişkimle uğraşmak için zamana ihtiyacım var. Seni kırmak istemedim.”

Fotoğrafların bulunduğu zarfın kenarına bastırıyor, zarif parmaklarıyla kırıksıklıkları düzeltiyor. Kendimi kötü hissediyorum. Onu kırdığımı biliyorum ve bunun nasıl bir duygu olduğunu da biliyorum. Ayrıca, Marv’ın üstesinden gelmek için zamana ihtiyacım olduğunun da farkındayım.

Ryan ayağa kalkıyor. “Anny, seni bir süre görmek istemiyorum. Sana güvenmiştim. Ve sen kalbimi kırdın. Seni şimdi eve götüreceğim.”

29. Bölüm

“Elektronik posta ile gönderdiğin slaytları inceledim,” diyor komisyoncum Inga telefonda. “Bayıldım. Sana Şubat ayında kişisel sergi öneriyorum. Hazır mısınız?”

“Hazır mıyım ne demek? Çok sevindim. Bu resim ve kutu grubu üzerinde üç yıldır çalışıyorum.”

“Şapkalı kadın resimlerine bayıldım. De Kooning gibi bir çizimleri var.”

“Vay canına.”

Davetiyelerle ilgileneceğini söylüyor ve ona bir adres listesi göndermemi istiyor. Resim kamyonu tabloları paket edip galeriye getirecek.

Telefonu kapattıktan sonra, bir süre pencerenin kenarında oturuyorum. Kendimi büyük bir zafer kazanmış gibi hissediyorum. Kişisel sergi açmayı hayal ettiğim bütün o yılları düşünüyorum da... Evet, herşey mümkün. Her yaşta sadece kendinize inanmanız ve çok çalışmanız gerekiyor.

Tatil dönemi geliyor. Cam sehpamın üstünde küçük bir ağaç var. Plastik inci dizileri ve gümüş çanlarla süsledim. Tepesinde cam elyafından yapılmış bir yıldız parlıyor. Sebastopol'daki o geceden sonra Ryan'dan bir daha haber almadım. Buna üzülüyorum ve ona en iyi dileklerimi sunuyorum. Bazen onu çok özlüyorum.

Noel Günü'nde, BART treniyle Berkeley'e gidiyorum. Emily ile Harry, bazı akrabalarına, arkadaşlarına ve komşularına Noel partisi veriyor. Tren sallanıyor ve elimde, onlara yaptığım ıspanaklı erişte ve peynirli güveçle, bir torba dolusu hediye var. Tren tünelden geçerken, nefesimi tutuyorum ve trenin suyun altında sıkışıp kalmaması için dua ediyorum. Yanımda oturan şişman adam, trenin arızalandığı son seferi ve insanların saatlerce mahsur kaldığını anlatıyor. Adamın uzun, ince saçları var ve nefesi kokuyor.

Berkeley istasyonunda, aceleyle çok sayıdaki merdiveni inerek ana girişe çıkıyorum. Harry'yle Fred beni Harry'nin minibüsünde bekliyor. Harry, bir Noel Baba kazağı giymiş ve siyah saçları iyice kabarmış.

"Büyükanne geldi," diyerek arabaya biniyorum ve Fred'i öpüyorum.

Arabayı çalıştırarak trafiğe giren Harry, Emily'nin günlerce yemek pişirerek hazırlandığı ziyafetten bahsediyor.

"Emily gerçekten inanılmaz biri," diyorum. Bu arada Fred güvecin üst kısmını yalıyor.

"Senin için endişeleniyor," diyor gizli bir şey paylaşır gibi. "Ryan'ı beğeniyoruz."

"Ben de öyle. Ryan'la ben arkadaşız," diyorum monoton bir ses tonuyla.

"Alınma, Anny, ama Emily'e bir gece Sebastopol'da kaldığını söylemişsin."

“Bu demek değil ki—”

“Emily öyle düşünüyor!” diye bağıyor. “Ona bu kadar çok şey anlatma. Kaygılanıyoruz.”

“Merak etmeyin. Ben iyiyim. Mutluyum. İyi durumdayım.”

“Belki eHarmony sitesine girmelisin. O televizyon reklamlarında âşık olan yaşlıların resimlerini görüyorum. Çok mutlu görünüyorlar.”

“Lobotomi yapılmış gibi görünüyorlar,” diye tersliyorum. “Aşk özgeçmiş değildir. Yaşanan bir şeydir.”

Sonunda Emily’yle Harry’nin şahane evine geliyoruz. Evi Harry tasarladı. Çelik ve camdan yapılmış, dokuz metre tavanları, beton zemini ve ikinci kata kadar çıkan gömme kütüphanesi olan bir ev. Japon akçağağaçlarıyla çevrili bir avlunun ortasına yapılmış olan ev, küçük bir cam kilise izlenimi yaratıyor.

Taytın üstüne kırmızı tunik ve açık, yüksek topuklu kırmızı ayakkabılar giymiş olan Emily bana sıkıca sarılıyor. Onun peşinden açık mutfağa giriyorum.

“Güveç harika görünüyor, Anne,” diyerek tabağı elimden alıyor. Beyaz, uzun mermer tezgâhın üstünde, bir servis tabağının içinde devasa bir hindi soğuyor. Tezgâhta ayrıca tabaklar içinde börekler, tatlı patatesler, peynirler ve salatalar duruyor. Her şey düzenli, şahane ve mükemmel. Uzun cam yemek masasının üstüne altın rengi masa örtüsü serilmiş. Bir dizi kare cam vazunun içine beyaz güller doldurulmuş ve masanın ortasını spreyle altın rengine boyanmış çam kozalakları süslüyor.

“Anne, sen Fred’le oyna. Oyuncağını unutma sakın. Yanında olmazsa çıldırıyor. Sarı ördek. Merdivenlere de dikkat et. Bir düşmen eksik. Harry, nereye gittiğine bakmadığını söylüyor.”

“Bir düşmen eksik,” diye tekrarlıyor Harry. Barda, içki şişelerini düzenliyor.

“Harry, iyi göremiyor!” diye bağıyor Emily.

Emily masayı kurmayı tamamlarken, ben Fred’le birlikte yere oturuyorum ve konuklar gelinceye kadar *git oynucağı getir* oynuyorum. Akrabalar, komşular ve arkadaşlar hediye getiriyor ve Harry içki hazırlıyor. Seksen yaşında olan ve kabarık, boyalı saçlarına yapay elmas taç takan teyzem Zoë, votka içiyor ve kendi ifadesiyle “çakırkeyif” oluyor. Herkes içiyor ve yengeçli kekle sos yiyor. Yüksek sesle Noel müziği çalıyor ve ben kocaman bir mohawk saç modeli olan, Rolling Stones tişörtü giymiş komşu Andy ile “Jingle Bells” eşliğinde twist yapıyorum. Hediye ve yemek getiren diğer komşular, Harry’nin yanında çalışan yükleniciler de dans etmeye başlıyor.

“Aman Tanrım, hindim!” diye haykırıyor Emily. “Fred hindiyi yiyor!”

Zavallı Fred masanın altında, hindiyi silip süpürüyor ve Emily, yemeği mahvolduğu için ağlıyor. Harry, Fred’in elinden hindiyi kapıyor. Ben de Emily’yi hindiden nefret ettiğime ve zaten bir sürü yemeği olduğuna inandırmaya çalışıyorum. “Kimsenin umurunda olmayacak,” diye vurguluyorum.

Harry, “Yaramaz çocuk!” diye çıkışıyor Fred’e. Sert bir baba tavrıyla zavallı köpeğe, hindinin “bir servete mal olduğu” ve artık hindilerinin olmadığı konusunda nutuk atıyor.

Sonunda yemek hazır oluyor. Herkes gençleri ve evde yapmış turtaları tıkınıyor.

“Nesiniz siz, bir grup Yahudi olmayan insan mı?” diye bağıyor Zoë Teyze. “Işıklar, ağaçlar, domuz? Vay canına.”

“Anne lütfen,” diye uyarıyor kızı, yani kuzenim Marcia.

“Biz Noel’i çok seviyoruz,” diyorum. “Noel’le, Yahudilikten daha çok ilgileniyorum.”

“Yahudi olmayanlar,” diye mırıldanıyor Zoë Teyze, ağzına kabaklı turta tıkarken.

“Hediye zamanı!” diye bağırıyor Emily megafonla. Emily şapkanın içinden isim okuyor ve herkes hediye paketlerini açarken, birbirinin üzerinden konuşuyor. Fred de bu arada paket kâğıtlarını yırtıyor. Bazı hediyelerin geçen yıldan kalıp, tekrar kullanıldığı dikkatimi çekiyor. Üç tane bir yıllık reçel kavanozu, bir kuzenden korkunç bir örgü atkı ve kuzenim Boo Boo’dan daha da çirkin yapay kürk yakalı bir kazak açıyorum. Emily ve Harry’den bir mikrodalga fırın ve Amerikan Emekliler Birliği (AARP) üyeliği alıyorum. Heyecanlanmış görünmeye çalışıyorum.

“Artık normal bir insan gibi yaşayabilirsin. Evsizlerin yaptığı gibi ocağın üstünde yemek ısıtmaktan vazgeç artık,” tavsiyesinde bulunuyor Emily.

“Yiyeceklerini fırında ısıtmaktan vazgeç,” diyor Harry yüzünde anlayışlı bir ifadeyle.

“İçinde patates de pişirebiliyorsun,” diyor Emily.

Sonra gece sona eriyor. Akrabalar, komşular ve arkadaşlar sıraya giriyor ve Emily onların Tupperware kaplarına kalan yemeklerden koyuyor. Fred masanın altına sürüklediği bir parça güveci tığınıyor.

Emily’yle birlikte mutfakı temizledikten sonra, konuk odasına gidiyorum ve üzerimi değiştirip, yeni kırmızı pazen pijamalarımı giyiyorum. Sonra Japon tarzı yatağa giriyorum. Yatak o kadar yere yakın ve dümdüz ki, içine girmek için epeyce eğilmem gerekiyor. Fred yanımda yatıyor, oyuncağı da patisinin altında.

Odaya giren Emily, “Sana bir vantilatör getirdim,” diyor. “Vantilatör olmadan uyuyamadığımı biliyorum.” Üzerinde ona verdiğim büyük, kırmızı, tüylü sabahlık var. Siyah, ipek gibi saçları açık ve beline kadar uzanıyor. Vantilatörü yatağımın yanındaki komodinin üstüne koyup prize takıyor.

“Harika. Şimdi uyuyabilirim,” diyorum.

“Harry de Longs’a gidip, en sevdiğin kirazlı öksürük pastillerinden aldı. Yatağın yanındaki çekmecedeydi.”

“Ne kadar güzel.”

Emily bir an beni izliyor. “Anne, Ryan seni seviyor ve harika, ilginç bir adam. Çok geç olmadan evlen. Marv sadece, nalları dikmek üzere olduğu ve artık Viagra alamadığı için seni sevdiğini söyledi.”

“Marv’la görüşmüyorum. Onu rahat bırak. Ayrıca, tekrar evlenmek istemiyorum.”

“Nedenmiş o?” diye bağırırken, yüzü kıpkırmızı oluyor. “Stüdyonda kalıp yazmayı ve bütün gece beleşçi kız arkadaşlarıyla telefonda konuşmayı mı tercih ediyorsun? Bu konuyu terapistinle konuşman gerekiyor.”

“Sen de evli değilsin,” deme cüretini gösteriyorum.

“Ama sen yaşlısın, Anne. Yalnız kalmanı istemiyorum.”

Yatağın yanında durup, sanki bir vahiy gelmesini, bir değişiklik olmasını beklemiş gibi beni seyrediyor. Dilimi tutuyorum ve asıl evli olması gereken kişinin kendisi olduğunu söylemeye, neyi beklediğini sormaya cesaret edemiyorum. Sonra bana iyi geceler öpücüğü veriyor ve üstümdeki battaniyeyi düzeltiyor. “İyi geceler, Anne. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Harry yarın seni arabayla eve bırakacak. BART trenine binmeni istemiyoruz. Gözlerin iyi görmüyor ve düşebilirsin. Bir kalça kırığın eksik.”

Bir kez daha öpüşüyoruz, sonra Emily yukarı çıkıyor.

Bir süre Fred’in horlamasını dinliyorum ve hayatımda Emily, Harry ve Fred olduğu için kendimi şanslı hissediyorum.

30. Bölüm

Evdeyim ve toplumun yaşlılığa öfkesi konusundaki “Yaş Öfkesi” yazımı yazıyorum. Derin düşüncelere dalmışken, telefonun çaldığını duyuyorum, ama telefonu hiçbir yerde bulamıyorum. Israrla çalışıyor ve ben deli gibi koşuşturup telefonu arıyorum. Dolapta veya ceketimin cebinde ya da kanepenin altında değil. Nereye koydum acaba? Normalden fazla mı unutkan olmaya başladım? Anahtarlar? Banka kartını ATM’de bırakmak ve PIN kodunu unutmak?

Derinden gelen bip sesini takip ediyorum. Yatağın yakınında; altında değil. Suçluyu ararmış gibi, yatak örtüsüne hafifçe vuruyorum. Buldum! “Alo.”

“Anne?”

“Neden ağlıyorsun? Aman Tanrım, ne oldu?”

“Nişanlandım!”

Nefesimi tutuyorum. Emily, detaylı bir şekilde, Harry’yle altıncı yıldönümlerini kutlamak üzere Emeryville’deki Trader Vic’s

Restoran'a gittiklerini anlatıyor. Talih kurabiyesini açtığı zaman, “Benimle evlenir misin?” yazısı çıkmış.

“Ne kadar romantik,” diye kaçırıyorum ağzımdan. Bir anda duygulanıyorum.

“Talih kurabiyelerini Harry yaptırmış. Lokantadaki insanlar alkışladılar ve tebrikler diye bağıldılar. Tamam, Anne, ağlamayı bırak. Harry sebin çok duygusal olduğunu söylüyor.”

“Elimde değil. Çok mutluyum.”

“Küçük bir düğün istiyoruz, sadece yakın aile—belki Tahoe Gölünde, böylece Fred'i de götürebiliriz. Sevgililer Günü'nde evleneceğiz.”

“Çok güzel.” Büyük bir düğün istemedikleri için rahatlıyorum.

Emily duraksıyor. “Anne, küvette misin?”

“Hayır!”

“Harry, küvette cep telefonunla konuşmak gibi kötü bir alışkanlığın olduğunu söylüyor. Doksan yaşındaki halasını elektrik çarpmış. Yanıp kül olmuş.”

“Emily,” diyorum nefesimi tutarak.

“Anne, aramam gereken yerler var. Seni sonra ararım. Çok mutluyum, Anne. Sonuna kadar yanımda olmanı istiyorum.

Üç hafta sonra Emily ile birlikte, gelinlik almak için David's Bridal Mağazası'ndayız. Emily üç yönlü aynaların önündeki tahta platformun üstünde durup, gelinlik deniyor. Harry evlenme teklif ettiğinden beri, Emily'yle ben her zamankinden çok daha sık beraber oluyoruz. Masalara çiçek, teşekkür notları, konukların imzalaması

için düğün konuk defteri ve son olarak Berkeley’de Noah’da, ertesi gün verilecek düğün kahvaltısı için salata, simit ve somon füme seçmek amacıyla saatlerce uğraştık. Emily ve Harry’yle saatler boyunca uğraşarak, Macy’s Mağazası’nda tabak ve çatal bıçak kaydı yaptırıyoruz ve bu çok eğlenceli bir iş. Mükemmeliyetçi olan Harry’yle Emily, kare tabak mı, yoksa yuvarlak tabak mı istedikleri konusunda saatlerce tartışıp, ne renk çarşaf, ne boyutta havlu istediklerini özenle seçiyorlar.

Emily’nin üç kız arkadaşıyla orada oturup, her gelinlikte ahlayıp, oflarken, içimden ağlamak geliyor. İlk evliliğim için Saks’ta gelinlik seçişimi, Audrey Hepburn tarzı, ipekli, tafta gelinliği denediğimi, bekâretimi kaybetmeyi hayal ettiğimi hatırlıyorum. Annem satıcı kadına mutlulukla, “iyi bir kısmet” yakaladığımı söyleyerek böbürlenmişti. Annemi memnun etmeye bayılıyordum ve onunla saatlerce vakit harcayıp, onun ifadesiyle “çeyiz” için elbiseler denemiştım. Ona göre, evlilik her şey demekti—kadının göreviydi. Evlilik için, bir kadının “hayattaki sosyal konumuydu,” diyordu.

“Merhaba, evde misin?” diyor Emily parmaklarını şaklatarak. “Anne, galiba aradığım gelinlik bu. Ne dersin?”

“Çok zarif olduğunu düşünüyorum.” Fildişi rengi, ipek-saten, askısız gelinlik Emily’nin uzun, kıvrımlı hatlarını ortaya çıkarıyor ve yürüdüğü zaman dalgalanıyor.

“Beni kilolu gösteriyor,” diyor yana dönerek. “Kilo almaya başladım.”

Kendimi tutamayıp ağlamaya başlıyorum.

“Aman, Anne!” Emily gülüyor. “Lütfen! O kadar kötü görünmüyor, değil mi?”

“Prenseslere benziyorsun.”

O gün öğleden sonra saatler boyunca benim gelinin-annesi elbisemi arıyoruz. Harcayacak çok fazla param olmadığı için onlarca elbise deniyorum, ama şu ana kadar hoşuma giden hiçbir şey bulamadım. Sonunda, Loehmann's Mağazası'na gidiyoruz.

Bu üç katlı bina çok büyük ve neredeyse bütün tanınmış tasarımcıların giysileri rafları dolduruyor. Bir katta sadece ayakkabı ve çantalar var. Alışverişe çıkmayalı çok uzun zaman oldu ancak gerçekten heyecanlıyım. Emily'yle ben askılıklardan elbiseleri çekip alıyor, sonra hemen ortak deneme kabinlerine koşarak, bulduğumuz elbiseleri kancaya asıyoruz. Giysi deneyen yarı çıplak kadınlarla dolu olan mekân, ter ve ucuz parfüm kokuyor. Bir sürü elbise denedikten sonra, giymek istediğim elbiseyi buluyorum—kısa, sade şifon, siyah, uzun kollu ve açık, kare yakalı bir elbise.

"Nine'nin inci kolyesiyle mükemmel olur," diyorum duvardaki aynanın önünde dönerek.

"Çok seksi görünüyorsun, Anne," diyor Emily memnun görünerek. Gülümsüyor. "Beğendim."

"Fiyatı da iyi."

Öğle yemeği için Emily'nin en sevdiği yer olan Mama's Restoran'da gidiyoruz. Slim Joe Burger yiyip diyet kola içiyoruz. Sonra elimde olmadan, Harry'yle çocuk sahibi olup olmayacaklarını soruyorum. "Karışmak için değil. Yani sadece merak—"

"Emin değilim, Anne. Hamileliği düşünmek beni korkutuyor." Yüzündeki neşeli kız ifadesi kayboluyor ve derin düşüncelere dalıyor.

"Emily, çocukluğunda daha fazla yanında olamadığım için özür dilerim. Ama bu senin kötü bir anne olacağın anlamına gelmiyor. Beni affet. Öyle demek istemedim—"

Emily elimi tutuyor. Kara gözlerinde yaşlar var. “Anne, kıyafetlerimi ütülemedin, kurabiye yapmadın ya da bana öğle yemeği hazırlamadın—evet, sandviçlerimi buzluğa koyuyordun, sonra oradan alıp, beslenme çantama koyuyordun ve hepsi ıslanıp yumuşuyordu. Ama Cadılar Bayramı’nda cadı kılığına girdin, benimle oyun oynadın. Parmak boyası yapmayı öğrettin. Harika bir anneydin.”

Öğle yemeğimizi yemeğe devam ediyoruz. Bir dakika süreyle hiç konuşmuyoruz. Kendimi çok duygusal hissediyorum ve keşke zamanı geri döndürebilsem de Emily’ye yeni baştan annelik yapabilsem, bu güzel çocuğu ihmal eden uyuşuk, duygusuz, öfkeli anne olmasam, diye düşünüyorum. Ancak Emily’nin bağlılığı ve sevgisi bana büyük bir armağan ve aniden hüznlenerek, günü mahvetmek istemiyorum. Bu nedenle, öğle yemeğinden sonra, sersemlemiş halde, ayakkabı dükkânının yolunu tutuyoruz.

31. Bölüm

Yazılarım, resimlerim ve düğün planları arasında, her zamanki gibi meşgulüm. Ryan’a e-posta çekip, Emily ile Harry’nin evlenmeye karar verdiğini bildiriyorum. Yıllarca onunla, Harry’nin evlenme teklif etmeyeceği konusundaki kaygılarımı paylaşmıştım. Ryan cevap yazarak çok sevindiğini ve onlara hediye göndermek istediğini belirtiyor, ev adreslerini istiyor.

Bütün bu karmaşanın ortasında, Monica arıyor. Hollywood ajansı Melissa Powell’in, Bay X yazılarımı uzun metrajlı film haline dönüştürmek için teklif vermek isteyen bir yapımcısı olduğunu söylüyor. Monica, onunla uzun uzun konuşmuş.

“Yalnızca onunla bir konuşmanı istiyorum. Seni arayacak. Onu bir dinle,” diye tavsiye ediyor Monica telefonda. “Kim bilir? Film, gazete için çok faydalı olabilir.”

“Pekâlâ. Neden olmasın?”

Bunun üzerine, birkaç dakika sonra Melissa arıyor. Hızlı, New

York tarzı titiz bir ses tonu ve hafif bir Bronx aksanı var. Önce bana Bay X yazılarını ne kadar sevdiğini söylüyor ve kendi hayatında da bir Bay X olduğunu anlatıyor. “Mohammed ellili yaşlarının sonunda ve sahte Rolex saat vererek bana sahip olabileceğini sanıyor. Onun ne mal olduğunu biliyorum.”

Gülüyorum.

“Her neyse, Monica’yı taciz edip duruyorum. Yaş ayrımcılığı konusundaki duruşuna bayılıyorum; Bay X’e bayılıyorum, bayılıyorum. Bay X yazılarını film olarak görebiliyorum.”

Devam etmesini bekliyorum.

“İlgilenen önemli bir film yapımcısı var. Bruce Samson önemli biri,” diyor sesini alçaltarak. Ö-nem-li, diye tekrarlıyor saygılı bir tonla. “İşlerin yapılmasını sağlayacak parası ve gücü var. Şerefsizler,” diyor, ortadan konuşurcasına. “Bunların hepsi şerefsiz. Ama Bruce projeye bayıldı, çok sevdi.”

“Hı-hı. Heyecan verici görünüyor.”

Melissa içini çekiyor. Arka planda telefonların çaldığını duyuyorum. “Ancak altmışları stüdyolara satamıyor.”

“Peki, o zaman neden benim projemi istiyor?” diye soruyorum canım sıkılarak.

“Bay X’le anlatıcı arasındaki ilişkiye bayıldık. Ama altmış beş yaşında—belki elli sekiz yapabiliriz, ne dersin?”

“O sıska, postişli ev kadınları gibi mi? Hayır. Korkarım, bu mümkün değil. Dünyada yaş ayrımcılığı, gerçek çalışmaları kurgusal çalımlara döndürmeden de yeterince yaygın.”

Melissa içini çekiyor. “Ne demek istediğini anlıyorum. Hey!

Ben kırk yedi yaşındayım ama emeklilikten bahsediyorlar. Ama yapımıyla konuşayım. Ne yapabilirim bir bakayım.”

“Tabii. İyi olur.”

“Sana haber veririm. Söz veriyorum. Bu malzemenin doğru el-lerde olmasını istiyorum. Bu konular çok ciddi.”

“Harika, Melissa.”

“Stüdyolarda cesaret yok. *It's Complicated* filmini yapmaları on yıllar aldı. Ancak o bile her şeyi kapsamıyor. Bay X çok tipik bir örnek: Becerikli. Yaşlanmaktan ödü patlıyor. Kadını seviyor ama onu kullanıyor çünkü onun çok yaşlı olduğunu düşünüyor.

“Hı-hı,” derken, bunun doğru olduğunu fark ediyorum. “Şey, Monica’yla bir konuşayım. Bu konuyu düşünmek istiyorum. Gerçek Bay X hasta ve çok sinirlenebilir. Bu nedenle, projenin yaratıcılık denetiminin bende olmasını isterim—”

“Tatlım, kimin umurunda?” diye tersliyor Melissa. “O senin için aynı şeyi yapar mıydı? Anny, kanallar yirmi yaşındakileri istiyor. Bu oldukça riskli bir proje, daha da karmaşık hale getirme.”

“Bu şekilde yapmak zorundayım, ya da hiç olmaz.”

“Ben kaçmak zorundayım. Ama yakında konuşuruz. Hoşça kal.”

Aynı gün akşamüstü Emily bir kutu düğün daveti cevabıyla geliyor. Kayısı çayı yapıyorum ve Emily bir servis tabağına, ince bir bıçakla, yeni pişirdiği limonlu keki koyuyor.

Cam sehpanın üstüne, üzüntülerini bildirenlerin ve kabul edenlerin kartlarını ayırıyoruz. Emily, açık ve beline kadar inen saçlarıyla, çok heyecanlı. Gözlerinde, atla engelli atlama yarışı ka-

zandığı zamankine benzer bir ifade var. Sarı keçeli kalemle, özenle restorandaki oturma düzenini yapıyor. Harry'nin akraba listesinde kimin kim olduğunu açıklarken, düğünü planlayarak geçirdiğimiz haftaları hatırlıyorum.

Düğünün parasını vermekte ısrar ettim. Bu nedenle nişanlandıkları Trader Vic's restoranında sade bir düğün olacak. Düğün terasta olacak, sonra da yemek yenilecek. Düğün pastası için Emily'le alışveriş yaparak geçirdiğimiz haftayı çok sevdim. Pastanelere gidip pastaların tadına baktık. Sonunda Emily San Francisco'daki en eski pastane olan ve gerçek krem şantisiyle, çilekli pastasıyla tanınan Schubert Pastanesinde karar kıldı. Emily'nin en sevdiği çiçek olan pembe güllerle süslenmiş on dört tane çilekli pasta aldık.

"Anne, şu ana kadar yüz on kişi oldu."

"Vay canına."

"Harry'nin New York ve Jersey'deki tüm akrabaları geliyor."

"Harika."

"Tabii, babam üzüntülerini bildirdi." Emily alt dudağını ısırtıyor. "Herhalde Conchita yüzünden. On sent alabilirim diye ödö patlıyor."

"Emily, seni sevdiğini biliyorum. Şimdi onu kafana takma. Gelmemesi onun kaybı."

"Anne, düğünden önce otelde saçlarımızı yapması için Megan'ı ayarladım."

"Tabii. Harika olur."

"Saçlarının uçlarından alınması gerekiyor."

"Uzun seviyorum."

O zaman kahkahalarla gülüyoruz.

“Anne, bence sen muhteşem bir kadınsın. Sadece senin—”

“Mutlu olmamı istiyorsun,” diye tamamlıyorum. “Senin adına mutluyum.”

“Anne, Tanrım, müthiş bir şey, değil mi?”

Birbirimize sarılıyoruz ve onu daha da sıkı sarıyorum.

32. Bölüm

Düğünden bir gece önce. Akşam saatleri ve Harry'nin ailesiyle, şehir dışından gelen konuklar San Francisco'ya ulaşıyor. Bu nedenle hepimiz lobide toplanıyoruz, öpüşüyoruz ve "Artık aile olduk," diye fısıldaşıyor, ne kadar mutlu olduğumuzu belirtiyoruz. Mutluluk saçan ve kıpkırmızı giyinmiş olan Emily, pırlanta nişan yüzüğünü herkese gösterirken, Harvard tişörtüyle dolaşan Harry, Fred'in resimlerini gösteriyor.

"O bir köpek!" diyor Frieda Teyze pürüzlü bir sesle. "Sizin bir çocuğa ihtiyacınız var!"

"Lütfen, Tanrım," diyor Zoë Teyze. Üzerinde pembe bir pantolon var. İnce, açık renk saçları kabartılmış ve üstüne taç takılmış.

"Köpek olmasının ne sakıncası var," diyor Harry'nin amcası Joe.

Harry'nin annesiyle babasını çok seviyorum. Lil, hareketli ve eğlenceli. Ufak tefek; gür, siyah saçlarının arasında gri tutamlar var. Çukur ela gözleri ve Harry'ninkine benzeyen burnuyla hoş bir

kadın. Aaron uzun boylu, dinç bir adam. Gür kır saçları, belirgin saç ayırım noktası ve düğme gibi kahverengi etkileyici gözleri var. Yeşil kargo pantolon ve beyaz boğazlı tenis ayakkabıları giymiş. New York aksanıyla, günde on mil yürüdüğünü söyleyerek böbürleniyor. II. Dünya Savaşı'yla ilgili hikayeler anlatıyor ve vurulduğunu, ölü numarası yaparak hayatta kaldığını söylüyor. Üzeri ışıklı bir şapka takmış. “Karanlıkta görebiliyorum,” diyor. Büyük ceplerinde, New York sokaklarında bulduğu ve sonra sattığı ıvır zıvır eşyalar duruyor. Bir zamanlar vodvil tiyatrodanmış. Onu gerçekten seviyorum.

Bir süre sonra, herkes alışverişe veya bir şeyler yapmaya gidiyor. Günün geri kalanını Emily'yle geçiriyorum, düğün çiçeklerini, pembe gül demetlerini alıyoruz ve Trader Vic's Restoran'a getiriyoruz. Düğün pastasının geldiğinden emin oluyoruz. Akşama doğru, otele geri dönüyoruz ve akşam eğlencesine hazırlanıyoruz.

Restoran çok güzel. O kadar karanlık ki, zar zor görüyorsunuz ama kelimenin tam anlamıyla körfezin üstüne uzanıyor. Balıkçı teknelerinin ışıkları yanıyor ve yansımaları suyun üstünde turuncu parıltılar oluşturuyor. Elli konuk, nal şeklindeki masanın etrafına oturup, içki içiyor ve biftek, balık ve makarna yiyor. Herkes konuşma yapıyor ve hiç kimse dinlemiyor. Neşe saçan ve deli gibi öpüşen Emily ile Harry, masanın başında oturuyor. Koyu renk takım elbise giymiş olan Aaron hâlâ savaş hikâyeleri anlatıyor. Harry'nin kuzeni Seymour, internette Emily gibi bir kadın bulabilmek için yaptığı araştırmalar hakkında uzun soluklu bir konuşma yapıyor.

“İyi şanslar,” diye fısıldıyor Zoë Teyze. “On yaşındayken kafasının üstüne düştü. Biraz kaçıktır.”

Harry'nin halası Doris şarabı fazla kaçırmış ve yüksek sesle horluyor.

Aaron, “Üstüne bir battaniye örtün!” diye bağıyor.

“Lil, yetmiş yaşında, seks düşkünü bir elmas komisyoncusu hakkında köşe yazısı yazdığını söyledi,” diyor Harry’nin kuzeni Blossom Cohn. Sarışın, sivri, aşırı bronz yüzü olan Blossom, beyaz, omuzu açık bir kazak giymiş.

Kocası Noah’nın—beyaz saçlı fazla bronz ve fazla beyaz dişli, pespaye görünümlü bir adamı işaret ediyor—yapımcı olduğunu söylüyor.

“Harika,” diyorum.

“Çok büyük bir yapımcı. Noah, Paramount’ta en tepedeki yapımcı. Arayış içinde. Bana köşe yazılarını gönder. Onları film yapar.”

Ona, hayır teşekkürler diyemeden arkasına dönüyor. 101 yaşında olan ve hâlâ bowling oynayan Belle Teyze, yemeğinden yakınıyor. “Tek eksikim gıda zehirlenmesi. En son karides yediğimde, hastaneye gidip popoma tüp taktırmak zorunda kaldım.”

“Anne, konuşma, ye,” diyor bodur oğlu, tabağının üzerine eğilerek.

“Maury, iflas kanunları çerçevesinde reorganizasyon yapıyor,” diyor gür kızıl saçlı, ince bir kadın. Parkinson hastalığı var ve sandalyeye bağlı.

“Doktorlar ne bilir?” diyor Harry’nin dayısı Arnold. Kafamı ütölüyerek, oğlu Louis’in 160 IQ’ya sahip bir dâhi olduğunu söylüyor. “Cüceydi ve doktorlar onu nehre atmaya hazırdı. Şimdi bak. 1.83 boyunda.”

Harry’nin amcası Nate kaşığıyla bardağa vuruyor. Ayağa kalkıyor. “Ailemizde ünlü bir köşe yazarı var. Bizim Anny Applebaum, Viagra Günlüklerinin yazarı.”

“Ah, Tanrım, lütfen. İnşallah servet kazanır.”

Alkışlıyorlar.

“Yaşasın Viagra,” diye bağırıyor Nate Amca.

“Bugünlerde harika şeyler yapıyorlar,” diyor Zoë Teyze.

Odaya dönünce yatmaya hazırlanıyorum. Saatler kadar uzun gelen süre boyunca uyuyamıyorum. Uyuyamayacak kadar heyecanlıyım. Yarın Sevgililer Günü. Elimde olmadan geriye dönüp son birkaç ayı hatırlıyorum. Marv’ın dokunaklı telefonlarını beklediğimi ve onu elimde tutmak için planlar yaptığımı düşünüyorum. Şu andaki mutluluğumla karşılaştırıldığında, Marv’la geçirdiğim o kısa zamanlar son derece donuk ve yavan görünüyor. Hep, romantik aşkın bana mutluluk getireceğini sanmıştım. Ancak şu anda—Emily’nin mutlu olduğunu bildiğim ve sevdiğim işi yaptığım için, içimde daha önce hissetmediğim bir rahatlık, olağanüstü bir sakinlik hissediyorum.

Gözlerimi kapatıp, Emily’nin on yaşındaki halini hatırlıyorum. Beden eğitimi dersinde. Yan takla atıyor. Uzun bacakları pervane gibi dönüyor. Emily—tahta taburenin üstüne çıkarak, kahve tene-kelerinin içinde muzlu kek pişiriyor, plastik bardakların içine çiçek dikeyor. Avokado saksısı pencerenin pervazını geçmiş...

Uyku zamanı...

Düğünden birkaç dakika önce. Lil’le ben Trader Vic’s Restoran’da, Emily’yle vestiyerde, terasa yürüme işaretini bekliyoruz. Gri şifon elbisesi ve incileriyle çok güzel görünen Lil Emily’ye, elli beş yıl önce Aaron’la evlendiği günü anlatıyor. “Dün gibi,” diyor efkârlı bir ifadeyle. Sonra Pearl Teyze, kırmızı saten elbisesi ve saçındaki yapay elmas tokasıyla, odaya girip, “Sadece bir göz ata-

cağım,” diye mırıldanarak, Emily’yi kocaman göğsüne bastırıyor ve elli yıl önce gerçekleşen kendi düğününü anlatıyor.

“Asla yatağa kızgın girme,” tavsiyesinde bulunuyor sigaradan kalınlaşan rahatsız edici sesiyle.

“Hep merakta bırak,” diyor kuzenim Linda, ela gözleri özlemle dolarak.

“Emily kırk iki yaşında! Harry de elli bir! Dünkü çocuk değil-ler!” diye bağılıyor Pearl Teyze.

“Emily ne yapacağını biliyor. Oğlumu seviyor,” diye tersliyor Lil. Bileğinde Harry’den beyaz gül buketi var.

Kantor Feldman kapıyı çalıyor. “Vakit geldi,” diye sesleniyor.

“Pekâlâ, vakit geldi. Haydi, millet, gidelim,” diyor ve Emily’yi öperek odadan çıkıyor.

Bir an, beyaz güllerden oluşan gelin buketini tutan Emily’ye bakıyorum, evlenmeden önce son bir anı. Çok güzel görünüyor—atkuyruğu, beyaz güllü bir tokayla tutturulmuş, yüzü pırıl pırıl parlıyor ve çok duygulanıyorum. Bu durum neredeyse, dizimin sorun çıkarması bir yana, yeni aldığım siyah saten, yedi buçuk santim topuklu ayakkabıların beni öldürdüğünü unutturacak.

“Anne, şimdiden ağlıyorsun,” diyor Emily alt dudağını ısırarak.

“Tanrıçaya benziyorsun.

“Anne bunu şu ana kadar beş kere söyledin.”

“Ne yapayım, elimde değil. Sen benim küçük kızımsın ve çok güzel görünüyorsun.”

“Anne, sana bir şey söylemem gerekiyor, hamileyim.”

Doğru mu duydum? Bir an, konuşamıyorum. Tamamen hazırlıksız yakalandığınız zaman hissettiğiniz türde bir duygu bu. Ayağım yerden kesilmiş gibi hissediyorum—yükseliyorum, çok yükseliyorum.

“Anne, ağlama. Rimelin akıyor. Anne, büyükanne olacaksın.”

“Ne zaman?” diyebiliyorum Emily’ye sarılırken.

“Beş haftalık hamileyim. Bugün kimsenin öğrenmesini istemiyoruz. Evlenmek zorunda kaldığımızı düşünecekler, oysa öyle değil. Evlenmeye daha önce karar verdik. Bu nedenle, bu konuda hiçbir şey söyleme.”

“Bu kadar neşeli olduğuna şaşmamak lazım.”

Böylece sarılıyoruz ve ben hem ağlıyorum, hem rimelimi siliyorum, Emily’nin gelinliğini düzeltiyorum. Sonra kapıya vuruluyor ve Kantor Feldman hazır olduğunu söylüyor.

Emily’yle el ele tutuşarak, şefin peşinden uzun, kırmızı halıda ilerleyip, konukların kiralık sandalyelerde oturduğu güverteye çıkıyoruz. Güneş batıyor, rüzgâr artıyor ve okyanus kükrüyor. Yavaş yavaş konukların yanından geçerken, “Ne kadar güzel. Tebrikler,” diye fısıldıyorlar. Emily elimi bırakıyor ve gül çelenklerinden yapılan tentenin altında duran Harry’nin yanına gidiyor. Ben de, Aaron ve Lil’le birlikte, yanlarında duruyorum.

Harry ve Emily yeminlerini ederken, yukarıda, sanki şu anda havada asılı kalmış gibi, kümeler halinde kuşlar süzülüyor. Diğer tarafımda duran Lil’in elini tutuyorum. Bir esinti Emily’nin gelinliğinin kuyruğunu hışırdatıp hafifçe havalandırıyor ve suyun üstüne, gümüşü kum gibi, alacakaranlık çöküyor.

Bu ana, bu güçlü sevgi anına konsantre oluyorum ve kendi kendime, torunum olacağını söylüyorum. Onlar “Ölüm bizi ayırıcaya dek,” diye yemin ederken, ben sonunda, aşkın hayatı bağladığı-

nı, önemli olan tek şey olduğunu fark ediyorum—anlıyorum. Ve şu anda, burada dururken, kızımın evliliğine tanıklık ederken, kendimi bütünleşmiş, mükemmel hissediyorum.

“Ben burada tek başıma duruyorum ve hayatımı seninkiyle birleştirmeye hazırım,” diyor Emily, Harry’nin gözlerine bakarak.

“Seni seviyorum, ama senin sahibin değilim,” diye yemin ediyor Harry. Başının üstüne, düğme gibi, mor bir takke takılmış.

“Evliliğimiz bizim, gelişmemize, birbirimizi her gün yeni bir anlayışla sevmemize olanak sağlayacak,” diye tekrarlıyor Emily, Harry’ye sevgiyle bakarak.

“Sizi karı-koca ilan ediyorum! Gelini öpebilirsin!” diye bağıyor Kantor Feldman. Harry’yle Emily öpüşüyor ve konuklar, “Mazel tov! Tebrikler!” diye bağıyor.

Zoë Teyze, gül yaprakları atarken, Nate Amca, bozuk para fırlatıyor; küçük çocuklar paraları topluyor ve fotoğrafçı takip edip fotoğraf çekiyor. DJ’ler müzik çalıyor ve barmenler içki servisi yapıyor. Konuklar açık büfe yemeklerin durduğu masaların önünde kuyruk oluşturup, tabaklarına somon, salata, Çin yemeği dolduruyor. Her şey çok güzel görünüyor—her masada şekerli kalpler ve Emily’yle benim küçük kare vazoların içine dizdiğimiz fuşya rengi güller duruyor.

Konukları karşılamaya başlıyorum; birçok arkadaşım burada.

“Tatlım, o elbisenin içinde çok seksi görünüyorsun,” diyor Janet. Sevgililer Günü dolayısıyla kırmızı giyinmiş, saçlarına da Fransız burgulu topuzu yaptırarak, araya minik yapay elmaslar serpiştirmiş. Yeni erkek arkadaşı Paul bizimle dans ediyor. Beyaz, kıvrıcık saçları ve sevecen mavi gözleriyle, yakışıklı bir adam. Mutlu ve âşık görünüyorlar.

Hızlı bir şarkı eşliğinde Aaron’la dans ediyorum. Aaron dönüyor, eğiliyor ve eskiden Swing dansı yarışmalarını kazandığıyla övünüyor.

Gülüyorum. “Çok komiksin. Ve iyi dans ediyorsun.”

“Sen de fena sayılmazsın,” diyor beni döndürerek.

Müzik ara veriyor. Konuklar büfeye gidiyor ve gruplar oluşuyor. Ben bir masaya oturup soluklanıyorum. Rujumu tazelemek amacıyla, gece çantamdan dudak parlaticımı çıkarıyorum. Cep telefonum çalınca, Trader Vic’s Restoran’da kayıp eşya bölümünden aradıklarını, daha önce kaybettiğimi fark ettiğim inci bileziğimi bulduklarını haber vereceklerini sanıyorum.

“Merhaba, Anny; ben Marv.”

Telefona sıkıca sarılıyorum. “Nasılsın?” Kalbim küt küt çarpıyor.

“Daha iyi olamazdım,” diyor neşeli bir sesle. “Arayıp, geçmiş olsun kartların için teşekkür etmek istedim.”

“Şu anda konuşamıyorum. Emily ile Harry bugün evlendi. Çok meşgulüm.”

“Ah, kutlarım. Şey, acaba bir akşam yemek falan yiyebilir miyiz, diye merak etmişim—”

“Hayır, sanmıyorum. Gitmem gerekiyor, Marv. İyi şanslar.”

Telefonu kapattığım zaman, hafifçe sersemlemiş haldeyim, onun sesini her duyuşumda olduğu gibi nefesim kesiliyor. Ama sonra kendime, bittiğini ve aslında hissettiğim şeyin şefkat ve asla kaybolmayacak bir duygu olduğunu hatırlatıyorum. Bu inanılmaz bir şey. Bazen yanlış insana bağlanıyorsunuz ancak o bağ sonsuza dek

kalıyor. Geriye dönüp baktığımda, bu noktaya yaptığım yolculukta Marv'ın önemli bir yer tuttuğunu biliyorum.

Gece çok hızlı ilerliyor, aydınlığın karanlığa dönüşmesi kadar hızlı. O kadar hızlı ki, dönen ışıklar gibi fırıl fırıl dönüyor. Bir torun, diye tekrarlıyorum kendi kendime, bir torun. Ve içimde bir tür uyanış oluyormuş gibi, bir şey değişti, değişiyor. Hayatımda ilk defa kendimi başka bir yerde, geçmişimin artık kendi yerinde olduğunu hissediyorum. Ah, bu müzik, gecenin mutluluğu... Ben de dans ediyorum, o kadar hızlı dans ediyorum ki, ayaklarım şişiyor ve ayakbılarımı çıkarıp, önce Janet'le, sonra da Paul'la Swing yapıyorum. Sonra Yahudi horası başlıyor ve Emily, Harry ve ben, konuklarla el ele tutuşup, odanın etrafında dönüyoruz. O kadar hızlı dans ediyoruz ki, nefes alamıyorum. Yürüteçli yaşlı akrabalar masalara oturuyor, el çırpıyor ve şarkıya eşlik ediyor.

“Hawaiian Wedding Song” çalmaya başlayınca dans pisti boşalıyor, Emily ile Harry dans ediyor, göz göze, birbirlerine yakın durarak dans ediyorlar.

Müzik duruyor. Tekerlekli arabayla düğün pastası getiriliyor. Emily ile Harry çilekli pastayı kesiyor ve herkes, “Bir dilek tutun!” diye bağırıyor.

Bundan sonra her şey çok hızlı geliyor. Harry benimle son bir dans etmek istiyor. Bana, annesiyle babasına bebeği ertesi gün brunch'ta söyleyeceğini fısıldıyor.

“Seni seviyorum, Harry.”

“Ben de seni seviyorum.”

Pistte dönüyor, dönüyoruz ve benim başım dönüyor—başım dönüyor ve mutluyum. Birkaç dans sonra ışıklar yanıyor. Gitme zamanı, bu anıyı fotoğraf albümüne koyma zamanı geldi. Akrabalar

masaların ortasındaki süsler için kavga ediyor. Kent dışından gelen akrabalar, ertesi sabah brunch'da görüşmeye söz veriyor, havayı öpüyorlar ve tahtaya vuruyorlar.

Emily bir dilim düğün pastasını kâğıt peçeteye sarıyor. “Al, Anne. Bunu sakla ve derin dondurucuya koy. Kendi düğününde yersin.”

Odaya geri döndüğümde, gece yarısını biraz geçiyor. Şişmiş ayaklarımı suya sokarken, kafamda düğünü, her detayını yeniden yaşıyorum. Güzel anlar o kadar çabuk geçiyor ki... Bir kitapta yerini bulan anılar gibi. Kendi kendime defalarca torunum olacağını tekrarlıyorum ve mutluluk, salt mutluluk hissediyor, bir çocuğa ebeveynlik yapmaya yardımcı olma konusunda bana ikinci bir şans verdiği için Tanrı'ya şükrediyorum.

33. Bölüm

Açılış gecem. Galeri tıklım tıklım dolu. Ben bir kenarda durup, sek votka içiyorum ve kalabalığı seyrediyorum. Hoparlörlerden ritmik ve duygusal Küba müziği çalınıyor. Dar uzun kollu ve oval açık yakalı siyah ipekli bir elbiseyle, bilekte ince, yapay elmas taşlı bağları olan platform topuklu ayakkabılar giyiyorum. Ayrıca, *Kutudan Çıkan Kadın* resmimdeki kadın gibi, ensemdeki gevşek topuzun etrafına bir demet beyaz gül taktım.

Emily ile Harry geliyor. Emily’nin hamileliği hafifçe belli oluyor ve bol siyah elbisesi ve incileriyle büyüleyici görünüyor. Saçlarını güze, uzun bir atkuyruğu halinde toplamış ve ona verdiğim kırmızı kristal kelebek tarakla tutturmuş. Harry, siyahlar içinde harika görünüyor ve sıkıca Emily’nin elini tutuyor. Gür saçları artık kısa kesilmiş ve dalgalı. İşinde çok başarılı oldu. Geçenlerde, Berkeley tepelerinde onun tasarladığı bir ev ödül kazandı.

“Anne, resimlerin göz kamaştıracak kadar muhteşem. Vay canına, Anne. O elbiseyle de çok seksi görünüyorsun. Saçlarına bayıldım.”

“Ben, Köpekli Kız’ı beğendim,” diyor. Ela gözleri parlıyor. “Bu Emily ile Fred.”

Başımı sallayarak onaylıyorum. “Üstüne kırmızı etiket koydum. O resim sizin.”

“Teşekkürler. Çok güzel,” diyor Harry.

Emily gülümsüyor. “Anne, seninle gurur duyuyoruz.” İçkime bakıyor. “Çok içme.”

Sarılıyoruz. Onların kalabalığa karışmasını izlerken, torunum olacağı için ne kadar heyecanlı olduğumu düşünüyorum. Heyecanla beklediğim o kadar çok şey var ki. Sabırsızlanıyorum. Artı, peşinden koşacağım bir sürü yeni hedefim var. Çok mutluyum. Yaş sadece kim olduğunuzu gösteriyor ve hayatı dolu dolu yaşamak anlamına geliyor.

Müziğin sesini açıyorlar. Uzun vazolara, Inga’nın temin ettiği egzotik kırmızı çiçekler konulmuş. Bir anda, insanlar sürü halinde gelmeye başlıyor. Üniversiteye brlikte gittiğim ressamaları ve yazarları görünce seviniyorum. Sonra Janet’le Paul ve Lisa’yla John geliyor. Birbirimizi sarılıp zıplıyoruz.

“Tatlım, eserlerin olağanüstü,” diyor Janet. Üzerinde, kırklı yılların modası olan vatkalı, parlak turuncu bir ceket, mini etek ve topuklu ayakkabılar var. Saçları açık ve dalgalı. Omuzlarına inen kalp şeklinde, yapay elmaslı sallantılı küpeler takmış. Paul zarif bir şekilde beni kutluyor.

“Ben *Siyahlı Kadın* resmini alıyorum,” diyor Lisa. Şahane bir leylak rengi, süet dar palto ve çok yüksek topuklu ayakkabılar giymiş. “Bence eserlerin muhteşem, Anny. Seninle gurur duyuyorum. Öyle değil mi, John?”

“Tebrik ederim,” diyor John. Yapısal olarak ince biri ve kahve-rengi tüvit ceket giymiş.

“Tatlım, bu gece burada harika görünümlü erkekler var. Haydi, kafana göre takıl.”

“Onun umurunda değil. Onun bir mesleği var,” diyor Lisa, Janet’e bir bakış fırlatarak.

“Eli kulağında, canım,” diyor Janet bana göz kırparak. “Haydi, şansını dene, tatlım.”

“Bu gece istediğim her şeye sahibim. Sizi seviyorum, kızlar.”

“Lütfen beni ağlatma,” diyor Lisa.

“Yarın seni ararız, canım.”

Kalabalık artıyor. Tanıdığım bazı sanat grupları, çeşitli gazetelerden yazarlar, Mickey Mouse tişörtü ve sahte kürk giymiş genç sanatçılar, bir bakışları sanatı tarihselleştirecekmiş gibi, eserlere hemencecik bir göz atan varlıklı koleksiyoncular geliyor. Sonra *Natasha Dışarıda* resminde ve yüzen kadınlar resmi olan İlham Perileri’nde kırmızı noktalar görünce çıldırıyorum.

Resimlere baktığım zaman, her birinde yılları görüyorum. Başka bir hayat, diye düşünüyorum. Tırmanılacak başka bir dağ. Hayatımda ilk defa kendimi bütünleşmiş hissediyorum. Hiçbir eksikim yok. Artık kim olduğumu biliyorum. Tırmanılacak yeni dağlar olduğunu biliyorum. Yeni bir yolculuk beni bekliyor.

“Resimleri şiir gibi,” diyor dar omuzlarına kocaman bir Hermes şal sarmış olan ufak tefek bir kadın.

“Kutular ne demek oluyor?” diyor bir kadın *Kutudaki Kız*’ın yanında durarak.

“Bana Cezanne’nın limonlarından bahsedin,” diyor yanındaki adam.

“Al! Cezanne portakal resmi yapıyor!”

“Limon, portakal—ne fark eder?” diyor omuzlarını silkerek.

“Anny? Sam Stein.”

Dönünce bu kısa boylu, yüzü kurbağaya benzeyen bir adamla karşı karşıya geliyorum. “Evet, sizi tanıyorum,” diyorum. Adam, tanınmış bir resim koleksiyoncusu ve bağımsız sanat filmlerini destekleyen biri. Yeşil takım elbisesi ve ablak yüzüyle boncuk gözlerini gölgeleyen yeşil şapkasıyla, korkunç giyinmiş.

“Resimlerinizle ilgileniyorum.”

“Sahi mi?”

Başıyla onaylıyor. “*Kutudaki Kız* resmini, ayrıca *Tülün Arkasında* serisini beğendim. Mükemmel.” Kutudan dışarı tırmanan bir kadını betimleyen iki metrelik tablomu işaret ediyor. “Kutularınızı sevdim. Gördüğüm her şeyden çok farklı. Bunlar kadının ruhunu yansıtıyor.”

“Evet, aynen öyle.”

Desteklediği bir filmde bahsederek konuşmaya devam ediyor. Filmde, April Bourgeois adında bir on yedinci yüzyıl ressamının detaylı günlüğü esas alınmış. “Bu kadın kutulara sıkışmış kadınların resimlerini yapmış. Esrarengiz bir şekilde, sizin resimleriniz, onun yalnızlık tanımına, kaçıp çıkma çabasına uyuyor. April Bourgeois, sizin çalışmalarınızda gördüğüm duyguları tarif ediyor.”

“Vay canına. Bu inanılmaz bir şey. Yani o da tuhaf biriydi,” diyorum gülerek.

“Tuhaflık iyi bir şeydir,” diyor, uzun lastiğe benzeyen ağzı küçük dişlerinin üstünde gerilerek. “Siz de, April Bourgeois gibi, resimlerinizde rahatsızlıkları, üzüntüyü, iç gözlemi yansıtabiliyorsu-

nuz.” Suratını asıyor. “Desteklemek berbat bir şey. Eğer bir sanatçı ünlüyse, koleksiyoncular sümüklü mendilini bile alır. İşgüzarların, bir tuğla veya bir ip parçası için ağızları sulanacaktır.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

“Ben tanınmamış sanatçıların eserlerini, onlar meşhur olmadan satın alıyorum. Hey! Viagra Günlükleri’ni yazdığınızı biliyorum. Saygısız tavrına bayılıyorum. Bay X’i sevdim. Tam bir hergele.”

“Her erkeğin içinde biraz Bay X’lik var.”

Sam Stein kıkırdıyor, sonra yüksek sesle kahkaha atıyor.

Galeri artık iyice kalabalık. Votkanın ve titreşimli, hareketli Küba müziğinin etkisi altındayım.

“Kalabalık dağılınca geri geleceğim. April Bourgeois hakkındaki filmim için resimlerinizi alacağım. Daha yakından bakmak istiyorum.”

“Sizden haber bekleyeceğim.”

Bir içki daha alıp yudumluyorum. Başımı kaldırınca, Ryan’ın girişin yakınında durduğunu ve sanki beni arıyormuş gibi etrafına bakındığını görüyorum. Buraya gelmesine çok seviniyorum, ancak aniden suçluluk hissediyorum.

Beni görüyor ve hızla birbirimize doğru yürüyoruz. Çok şaşkınım. Neredeyse panikliyorum. Harika görünüyor. Simsiyah giymiş, saçları uzun ve kıvrıkcık. Sıkıca sarılıyoruz. “Seni gördüğüme sevindim,” derken yüzüm onun yüzüne çok yakın. “Ne zaman döndün? Çok yanmışsın,” diye geveliyorum heyecanla.

Omuzlarını silkiyor. “Birkaç haftadır buralardayım. İtalya’ya gittim. Blue Grotto’da yüzdüm. Birkaç güzel fotoğraf çektim.”

“Vay canına, Blue Grotto. On sekiz yaşındayken oraya gitmiş-tim. Su mavi kadife gibi—”

Ryan, tam arkamızda duran üç metrelik *Yüzücüler* resmine bakıyor. Resimdeki kadınlar yüksek kayalıklardan suya balıklama atlıyor, solgun bedenleri havada yakalanmış, saçları geride uçuşuyor. “Anny, eserlerin çok gelişmiş, bu inanılmaz bir şey. Sakın resim yapmayı bırakma. İşinle uyum sağlıyor. Bu resimlerin çoğunu çeşitli aşamalarında gördüm.”

“Evet, öyle. Tıpkı beni de—çeşitli aşamalarda gördüğün gibi. Son kez beraber olduğumuz zaman konusunda kendimi çok kötü hissediyorum—ben—”

“Anny, o olay geçmişte kaldı. Bugün gelecekte bahsedelim.” Dikkatle bana bakarken gözlerinde bilgelik var. “Bu resimler seni tamamlıyor.” Saatine bakıyor. “Ve ben gitmek zorundayım. *Yüzücüler* resminin önünde senin fotoğrafını çekeyim. İşte. Gülümse, bana o güzel gülümsemeni göster.”

Flaş patlıyor. “Fotoğrafı sana gönderirim.”

“Ryan, Ben—ben seni gördüğüme çok sevindim. Ben—”

“Sabah erkenden İrlanda’ya gidiyorum. Yaza kadar eve dönerim. Hep seni düşüneceğim, Anny.” Elimi öpüyor. “Cam kutudaki küçük yeşil küreyi unutma. Her şey değişebilir.”

Ryan’ın kalabalıkta kayboluşunu izliyorum. Geldiğine memnunum, dostluğumuza hâlâ önem verdiği için rahatlıyorum. Bir gün onunla tekrar görüşeceğimi biliyorum ve bir anda, onu kırdığım için duyduğum suçluluk duygusu yok oluyor. O çok iyi bir arkadaş ve paylaştığımız şeylere değer veriyorum.

Bir içki daha alıyorum, sonra mor elbise giymiş olan Monica’yla konuşuyorum. Efendi biri olan gazetedeki yeni editörle

birlikte. Adam kırk yaşlarında, zayıf ve koyu renk saçlı, kocaman bir kafası var. “Bu çok güzel, Anny,” diyor Monica. “*Kırmızılı Kız*’ı almak istiyorum.”

“Onu sana hediye ediyorum,” diyorum. “Yaptığın her şey için.”

Monica’nın gözleri yaşıyor. Sarılıyoruz ve yakında konuşmak üzere sözleşiyoruz. “Yarın sana yeni köşe yazısını göndereceğim,” diyorum öpücük gönderirken.

Kalabalığı yararak ilerlerken, tanıdığım insanlarla konuşmak için duruyorum—Starbucks’taki çocuklar, benimle aynı apartmanda yaşayan çiftler, bir zamanlar röportaj yaptığım yetmişlik erkekler... Hayatımı etrafımda görmek beni tatmin ediyor. Sonra kalabalık azalıyor ve yalnızca birkaç kişi kalıyor. Inga’yı masasında buluyorum. Bana, Sam Stein’in üç tane resim aldığını ve yarın geri geleceğini söylüyor.

“Harika. Sam’i sevdim,” diyorum.

“*Natasha* satıldı.” Gülüyor.

“Kim aldı?” diye soruyorum.

Inga masasındaki çeklere bakıyor. “Marv Rothstein adında biri.”

“Buraya geldi mi?”

“Bugün erken saatlerde, öğleden sonra bir civarında geldi. Açılışı *Chronicle*’da okuduğunu söyledi. Resimlerine uzun uzun baktı. Çalışmalarını yakından ilgileniyor.

Inga ışıkları kapatıp açarak, açılışın sona erdiği işaretini veriyor.

Siyah kadife pelerininim düğmelerini ilikliyorum. Artık neredeyse gece yarısı oldu. Inga bana bir tomar davetiye ve masasının

Bir karar vermeye çalışır gibi duraksıyor. “Paris’te evleniriz.”

Arkamı dönüp sokakta yürümeye başlıyorum. Marv bana seslenince, dönüp bakmıyorum. Daha hızlı yürüyorum, yıldızlar karanlığa ışık saçıyor. Market Sokağındaki raylarda tramvaylar ilerliyor ve sokak çalgıcıları köşelere çömelmiş, müzik aletlerini çalıyor. Yarın yeni bir başlangıç olacak. Her zaman öyle oluyor. Her gün yeni ve heyecan verici.

Bir taksi durdurup, arka koltuğa oturuyorum. Taksi tepeleri çıkarken, çok sayıda yıldızın göz kırptığını ve pırlanta iğne gibi parladığını görüyorum. Ne kadar güzel... Tanrım, yıldızlar gerçekten olağanüstü. Sonra tek bir yıldızın diğerklerinden ayrıldığını, yolunu değıştirdiğini ve daha ykseğeye fırladığını görüyorum.

Teşekkürler

Damatlarım Henry Unger'e ve Gary Osterman'a devamlı yardımları ve beni dinledikleri için özel olarak teşekkür etmek istiyorum. Patti Axelrod'a bu romanın Hollywood'a gitmesindeki sonsuz desteği ve yardımı için; yapımcılar Wendy ve Alan Riche'e inançları için teşekkür ediyorum. Marlene Levinson'a daimi, koşulsuz dostluğu ve bana inandığı için; Aaron Kaplan, Patti Felker, Chris Abramson, Olga Vezeris'e yabancı ülkelerle ilgili büyük yardımları için; ayrıca Matthew Carlini'ye sonsuz desteği için minnettarım. Halkla ilişkiler konusunda ve bana inandığı için Bradley Bessey'e; melek gibi bir insan olan Gabriel Bessey Sanchez'e; bu projeye ilk inanan Alan Rinzler'e... David ve Kathy Lerner'e hep minnettar olacağım. Jerry Astrove, Donald Alex, Bill Bowker, Eileen Williams, Sue Lakin, Alan Rinzler, Dr. Janine Canan, Phyllis Koestenbaum, Rose Wang, Dr. Bill Smith, Dr. Arlene Keller, Dr. John Chan, Dr. Jane Melnick'le görüşmeme yardımcı olan Dr. Sydney Williams, yardımları ve inancı için Dr. Tara Cortez, Riki Rafner ve San Francisco Devlet Üniversitesi OLLI'den eski öğrencilerim, teşekkürler... Özellikle Marsha Michaels, Cathy Fiorelli, Francee Covington, Sue Woods, Vivian

Zetlin ve Norm Kaufman, teşekkür ediyorum. Barry Miller, David Weiner, Pammy Mittle, Judy Camp, Jeffrey Flargaard Steve Saroyan, Susan Savage, Diane Rosenberg, Robert Rose, Andy Altman, Mia Stageberg, Mira Paskinov, Michelle Spitz ve bitmeyen dostluğumuz için Barbara Brenner'e ve kahkahaları için Judy Cohn'a daima minnettar kalacağım. Laurie Marshall, Marilyn Schneider, Marsha Mayer, Pat Andrews ve Baseball Mary... Eileen Williams, Barry Miller, David Wiener'e sonsuz halkla ilişkiler destekleri ve dostlukları için, David Dahl, Suzanne Spitz—teşekkürler...

Lycia'ya özellikle teşekkür ediyorum.

VIAGRA

Günlükleri

BARBARA ROSE BROOKER

İnsan hayatının evrelerini bilirsiniz:

Bebeklik, çocukluk, ergenlik, gençlik, orta yaş krizi mi derken yaşlılık!

Ancak bu tarihi döngüde ufak bir pürüz var:

İnsan ömrü son 50 yılda tam 30 sene uzadı!

Yani artık anne babanız sizin sandığınız kadar yaşlı değil.

Yani istemek, şaşırarak ve mutlu olmak eskisi kadar çabuk yaşanmıyor.

Yani hayatta bazı şeyler için ne çok geç oluyor, ne çok erken.

Yani insanlık tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir jenerasyon aranızda dolaşıyor.

Yani şimdi, yani şu an, yani her an:

Tam zamanı!

Tanıştırmamıza izin verin, huzurlarınızda:

“V Jenerasyonu”

21. YÜZYILIN İNSANINA VE İLİŞKİLERİNE DAİR KIŞKIRTICI, DOBRA BİR ROMAN!

Anny Applebaum başarılı ve popüler bir köşe yazarı.

Tecrübeli bir medya ikonu.

Artık 60'larında!

Bu Anny Applebaum'un çaptan düştüğü anlamına mı gelmeli?

Yoksa bildiği her şeyi bize öğretmedi mi?

Anny'nin gerçek aşk, anlamlı iş ve mutlu aile arayışının yaşla bir ilgisi yok.

Vazgeçmeye niyeti olmayan bir jenerasyonun keskin portresi.

-Publishers Weekly

A P R I L